

บทนำ

สายตาคมทอดมองภาพถ่ายขาวดำในกรอบรูปบานใหญ่ที่ตั้งอยู่บนแท่นบูชาเบื้องหน้าด้วยแววโศกเศร้าอาดูร แม้ว่าเหตุการณ์ต่อสู้อย่างกระหน่ำแก่งมาเพี้ยสามก๊กจะผ่านไปนานนับเดือนแล้วก็ตาม ทว่าความสูญเสียที่ชายหนุ่มได้รับยังทำให้เขารู้สึกสะท้านสะเทือนอยู่ในจิตใจมิอาจหาย รวกับว่าเรื่องราวในครั้งนั้นเพิ่งจะผ่านพ้นไปเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

ซากาโมโตะ คาอิ หลบเปลือกตาลงมองพื้นด้วยดวงจิตที่หนักอึ้งเมื่อภาระหน้าที่ต่างๆ ซึ่งผู้เป็นพี่ชายฝ่าแค้นทิ้งไว้ให้แก่เขาก่อนที่เจ้าตัวจะลาลับจากโลกนี้ไป มันช่างหนักหนาสาหัสเสียเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจมากมายหลายแขนงของตระกูล หรือแม้กระทั่งสำนักดาบที่มีเขาเป็นผู้ดูแลอยู่แล้วก่อนหน้านี้ก็ตามที ด้วยคุมิโจคนใหม่คิดไม่ออกเลยจริงๆ ว่า ตนจะต้องดำเนินการทุกสิ่งทุกอย่างเช่นไรต่อไปดี ในเมื่อ...เขาขาดมันสมองอันชาญฉลาดของผู้เป็นพี่...ซากาโมโตะ อากิ ไปเสียแล้ว!

คาอิมองภาพพี่ชายอีกครั้ง ก่อนที่เหตุการณ์เก่าๆ จะพลันย้อนกลับเข้ามาในสมองอีกรอบอย่างหลีกเลี่ยงมิได้...

ย้อนกลับไปเมื่อหลายเดือนก่อน...

สองแฝดแห่งตระกูลซากาโมโตะได้วางแผนหลอกล่อให้ ไอคาวะ

โซชีเกะ เจ้าพ่อหนุ่มที่เป็นคู่แข่งตัวฉกาจตกหลุมพรางเดินทางไปช่วยเหลือมารดาของเขาที่อาศัยอยู่กับครอบครัวของเพื่อนสนิทชาวไทย เพื่ออาศัยจังหวะนี้ลงมือตบหลังศัตรูด้วยการฉกตัว ฟรานเชสโก รอสซี มาเพียใหญ่แห่งอิตาลี ซึ่งเป็นคู่ค้าคนสำคัญจากตระกูลโอคาวะให้มาอยู่กับฝ่ายตน

โดยอากิแผลพี หมายถึงมันปั้นมือที่จะหวานล่อมมาเพียซิทิลีนให้เข้ามาร่วมเสริมทัพ และสร้างความแข็งแกร่งแก่ตระกูลรองบ่อนของตน จนถึงใหญ่ทัดเทียมตระกูลคู่แข่งให้จงได้ เพราะมันเท่ากับว่า แผนการโค่นล้มตระกูลแห่งเงาเบอร์หนึ่งของญี่ปุ่น จะมีได้เป็นเพียงแค่ความเพ้อฝันอีกต่อไป

ครั้นเมื่อแผนการนี้กำลังจะสำเร็จเสร็จสิ้น ฝ่ายโซชีเกะก็พลันรู้ตัวเข้าเสียก่อน เจ้าพ่อหนุ่มจึงได้รับรู้เดินทางกลับมายังประเทศญี่ปุ่นทันทีพร้อมด้วยเชลยสาว ต้นข้าว ทองเมธี ผู้เป็นน้องสาวแท้ๆ ของต้นน้ำทองเมธี มือปืนรับจ้างชาวไทยที่คาอิจิเป็นคณจ้างวานให้ฆ่ามารดาของโซชีเกะ

งานนี้ เจ้าพ่อหนุ่มได้ต่อรองกับนักฆ่ามือกระโจกว่า ให้เปลี่ยนจากการสังหารมาเป็นอารักขามารดาของตนแทน จากนั้นก็จับตัวน้องสาวของชายหนุ่มมาเป็นตัวประกัน เพื่อป้องกันมิให้อีกฝ่ายคิดคดทรยศเขาได้

เมื่อกลับมาถึงที่ญี่ปุ่นแล้ว เจ้าพ่อหนุ่มก็ลงมือสร้างเรื่องปั่นหุนของตระกูลซากาโมโตะให้ร่วงตกลงอย่างหนัก ก่อนจะพาดันข้าวกับภาณูมาศซึ่งเป็นบุตรสาวของเพื่อนสนิทที่มารดาของเขาไปพำนักอยู่ด้วย และฟูจิวาระ คาโอรุ หญิงสาวที่เป็นคู่หมั้นคู่หมาย เดินทางมาเยาะเย้ยศัตรูถึงถิ่นในงานเลี้ยงฉลองร่วมลงทุนทางธุรกิจระหว่างตระกูลซากาโมโตะกับมาเพียใหญ่อิตาลี ตามที่อากิได้ส่งบัตรเชิญมาถึงตน

นั่นจึงเป็นครั้งแรกที่อากิได้พบกับต้นข้าวสาวไทยผู้น่าหลงใหล

และได้บังเกิดเป็นความถูกอกถูกใจในตัวหญิงสาวขึ้นมาทันที ส่วนตัวคาอินันก็ได้พบกับคาโอริคนรักเก่าที่ทอดทิ้งเขาไปหาคู่ปรับอีกครั้ง โดยที่ชายหนุ่มเกือบจะพลาดท่าเสียทีหลงกลมารยาของเจ้าหล่อนเข้าให้อีกครา ถ้าหากไม่มีแม่สาวหน้าหวานดังตุ๊กตามาชัดจังหวะเสียก่อน

คาอิจำได้ว่าเขาเป็นฝ่ายชัคอาวุธลับใส่เจ้าหล่อน เพราะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนของศัตรูที่มาสอดแนมตน ทำเอาแม่สาวน้อยขี้ไวยวายออกอาการตื่นตระหนกตกใจ พร้อมทั้งออกมายืนหน้าซีดหน้าเหลืองอยู่ต่อหน้าเขา ในขณะที่ปากน้อยๆ ก็ยังไม่วายเอ่ยวาจาอวดดี!

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยลโฉมเจ้าหล่อนเต็มๆ ตา...

‘ภาณูมาศ บริรักษ์’

คนที่เขาคาดว่าคงจะเป็นเมียลำดับที่เท่าไรก็ไม่รู้ของเจ้าพ่อหนุ่มทว่าในเวลานั้น ยากุซ่าหนุ่มก็ยังมีอาจจะล่วงรู้ได้ว่าความขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะทำให้เขาต้องมาปะทะคารมกับแม่สาวปากกัล้านนี้อีกหลายต่อหลายครั้งในเวลาถัดมา...

หลังจากงานสังสรรค์ได้ผ่านพ้นไป คุมิโอะแห่งซากาโมโด้ก็ต้องแก้ไขวิกฤตการณ์หน้าที่ถูกไซซีเกะเล่นงานให้กลับมาเข้าที่เข้าทางดังเดิมพร้อมกันนั้นก็ถือโอกาสเซ็นสัญญาร่วมหุ้นทางการค้ากับบอสซี่ได้เป็นผลสำเร็จ

อากิซึ่งต้องการแก้แค้นเอาคืนไซซีเกะ ได้เอ่ยปากบอกรอสซี่ให้ผลิตอาวุธนิวเคลียร์ผสมหัวเชื้อโรคแก่ตน เพื่อที่เขาจะนำไปใช้ถล่มเขตกินซ่าซึ่งเป็นแหล่งเศรษฐกิจสำคัญของตระกูลโอคาวะให้ราบคาบด้วยความปรารถนาที่อยากเห็นศัตรูพินาศย่อยยับไปต่อหน้าต่อตาตน

ทว่าคาอิกลับไม่เห็นด้วยกับการกระทำอันเหี้ยมโหดในครั้งนี้ของพี่ชาย แต่เขาก็ไม่มีสิทธิ์ห้ามปรามอากิได้เลยแม้แต่น้อย เพราะไม่ต้องการก้าวก่ายภาระหน้าที่ของแต่ละฝ่ายให้เกิดศึกภายในขึ้น ชายหนุ่มจึงจำใจต้องยอมปล่อยให้เรื่องทุกอย่างดำเนินต่อไป ถึงแม้ว่าตนจะรู้สึก

สงสารเวทนาผู้คนตาต้าๆ ที่ต้องมารับเคราะห์กรรมจากฝีมือของพี่ชาย
สักเพียงไหนก็ตาม

ฝ่ายโซชีเกะเองก็รู้เท่าทันแผนการร้ายนี้เช่นกัน เจ้าพ่อหนุ่มจึง
ซ่อนแผนให้รอสซึ่จัดการส่งระเบิดชนิดธรรมดาให้แก่คู่ปรับ เพื่อแลกกับ
ผลประโยชน์อันมหาศาลที่อีกฝ่ายจะได้รับจากเขา มาเพียเด๋มาจึงยอม
ตกลง

ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่อาากิยังระเบิดถล่มใส่เอสคลับของโซชีเกะที่
ตั้งอยู่ใจกลางเขตกินซ่า เขาจึงได้รับรู้ว่าตนนั้นถูกรอสซึ่หักหลัง อีก
ทั้งฝ่ายปรปักษ์ยังหมิ่นเกียรติเหยียดหยามเขา ด้วยการส่งคนลอบเข้า
มาขโมยป้ายตระกูลของตนนำไปวางระเกะระกะอยู่บนพื้นดินของ
อาณาจักรโอคาวะ เพื่อเป็นการตอกย้ำกับอากิว่า

‘ตระกูลซากาโมโตะไม่มีวันเทียบเคียงกับตระกูลโอคาวะได้เป็น
อันขาด’

สิ่งนั้นยังทำให้ยากุซ่าหนุ่มทวีความเคียดแค้นเจ้าพ่อใหญ่มากขึ้น
ไปอีกหลายสิบเท่า

ขณะเดียวกัน คาโอรุและโซเกะผู้เป็นย่าของโซชีเกะก็ออกอุบาย
จัดงานพิธีชงชาขึ้นมาบังหน้า เพื่อประกาศงานแต่งงานระหว่างหญิงสาวกับ
เจ้าพ่อหนุ่มแบบมัดมือชก และเพื่อที่จะกำจัดเลี้ยนหนามหัวใจออกไปให้
พ้นทาง คาโอรุจึงเสนอแผนการให้อากิจับตัวต้นข้าวไป ยากุซ่าหนุ่มจึง
ยอมตกลงด้วยความยินดี เพราะส่วนหนึ่งเขาเองก็ต้องการชิงตัวหญิง
สาวมาเป็นของตน แถมยังสามารถถือโอกาสนี้แก้แค้นคู่ปรับให้ได้รับ
ความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างแสนสาหัสอีกด้วย

ดังนั้นเมื่อโซชีเกะได้รู้ว่าสาวคนรักของตนถูกลักพาตัว ชายหนุ่ม
จึงไม่สนใจสิ่งใดอีกต่อไป มิหนำซ้ำเขายังปฏิเสธที่จะแต่งงานกับคาโอรุ
อย่างไร้เยื่อใย ทำให้หล่อนและบิดาได้รับความอับอายต่อหน้าธารกำนัล
เป็นอย่างมาก ไคเอ็นจึงประกาศตัดความสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูล

แล้วแปรพักตร์ไปเข้าพวกกับตระกูลซากาโมได้ทันที

ในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ซุลมุนวุ่นวายอยู่นั้น คาอิก็อาศัยจังหวะที่เจ้าพ่อหนุ่มไม่ทันระแวงระวังจับภาณูมาคว่ำไว้เป็นตัวประกัน ทำให้พวกตนหนีรอดพ้นเงื้อมมือของเจ้าพ่อหนุ่มมาได้เป็นผลสำเร็จ

หลังจากหนีออกมาได้ทัน คุมิโจคนน้องจึงตัดสินใจขับรถมาส่งภาณูมาศที่คฤหาสน์ไคดาระอีกครั้ง แต่แม่สาวแสนก๊วยไม่วายจะแฉลงฤทธิ์ใส่เขา ด้วยการโทร. ส่งสัญญาณบอกให้พี่ชายหล่อนได้รู้ตัว คาอิที่รู้แคว้งจึงจัดการยึดโทรศัพท์มือถือของหล่อนมาเสีย ก่อนจะปล่อยแม่จอมวายร้ายทิ้งไว้ที่หน้าบ้าน แล้วค่อยกระซากรถจากไปอย่างไม่มีผิด

ด้วยความเจ็บใจ โซชิเกะจึงคิดแผนดัดหลังอากิด้วยการหลอกใช้รถซึ่งเป็นเครื่องมือ โดยเขาทำที่เป็นแก๊งขโมยยาเสพติดจำนวนมากจากมาเฟียเผ่า เพื่ออ้างว่าจะนำไปขายตัดราคาให้คู่ปรับเจ็บแค้นเล่นครั้นเมื่อรถที่ขโมยตกลงส่งของให้แก่เจ้าพ่อหนุ่ม โซชิเกะก็ส่งคนไปปล้นขบวนสินค้านั้น แล้วเอาของกลางทั้งหมดไปไว้ในโกดังของตระกูลซากาโมได้เพื่อใส่ความอากิ เป็นเหตุให้รถสกีไกรธคันและเปิดศึกกับสองแผ่นดิน

ส่วนโซชิเกะก็จะอาศัยช่วงที่ทั้งสองตระกูลหัวหันกันเอง เข้ามาช่วยเหลือสาวคนรักของตน

เหตุการณ์คงจะเป็นไปดังเช่นที่โซชิเกะได้วางแผนเอาไว้ ถ้าเพียงแต่คาอิจะไม่รู้ทันเท่าความคิดของเขาเสียก่อน ดังนั้นเมื่อสบโอกาสที่เขาได้เจอกับแม่ตุ๊กตาสาวที่หน้ารถของโซชิเกะในวันหนึ่ง ณ มหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งกรุงโตเกียว ซึ่งตนตกปากรับคำยินยอมเป็นอาจารย์สอนพิเศษให้แก่ชมรมศิลปะการต่อสู้ คุมิโจคนน้องจึงได้จับตัวแม่จอมแสนเอาไว้อีกเพื่อใช้ต่อเรื่องสำคัญกับผู้นำแห่งไคดาระกรุ๊ป

คาอียื่นข้อเสนอจะนำต้นข้าวกลีบมาสู่อ้อมอกโซชิเกะอีกครั้ง เพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่เจ้าพ่อหนุ่มให้ความช่วยเหลือฝ่ายเขาในการสู้

รบกับบรอสซี่ โซชีเกะจึงยินยอมรับข้อเสนอนี้ทันที

ทว่าสิ่งที่คาอิและโซชีเกะไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้นั้น กลับนำมาซึ่งความสูญเสียแก่คนทั้งสอง เมื่อได้เกิดเหตุแผ่นดินไหวขึ้น หลายจุดในโตเกียว ทำให้โซชีเกะต้องสูญเสียลูกในท้องของต้นข้าว และ ตัวเขาเองก็ต้องสูญเสียบุคคลซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและพี่ชายไปในเวลาเดียวกัน ด้วยอาภินันยอมตายอยู่ในกองเพลิงแห่งความอาฆาตแค้นพร้อมๆ กับ บรอสซี่ แต่ไม่ยินยอมรับความช่วยเหลือจากศัตรูคู่อริอย่างเด็ดขาด

จากเหตุการณ์ในคราวนี้ ทำให้ยากุซาหนุ่มผู้น้องตระหนักได้ว่า ความโกรธแค้นพยายามชิงชังและความมักใหญ่ใฝ่สูงแก่งแย่งชิงดี ชิงเด่นกันนั้น ไม่สามารถทำให้คนเรามีความสุขได้เลย นอกเสียจากความทุกข์ระทมใจที่ต้องสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปอย่างไม่มีวันหวนคืน สิ่งนี้จึงเป็นเหตุให้เขาและเจ้าพ่อหนุ่มแห่งตระกูลโอคาวะ ตัดสินใจหย่าศึกกันที่สุดในที่สุด...

นับจากวันที่เขาต้องจัดพิธีศพให้แก่แฝดพี่ ซากาโมโด้ อากิ จนถึงบัดนี้ วันเวลาได้ล่วงเลยมากระทั่งเขาสามารถก้าวผ่านความโศกเศร้าเสียใจตรงจุดนั้นได้แล้ว ซากาโมโด้ คาอิ จึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น อีกครั้งอย่างเข้มแข็งองอาจ ก่อนจะลงกลอนปิดผนึกความทรงจำอันปวดร้าวไว้ในก้นบึ้งของจิตใจที่แสนบอบช้ำ พร้อมทั้งสาบานต่อหน้าป้ายศพของพี่ชายฝาแฝดว่า

“ต่อแต่นี้ไป ฉันจะนำตระกูลของเราให้รุ่งเรืองเกรียงไกรอย่างที่ นายหวังไว้...อากิ”

1

คำสั่งสายฟ้าแลบ

ภานุมาศ บริรักษ์ สาวสวยยี่สิบสองเดินหัวพัดหัวเหวี่ยงไปตามทางเดินที่ทอดตัวยาวไปสู่ตึกกิจกรรมชมรม ด้วยหญิงสาวกำลังนึกถึงคำสั่งสายฟ้าฟาดของพี่ชายต่างสายเลือดเมื่อเช้านี้ ที่บังคับให้เธอไปสมัครเข้าชมรมศิลปะการต่อสู้แขนงใดก็ได้

เหตุเพราะเธอเป็นคนชวนดันข้าวภรรยาของเขาออกไปเดินเล่นย่านชินจูกุ แต่โชคไม่ดีที่เธอและเพื่อนสาวดันเจอนักเลงหัวไม้แถวนั้นเข้ามาเกี่ยวพาราสี ข้าวร้ายพวกมันยังรุ่มล่อมหน้าล่อมหลังหมายจะลวนลามพวกเธอทั้งสองอีกด้วย หากไม่ได้คนของพี่ชายที่สะกดรอยตามมาเข้าช่วยเหลือพวกเธอไว้ได้ทันกาลแล้วละก็ หญิงสาวไม่อยากจะคิดเลยว่าป่านนี้ทั้งเธอและดันข้าวจะมีสภาพเป็นเช่นไรบ้าง

นั่นแหละ...คือที่มาของคำสั่งประกาศิตในครั้งนี้

“ถ้าอยากจะออกไปเที่ยวเล่นกันตามลำพังอีกละก็ ไปเรียนวิชาป้องกันตัวมาเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

ภานุมาศยังจำน้ำเสียงอันเฉียบขาดของไซซีเกะได้เป็นอย่างดี

“ก็ได้ค่ะ จั๊นมาศเรียนกับทานากะก็แล้วกันนะ”

เพราะรู้ว่าตัวเองเป็นคนผิด หญิงสาวจึงสละยอมทำตามคำสั่งของพี่ชายแต่โดยดี ก่อนที่เธอจะหันไปขยิบตากับทานากะ เพื่อส่ง

สัญญาบางอย่างที่รู้กันเพียงสองคนให้มือขวาของเจ้าพ่อหนุ่มได้รับรู้
แต่...ใครจะคาดคิดล่ะว่า อาการเหล่านั้นไม่อาจจะรอดพ้นสายตา
แหลมคมของผู้เป็นพี่ชายไปได้เลย

“ไม่ได้! เธอจะต้องไปสมัครเรียนในชมรม แล้วก็เอาใบประกาศ
มาให้พี่ดูด้วย เพราะพี่ไม่ไว้ใจเด็กแสบอย่างเธอ”

“แต่มาศตั้งใจจะเรียนจริงๆ นะคะ นี่ก็จะต้องชวนต้นข้าวไปเรียน
ซะด้วยกันเลย”

“ไม่ต้อง! ต้นข้าว่ะพี่จะสอนเอง” คนพูดบอกเสียงแข็ง

‘แหมะ! หวงเมียบละสิ นี่จะได้เรียนวิชาอะไรก็ยังไม่รู้เลย’ ภาณุมาศ
แอบค่อนขอดพี่ชายอยู่ในใจ

และนี่คือต้นเหตุของอาการหน้าหงิกของเธอในขณะนี้ เพราะ
ภาณุมาศนั้นอยากจะเอาเวลาว่างจากการเรียนไปเที่ยวเล่น หรือซุ่มซบ
บรรยากาศของดินแดนแห่งอาทิตย์อุทัยเสียมากกว่าที่จะต้องมานั่งฝึก
วิชาบ้าๆ พวกนี้ ซึ่งตนไม่เต็มใจเลยสักนิด

ถึงอย่างนั้น...หญิงสาวก็ไม่สามารถจะปฏิเสธคำสั่งของพี่ชาย
นอกสายเลือด ที่เคยอาศัยอยู่ด้วยกันกับครอบครัวของเธอในเมืองไทยมา
17 ปีได้ ถึงแม้ว่าภายหลังผู้เป็นพี่จะถูกจับมานั่งบัลลังก์มาเฟียใหญ่
อันดับหนึ่งแห่งญี่ปุ่นนี้โดยฝีมือ ไอคาวะ โชโกะ คุณย่าจอมเผด็จการ
ของเขาก็ตามที แต่ความรักความผูกพันระหว่างเธอ โชชิโกะ และภาณุ-
วัฒน์พี่ชายแท้ๆ ของตนก็ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“โอ๊ย! ร้อยไม่อยาก...พันไม่อยาก...ฉันไม่อยากจะชมรมการต่อสู้
เลย” ภาณุมาศร้องโวยวายอย่างขัดใจ หลังจากที่เขาเดินมาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้าห้องกิจกรรมศิลปะการต่อสู้แห่งนี้

แม้ว่าเสียงโหวกเหวกของคนเอาแต่ใจนั้นจะไม่ดังมากมาย
เท่าใดนัก แต่มันก็กลับทะลุผ่านบานประตูเหล็กเข้าไปยังโสตประสาท
ของผู้ชายมาดขรึมที่ยืนอยู่ตรงหน้าชั้นเรียน ซึ่งอยู่ห่างจากประตูบานนั้น

เพียงไม่กี่ก้าวได้เป็นอย่างดี ร่างสูงจึงได้ชะงักถ้อยคำที่กำลังจะกล่าว ทักทายบรรดาลูกศิษย์ในชั้นเรียนทั้งหลายลงทันที ก่อนจะผุดคำถามขึ้น มาในสมองอย่างสงสัยว่า

‘ใครกัน!? ที่มายืนอะอะอยู่หน้าห้อง’

ความคับข้องใจของชายหนุ่มผมยาวมีอยู่เพียงไม่นานนัก เขาก็ได้ รับความกระจ่างในเวลาต่อมา เมื่อนางสาวตุ๊กตาเปิดประตูเดินเข้ามา พร้อมกับก้มศีรษะโค้งกายต่อเขาด้วยมารยาทอันงดงาม

“ขออนุญาตค่ะอาจารย์” เมื่อเอ่ยขอเข้าห้องเป็นภาษาญี่ปุ่นแล้ว ภาณุมาศจึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นอาจารย์สอนศิลปะการต่อสู้ที่ เธอต้องมาเรียน ก่อนที่ดวงตากลมโตจะยิ่งเบิกกว้างขึ้นด้วยความตกใจ

“เฮ้ย!?” ภาณุมาศออกอาการผะงะหงายโดยทันทีที่เห็นหน้า อีกฝ่ายชัดๆ

ในขณะที่คาอิเองยังคงมองนางสาวตุ๊กตาด้วยที่ท่าเรียบเฉย ถึง แม้ว่าเขาจะรู้สึกแปลกใจไปไม่แพ้เจ้าหล่อนก็ตามที แต่เขาก็ยังคงรักษา ศึกษามารยาทต่อหน้าประชาชีได้อย่างเหมาะสม แล้วจึงเอ่ยตอบเธอว่า

“เชิญเข้ามาได้”

แทนที่หญิงสาวซึ่งยืนงงงันอยู่จะรีบเดินเข้ามาตามคำเชิญนั้น เจ้าหล่อนกลับมองสำรวจเขาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าอย่างเสียมารยาท เพื่อให้แน่ใจว่าตาไม่ได้เผลอไป ที่เห็นอดีตศัตรูของพี่ชายมายืนอยู่ตรง หน้าภายในห้องกิจกรรมชมรมของมหาวิทยาลัยแห่งนี้

แต่จนแล้วจนรอด ใบหน้าเรียวยาวที่ปรากฏอยู่ก็มีได้เลื่อนลับไป จากสายตาเสียที แล้วไหนจะยังดวงตากมริเลิกที่เหลือบมองมายังตน ทั้งยังจมูกโด่งที่กำลังเขิดขึ้นเล็กน้อยตามใบหน้าครุ่นคร้ามนั้นอีกเล่า ยิ่ง ส่งผลให้เธอรู้สึกกว่าตัวเองไม่ได้ฝันไปเลยสักนิด และสิ่งสุดท้ายที่ทำให้ หญิงสาวแทบจะขาดสติได้นั่นก็คือ ริมฝีปากบางหยักลึกที่กดยื้มคล้าย จะเย้ยหยันเธออยู่ในที

“ขอโทษค่ะ” ภาณุมาศกล่าวเพียงสั้นๆ แล้วจึงหันหลังกลับหมายจะเดินจากไปอย่างรวดเร็ว^๑ หากแต่สองขาของเธอก็ถูกตรึงอยู่กับที่ด้วยคำพูดถากถางของผู้ชายมาดโหดเสียก่อน

“จะไปไหนกันครับ ทำไมขออนุญาตผมแล้วถึงไม่เข้ามานั่งข้างในห้องนี้ล่ะ”

“ขอโทษค่ะ ดิฉันเข้าห้องชมรมผิด” ภาณุมาศจำใจหันกลับมาแก้ตัวน้ำขุ่นๆ ตามมารยาท

“เข้าห้องผิดชั้นหรือ?” คนฟังยืนกอดอกมองดูเธอราวกับจะสื่อความหมายให้ทุกคนในที่นี้ได้รับรู้ว่า

‘เขาไม่เชื่อในน้ำมนต์ที่เธอเอ่ยออกมาเลยสักนิด’

“ค่ะ!” เด็กสาวเลยกระแทกเสียงตอบกลับไปด้วยน้ำไอที่พวยพุ่งขึ้นมาตึงๆ

“อ้อ...สงสัยว่าป้ายที่หน้าห้องกิจกรรมมันจะเล็กไป ถึงได้มีแต่พวกเหลาะแหละแหวะเวียนมาบ่อยๆ”

แม้ว่าเสียงพิมพ์ที่เอ่ยออกมาจะฟังดูสบายๆ ก็จริง หากแต่มันช่างขัดแย้งกับดวงตาคมกริบที่มองเธออย่างดำหนิติเตียนเสียจริง ทำเอาคนที่เป่าสายตาของทุกคนรู้สึกอับอายขายหน้าเป็นที่สุด

ในขณะที่สมองของภาณุมาศเพียรคิดหาทางออกให้แก่ตัวเองอยู่นั้น คนตัวสูงก็พลันเอ่ยรวบรัดตัดความเพื่อมัดมือชกแม่สาวแสบ โดยที่ไม่ยอมให้อีกฝ่ายได้ทันตั้งตัวเลยแม้แต่บ่อย

“เอาละ ไหนๆ คุณก็เดินผิดที่ผิดทางมาถึงนี้แล้ว ผมจะถือซะว่าคุณมาสมัครชมรมศิลปะการต่อสู้ของผมก็แล้วกัน เชิญเข้าไปนั่งที่ได้” คาอิกระตุ้ยขึ้นที่ริมฝีปาก พร้อมทั้งผายมือเชื้อเชิญให้เธอก้าวเข้ามายังด้านใน

ครั้นพอเจอไม้เท้าของยากุซ่าหนุ่มเข้า มันก็ยากยิ่งนักที่หญิงสาวจะปฏิเสธคำชวนนั้นได้ ในเมื่อบัดนี้ซากาโมได้ คาอิ กล่าวเชิญเธอด้วย

ฐานะของอาจารย์ชมรม มีชนิกเลงหัวไม้ผู้นำแห่งแก๊งซากาโมได้อีกแล้ว!

“คะ” ภาณุมาศจำต้องเก็บท่าที่ไม่พอใจเอาไว้ พร้อมทั้งเดินกลับเข้ามาด้านในตามเดิม ด้วยความรู้สึกหงุดหงิดที่ทวิคูณยิ่งกว่าการถูกพี่ชายบังคับในตอนแรกเสียอีก

‘ให้ตายเถอะ! โลกมันกลมบ้าบออะไรขนาดนี้ ถึงทำให้ฉันต้องมาเจอยากุซ่าหน้าโหดอย่างตานี้ได้’

ครั้นเมื่อภาณุมาศก้าวเดินมานั่งลงที่พื้นที่ว่างด้านหลังห้องหญิงสาวก็ได้พบกับเรื่องเซอร์ไพรส์ครั้งที่สองของวัน เมื่อบุรุษที่นั่งอยู่ก่อนแล้วทางด้านซ้ายของเธอนั้นก็คือ เพื่อนร่วมคณะที่ชื่อ ซาโนะ อีสึมิ นั่นเอง

“ซาโนะคุง!” ภาณุมาศร้องออกมาด้วยความดีใจ อย่างน้อยในความอับโชคนั้นก็ยังพอจะมีเรื่องดีๆ ที่ทำให้เธอรู้สึกอยากจะทำาเรียนตามที่เจ้าพ่อหนุ่มสั่งเอาไว้บ้าง หลังจากได้พบเพื่อนที่พอจะคุยกันได้อยู่ในที่นี้ด้วย

“จึ๊ เบาๆ ลี เต๋ยวก็โดนอาจารย์คุเอะหลอก” ซาโนะขยิบตา พลางกระซิบบอกเพื่อนสาว

ภาณุมาศเห็นจริงตามที่เพื่อนชายได้บอก เธอจึงได้แต่พยักหน้ารับซำๆ ก่อนจะเพ่งความตั้งใจไปยังหน้าชั้นเรียนด้วยความคิดหนึ่งที่ผุดขึ้นมาว่า

‘ไหนๆ ก็หลวมตัวเข้ามาเรียนแล้ว เจอไอ้หน้าโหดนี้ก็ดี เธอจะได้ทวงมือถือซะเลย’

ในขณะที่ภาณุมาศเริ่มจะมีกะจิตกะใจอยากศึกษาศาสตร์แห่งการต่อสู้ขึ้นมาบ้าง ฝ่ายพ่อยากุซ่าหน้าโหดในความคิดของเธอก็กำลังรู้สึกไม่ต่างไปจากหญิงสาวนัก เมื่อเขาคาดไม่ถึงว่าการตกปากยอมเป็นอาจารย์พิเศษให้แก่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ จะทำให้เขาต้องเข้ามาพัวพันกับยายตัวแสบ...หนึ่งในเมียสะสมของคู่อริอีกครั้ง

เปลวเพลิงสีน้ำเงินที่เคยเจียบสงบอยู่ในอุรา กลับแผดเผาแผ่

ขยายความร้อนรุ่มออกมารอบๆ ภายอย่างฉับพลัน นับตั้งแต่วินาทีแรกที่เจ้าหล่อนก้าวเท้าเข้ามาในห้องนี้ โดยที่ตัวคาอเองก็ไม่อาจจะเข้าใจได้เลยว่า

เหตุใดมันจึงเป็นเช่นนั้น

แต่สิ่งที่เขารู้สึกและสัมผัสได้ในทันทีนั้นก็คือ แม่สาวตุ๊กตาผู้นี้เป็นเหมือนก๊าชอกอกซิเจน ซึ่งไม่ว่าอค์คืออย่างเขาจะอยู่ที่ไหน...อย่างไร...หากแต่อาณาจักรแห่งสสารของเจ้าหล่อนนั้น ก็มักจะทำปฏิกิริยากับเปลวไฟในใจของเขาให้ลุกโชติช่วงชัชวาลได้ไม่ยากเย็น แม้ในบางคราวดวงจิตของเขาจะนิ่งสงบราวกับน้ำแข็งก็ตามที

“คนนิชิวะ”

คาอิรีบสะบัดหน้าหลิกหนีหญิงสาวที่มักจะปรากฏดวงหน้าบูดบึ้งใส่เขาอยู่เสมอ เมื่อชายหนุ่มรู้สึกกว่าหัวใจของตัวเองจะเริ่มจะร้อนระอุขึ้นอย่างผิดปกติ ก่อนกล่าวคำทักทายยามบ่ายแก่บรรดานักศึกษาด้วยท่าที่เรียบๆ เมื่อรวบรวมสมาธิให้วอกแวกได้แล้ว

“ก่อนอื่นผมขอแนะนำตัวกับพวกคุณเสียหน่อย ผมชื่อ ซากาโมโตะ คาอิ” คนพูดเว้นวรรคหนึ่ง

“พวกคุณบางคนอาจจะพอได้ยินชื่อเสียงของผมมาบ้างแล้ว” ก่อนจะปรายตามองมายังแม่สาวแสบอีกครั้งอย่างอดไม่ได้

ทันทีที่อาจารย์หนุ่มกล่าวแนะนำตัวเสร็จ สาวน้อยหน้าบูดก็แอบปะปากอย่างหมั่นไส้ พลังแอบเหินแสมอีกฝ่ายอยู่เพียงในใจว่า

‘ไม่ใช่แค่เคยได้ยินชื่อเสียงนะยะ...แต่ฉันยังเคยเจอมากับตัวด้วยว่า นายมันนิสัยแย่มากไหน’

“ผมจะมาเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาศิลปะป้องกันตัวให้แก่พวกคุณ ซึ่งสิ่งที่ผมจะสอนในป็นก็คือศาสตร์แห่งการต่อสู้สามชนิด ได้แก่ เคนโด ยูโด และยิงธนู” คาอิอธิบายสาระสำคัญของบทเรียนให้ทุกคนได้รับรู้

“วันนี้ผมคงยังไม่สอนอะไรมากมายนัก เพียงแค่จะคุยรายละเอียดทั้งหมดกับพวกคุณเท่านั้น”

คาอิกกล่าวต่อไปโดยไม่สนใจท่าทางกระพริบกระพริบของนักเรียนใหม่เท่าไรนัก เพราะหากเขาเอาแต่เหล่มองไปทางนั้น เจ้าตัวกลัวว่าตบะที่สูดสำหรับเพียรตั้งมั่นไว้จะแตกซ่านออกมาเสียก่อน แล้วคราวนี้เขาคงได้กลายเป็นอาจารย์ใจยักษ์ขึ้นมาเป็นแน่แท้ ที่ไม่สามารถหักห้ามใจไม่ให้จับตัวแม่เด็กแสบมาฟาดกันเสียให้เช็ดได้

“ส่วนวันนี้ผมจะให้พวกคุณเริ่มฝึกสมาธิกันก่อน ผมจะนับหนึ่งถึงสาม ขอให้พวกคุณหลับตาลง แล้วคอยฟังเรื่องที่ผมจะบอกต่อไปให้ดี” ชายหนุ่มกล่าวอย่างเคร่งขรึม

“อิจิ” ชายหนุ่มเริ่มต้นนับหนึ่งทันที

“นิ” แล้วจึงเริ่มนับสอง

“ซัน” เมื่อนับครบสาม จึงออกคำสั่งให้เริ่มนั่งสมาธิว่า

“โมะคุโซ”

เมื่อเหล่าลูกศิษย์ทั้งหลายค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงแนบสนิทกันดีแล้ว อาจารย์หนุ่มจึงได้เริ่มกล่าวต่อไป

“ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไป ผมจะให้พวกคุณเริ่มฝึกเคนโดก่อน เพราะฉะนั้นทุกคนจะต้องจัดการเรื่องเครื่องแบบและอุปกรณ์ให้เรียบร้อยภายในวันนี้ด้วย...”

ในขณะที่คาอิกกล่าวไปเรื่อยๆ นั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ก็สามารถทำสมาธิกันได้เป็นอย่างดี จะยกเว้นก็แต่คนเดียวเท่านั้นที่ไม่มีสมาธิเอาเสียเลย เพราะยิ่งน้ำเสียงเฉียบขาดเย็นชานั้นดังกระแทกโสตประสาทของเจ้าหล่อนมากเท่าไร ภาณูมาศก็ยิ่งรู้สึกหงุดหงิดหัวใจมากเท่านั้น จนพานทำให้เธอนึกไปถึงวันวานเมื่อครั้งที่เธอและเขาพบกันในคราวแรก ซึ่งเป็นเรื่องที่หญิงสาวไม่อาจขมใจลืมความน่ากลัวของผู้ชายคนนี้ได้เลย...

2

อดีตที่ไม่น่าจดจำ

ภาณุมาศที่นั่งสมาธิอยู่เริ่มบังเกิดฉันทะแก่ชาน ด้วยหญิงสาวกำลังนึกย้อนเหตุการณ์ไปถึงเมื่อครั้งที่โซซีเกะพาเธอและต้นข้าวไปงานเลี้ยงต้อนรับมาเฟียซิติเลียนจากอิตาลี ฟรานเชสโก รอสซี ที่ตระกูลคู่แข่งอย่างซากาโมโต้เป็นผู้จัดขึ้นมา โดยในระหว่างที่เจ้าพ่อหนุ่มกำลังจะเดินทางกลับนั้น เขาได้ให้วัวร์นเธอให้ช่วยตามหาคู่หมั้นสาวที่ตนไม่เคยเหลียวแลเลยสักครั้ง

เมื่อภาณุมาศเที่ยวเดินหาแม่สาวผู้ดีจนเจอตัวแล้วนั้น หญิงสาวก็กลับได้พบว่าเจ้าหล่อนไม่ได้ยืนอยู่เพียงลำพัง หากแต่คาโอริยืนพลอดรักกับชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่อย่างสนิทชิดเชื้อ สาวแสบจึงรีบแฝงเร้นซ่อนกายตรงหลังเสาต้นใหญ่ด้านข้างโดยทันที เพื่อซุ่มดูเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความอยากรู้อยากเห็น เพราะแผ่นหลังของชายร่างสูงที่เธอเพ่งมองอยู่นั้น ช่างดูคล้ายคลึงคลิบคลาเหมือนกับว่าเคยเห็นที่ไหนเสียจริง ครั้นเวลาผ่านไปเพียงครู่ เสียงสนทนาของคนทั้งสองก็ดังมาเป็นระลอกๆ ทำให้เธอพอจับใจความได้ว่า

“ทำไมเธอถึงได้เอ็นชากับฉันนักล่ะคาอิ”

คาโอริคลั่งเสียงแว่นไว้บนลำคอแกร่ง ก่อนจะจดริมฝีปากของตนลงบนคางเขียวแหลมของอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวล พลางซุกใช้เบียดเสียด

เรือนร่างอันเย้ายวนเข้าหาอกผึ่งผายอย่างสนิทเสน่หา

“เพราะฉันไม่เคยลืมวันที่เธอทิ้งฉันไปยังไงละ”

คาอิมองอีกฝ่ายด้วยแวตาว่างเปล่า มิได้รู้สึกรู้สึสมกับกิริยาเชิงชวนของหล่อนเลยสักนิด ทำเอาคาโอรู้สึกใจหายจนต้องรีบชุกหน้าลงชบอกร้าง ก่อนจะใช้มารยาหลายร้อยเล่ห์ของตนดึงดูดความรักของชายหนุ่มที่เคยมีให้เธอกลับคืนมา

“ทำไมเธอถึงต้องพูดแต่เรื่องนี้ด้วยนะ” คาโอรู้เอ่ยอย่างกระแฉับกระชอดเพื่อเบี่ยงประเด็นไปเสีย

“เธอรู้ไหมว่าฉันน้อยใจมากแค่ไหนที่เธอทำตัวเย็นชากับฉันแบบนี้” แล้วจึงค่อยกล่าวต่อด้วยสຸ້มเสียงที่น่าสงสาร

“หึๆ” คนฟังเปล่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างขบขัน พานให้รู้สึกรังเกียจผู้หญิงตรงหน้าตนขึ้นมาจับใจ

“เสียใจยังงั้นหรือ มันคงเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดของฉันหรอกมัง”

คาอิมองอดีตคนรักด้วยสายตาดูแคลน พร้อมกับผลักร่างอวบอัดออกไปให้พ้นตัว ก่อนที่เขาจะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ แล้วจับคนไปปดมาลงโทษตามอำเภอใจ

“เธอมันเป็นอดีตอันเลวร้ายที่ฉันไม่มีวันลืม และจะไม่มีวันเริ่มต้นใหม่กับคนทรยศได้อีกอย่างเด็ดขาด” คาอิกล่าวอย่างหนักแน่น เมื่อต้องพยายามฝืนทนความเจ็บปวดที่ฝังลึกอยู่ภายในใจ แล้วจึงรีบสะบัดหน้าหนีผู้รักโดยทันที

ตอนนั้นนั่นเองที่ภาณุภาคได้ล่วงรู้ว่า แท้ที่จริงแล้วนายยากุซุขาคณรองก็คืออดีตคนรักของคาโอริ ก่อนที่แม่จอมมารยาจะเปลี่ยนใจมาจับพี่ชายของเธอแทน

“คาอิ” คาโอรู้ครางเสียงแผ่วด้วยใบหน้าที่สลดกับคำประกาศกร้าวซึ่งบ่งบอกให้เธอรู้อยู่ใต้ง่า ว่า

‘เขากำลังจะตัดเย็บไม่ให้เหลือใยในตัวเธออีกต่อไปแล้ว’

สิ่งนั้นทำให้สาวสวยรยเสนห์ยิ่งร้อนรน เพียรครุ่นคิดถึงกลเม็ดเด็ดพรายต่างๆ นานาเพื่อนำมาใช้จุดรั้งเขาเอาไว้ ก่อนจะนึกถึงจุดอ่อนของชายผู้มีท่าทีที่แข็งแกร่งแต่กลับซุกซ่อนความอ่อนโยนเอาไว้ภายในขึ้นมาได้ คาโอริจึงไม่รอช้า รีบก้มหน้าบิบน้ำตาเหมือนดังกำลังแสดงละครเวทีอยู่ก็ไม่ปาน เพียงสักพักหล่อนก็สามารถสร้างเสียงสะอื้นให้ออกมาได้อย่างแนบเนียน

และกลอุบายนี้ก็ได้ผลตามที่คาด เมื่อคาอิมิทำทางตื่นตระหนกแล้วพลันรีบปราดเข้ามาประคองดวงหน้างดงามให้เงยขึ้นสบกับแววตารักใคร่ของตน ก่อนจะไล่ปลายนิ้วปาดไล่หยดน้ำใสๆ ให้ออกไปจากดวงเนตรที่เศร้าหมองด้วยความนุ่มนวล

‘อู๊ย! ถึงกับลงพุนบิบน้ำตาเลยหรือยะ’ ตอนนั้นเธอนึกหมั่นไส้คาโอริอยู่ในใจ

‘สงสัยว่างานนี้หล่อนคงจะจับปลาสองมือเลยละสิท่า พี่ไอซึกิรักส่วนหมอนี่ก็จะเอา เข้าตำรานางวันทองบ้านเราจริงจิง’

เธอจำได้ว่าตัวเองยืนค่อนข้างอดสูรับสาวอยู่ในใจ จนเมื่อเธอมีมือทาบเสานินอย่างลึ้มตัวเพราะเกิดอาการอินจัด อีกทั้งยังรู้สึกสงสารฝ่ายชายขึ้นมาในทันใด ด้วยเลื้อยรักความยุติธรรมที่มีอยู่ในตัว

ทว่า...หญิงสาวกลับไม่ได้คาดคิดว่าเสียงกระทบที่เกิดขึ้นในความเงียบอย่างแผ่วเบา นั้น ก็เพียงพอแล้วที่จะปลุกสัญชาตญาณนักฆ่าในตัวคาอิมิให้ตื่นขึ้น คนหูตึงจึงรีบดันร่างอดีตคนรักให้ถอยห่าง ก่อนจะหยิบอาวุธลับที่ซ่อนอยู่แนบกายขึ้นมาขัดใส่เป้าหมายทันทีอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

“ว้าย” เธอหวีดร้องเสียงหลง เมื่อจู่ๆ ใบมีดแหลมคมรูปสามแฉกคล้ายกับอาวุธลับของพวกนินจา ก็พุ่งตรงเข้าเจาะเสาคอนกรีตห่างจากใบหน้าของเธอไปไม่ถึงคืบ

“ออกมาซะดีๆ ไม่อย่างนั้นต่อไปจะไม่หยุดอยู่แค่เสาแน่”

คาอิร้องเสียงเจ็บขาด ทำเอาคนสอดรู้รีบกระโดดออกมาจากที่ซ่อนตัวทันที เพราะกลัวว่าคราวนี้โบมีดคมกริบจะบินเข้ามาปักกลางเสากลางหน้าของตนแทน

การปรากฏตัวของเธอทำให้ ‘ว้าวสันหลังหะ’ ออกอาการตกอกตกใจเป็นอย่างมาก

“นั่งไม่” คาอิรูปร่างเสียงเบาหูวิสันน้ำซัดเผือดลงทันตา ก่อนจะได้รับกลบเกลื่อนเอ่ยถามหล่อนว่า

“เธอมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“ฉันก็ถูกพี่ไอซีใช้ให้มาตามเธอกลับนะสิ” ภาณุมาศตอบอย่างรำคาญใจ พลังลอบฆ่าเลื่องมอญงายาหนุ่มด้วยความพรั่นพรึง ซึ่งดูเหมือนว่าอีกฝ่ายเองก็จะรู้สึกตัวอยู่เช่นกัน จึงได้ปรายตามองมายังเธอด้วยสายตาคุ้ยคุ้ย

“นี่ว่าใคร ที่แท้ก็รักอีกคนหนึ่งของคุณูริเขาเนี่ยเอง” คาอิเองก็พลันบังเกิดความรู้สึกตึงเครียดกับอีกฝ่ายทันที

และนั่นก็เป็นเหตุการณ์นอกเส้นขวัญแขวนในครั้งแรกที่ภาณุมาศได้พบกับนายหน้าโหด ก่อนที่ความน่าสะพรึงกลัวจะมาเยือนเธออีกครั้ง เมื่อหญิงสาวได้เจอเจอกับคาอิอีกครั้ง...

โดยที่คราวนี้เธอเป็นฝ่ายถูกชายหนุ่มจับเอาไว้เป็นตัวประกัน ภายในงานพิธีชิงชาติที่ท่าหน้าสุดแสนและยาคาอิรุจัดขึ้นบังหน้า เพื่อต้องการจะมัดมือชกให้พี่ชายของตนตกปากรับคำแต่งงานกับหล่อน

ใช่แล้ว! เธอยังจำได้ไม่มีวันลืม ยามเมื่อปลายมิดแหลมคมจ่ออยู่บนคอขาวนวลของเธอจากฝีมือของนายจอมโหด แลเห็นผู้ชายเลือดเย็นคนนั้นยังมิได้สำเหนียกถึงเธอเลยสักนิดว่าจะต้องรู้สึกหวาดหวั่นขนาดไหน

ครั้นพอสบโอกาส หญิงสาวยังจำได้ดีอยู่เสมอว่า...เธอทำอะไรเขาไปบ้าง

“ซี้ซลาด! สารเลว!”

คำพูดลอยๆ ที่ออกมาจากปากบางทำให้คาอิหยุดชะงักมือที่กำลังจะดันร่างเล็กๆ นั้นให้ก้าวขึ้นไปนั่งบนรถที่มีอาภินั่งรอทางเบาะหลังอยู่ก่อนแล้ว สายตาเย็นชาจึงกวัดมอม่งแม่สาวปากกล้า พร้อมกับมือหนาที่กระซากเรียวแขนงามให้คนพูดหันมาสบตากับเขาทันควัน

แต่แทนที่เธอจะรู้สำนึกและเกรงกลัวต่อดวงหน้ามีนชาซึ่งเต็มไปด้วยความเหี้ยมโหดนั้นภาณุมาศกลับขีดหน้าขึ้นจ้องตากับเขาอย่างถือดีเพื่อท้าทายให้อีกฝ่ายรับรู้

‘เธอไม่มีวันเกรงกลัวคนชั่วเช่นเขา’

ยากุซ่าหนุ่มเลยกระตุกยิ้มที่มุมปากขึ้นเพียงนิด พลางจ้องมองสาวต่างถิ่นด้วยความสมเพช ที่เจ้าหล่อนรื้ออ่านหาญกล้าคิดจะต่อกรกับเขา ทั้งๆ ที่หากจะเทียบชั้นกันแล้ว เธอไม่มีทางเอาชนะเขาเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

ซ้าร้าย! สถานะของเธอในตอนนี้อย่างตกเป็นเพียงแค่เชลยของเขาเท่านั้น แต่ท่าทางที่เธอแสดงออกต่อเขามันคงทำให้คนหน้าโหดอนึกโมโหไปไม่ได้ว่า

‘หล่อนนี่ช่างอวดดี จนน่าหมั่นไส้เสียเหลือเกิน’

ศึกของคนทั้งสองคงได้อุบัติขึ้นเป็นแน่ หากว่าแฝดผู้พี่จะไม่เอ๋อหักท่วงขึ้นเสียก่อน

“ทำอะไรอยู่ล่ะคาอิ รีบขึ้นรถมาซะทีสิ เรายังต้องรีบกลับไปต้อนรับแขกคนพิเศษอีกนะ”

เมื่อเห็นใบหน้ายิ้มแย้มที่แสดงความดีใจนั้นแหละ คาอิจึงเลิกสนใจแม่สาวเก่งกล้าไปในบัดดล มือหนาก็ผลักร่างบางยัดเข้าไปทางประตูรถตอนหลังอย่างหนักมือ ทำให้ภาณุมาศเสียหลักถลანหน้าคะมำเข้าไปในตัวรถอย่างน่าอัปยศเป็นที่สุด

‘ไ้ยากุซ่าบ้า!’

หญิงสาวก่นคำอีกฝ่ายในใจอย่างนึกโมโห ก่อนจะรีบพวงตัวลุกขึ้นนั่ง แล้วจึงสะบัดหน้าหันกลับมาส่งค้อนให้คนตัวสูงที่กำลังก้าวขึ้นมา นั่งบนรถอย่างรวดเร็ว

ส่วนคานี่นั้นก็เพียงแค่อายตามองเธอด้วยแววเฉยชา มิใครใส่ใจ พร้อมกับผลักดันแขนของหญิงสาวเสียเต็มแรงอีกครั้ง เพื่อให้เธอเขยิบเข้าไปยังพื้นที่ว่างด้านใน ส่งผลให้คนอ่อนแอชวนเขเข้าไปซบอกของแฝดผู้พี่

“โธ้ย!” เธอส่งเสียงร้องอย่างฉุนกึก พร้อมทั้งหันมาจ้องมองอีกฝ่ายอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ให้เกียรติเลดี้น้อยสิคานี่ ผู้หญิงนะชอบผู้ชายสุภาพรู้มั๊ย” แผลดพี่กล่าวเตือนน้องชาย ทว่าเจ้าตัวกลับมิได้ขยับกายให้ความช่วยเหลืออันใดแก่เธอเลยทั้งนั้น มีหน้าซำยังมองเธอยังยิ้มเยาะอีกต่างหาก

“เซอะ!”

ภาณุมาศเหยียดปากออกด้วยความหมั่นไส้ในถ้อยคำที่กล่าวดังกล่าวกับว่าคนพูดเป็นสุภาพบุรุษเสียเต็มประดา แล้วจึงนั่งหลังตรง คอแข็ง โดยไม่ยอมให้อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของเธอล่วงล้ำไปสัมผัสแตะต้องกับศัตรูทั้งสองเลยแม้แต่นิด ยิ่งเฉพาะกับคานี่นั้น หญิงสาวแสดงออกอย่างชัดเจนเลยว่า

‘เธอจงเกลียดจงชังเขาราวกับเป็นเชื้อโรคร้ายก็ไม่น่า’

“ออกรถได้แล้ว” เมื่อสิ้นเสียงของคุมิโจคนที่ สารทีจึงสตาร์ทเครื่องยนต์ ก่อนขับรถพาผู้เป็นนายและเชลยสาวกลับสู่จุดหมายของทั้งสองโดยเร็วไว

ตอนนั้นเองที่ความเงิบได้เข้าปกคลุมไปทั่ว...

ภาณุมาศไม่เคยล่วงรู้เลยว่า แผลดน้องนั้นจะนึกว่าคานี่ขี้ต๊องและฤทธิ์ปากของตนมากขนาดไหน เพราะเธอเฝ้าคิดแต่เพียงว่าจะทำอย่างไรให้หนีเอาตัวรอดได้ พลางนึกคำทอคนข้างกายไปพร้อมๆ กันว่า

‘ยังงั้นชะ มาศก็จะต้องช่วยดันข้าวออกมาให้ได้ แล้วนายจะต้องเสียใจที่บังอาจมาลักฉันทัน ไฉนยากูซ่าบ้า!’

ฝ่ายคานันก็เลือกที่จะผินมองออกไปที่นอกรถแทน เพราะไม่อยากจะทนมองผู้หญิงหน้าบึ้งที่นั่งเหม่ปากแน่นสนิทให้เสียอารมณ์ พลางคิดไปว่า

‘อีกสักพัก ยายคนนำรำคาญคงจะได้เจ็บปากกันบ้างละ ทำไมชีวิตฉันถึงต้องมาวุ่นวายอยู่กับบรรดาผู้หญิงของแกด้วยนะ...ไอ้โง่ซี้เกะ’

ครั้นพอมายังที่หมายแล้ว แผลดพิก็เร่งรีบลงจากรถไปทันที โดยไม่ลืมหันกลับมาสั่งการน้องชายว่า

“ฉันขอไปต้อนรับแขกคนสำคัญก่อนก็แล้วกัน ส่วนนาย...จะทำอะไรกับแม่ตุ๊กตาสาวนี้ก็ตามใจ”

เมื่อพูดจบ แผลดพิก็เดินจากไป ทิ้งไว้เพียงความตื่นตระหนกให้แก่ภานุมาศ ครั้นพอเห็นท่าไม่ชอบมาพากล เธอจึงได้เป็นฝ่ายชิงลงมือเองเสียก่อน ด้วยการขยับกายออกห่างร่างสูงที่นั่งอยู่ทางซ้ายมือของตนเพียงเล็กน้อย ก่อนจะเหวี่ยงหมัดที่กำลังไวรอกท่า พุ่งตรงเข้าหาใบหน้าหล่อเหลาที่ไม่ได้หันหน้ามามองเธอเลยสักนิด

ทั้งๆ ที่อิริยาบถดังกล่าวของหญิงสาวเป็นไปด้วยความรวดเร็ว โดยที่อีกฝ่ายไม่น่าจะไหวตัวทัน แต่คานิกกลับยกคอกขึ้นตั้งรับการจู่โจม นั้นได้อย่างรวดเร็วจนภานุมาศได้แต่อ้าปากตาค้าง จากนั้นจึงตัววัดท่อนแขนใหญ่เกี่ยวกระหวัดรัดพันไปกับลำแขนเรียว พร้อมทั้งออกแรงดึงเพียงครั้งเดียว ร่างบอบบางก็เสียหลักเซถลาเข้าปะทะกับกายแกร่งของเขา

กลิ่นอายของบุรุษเพศและสัมผัสอันใกล้ชิด เป็นเหตุให้ภานุมาศต้องรีบยกมือขึ้นยันกายออกห่างจากเขาในทันใด ซึ่งยากูซ่าหนุ่มเองก็ได้สนใจในท่าทางรังเกียจนั้นสักเท่าไรหนึ่ง ชั่วยังคงพันธุนาการสองแขนเล็กไว้อย่างแน่นอนหนา เพื่อควบคุมไม่ให้แม่สาวซ่าคนนี้ทำใน

สิ่งที่อาจารย์บวกรวบรวมเรียบเรียงของเขาได้อีก

“ปล่อยฉัน!” ภาณุมาศตื่นรนชัดขึ้นอย่างเต็มกำลัง พร้อมทั้งพยายามจุดรั้งแขนของตนให้หลุดออกจากการเกาะกุมของเขา เป็นผลให้คนที่เพียรข่มใจไว้อย่างสุดความสามารถถึงกับหมดความอดทน

“เก่งกล้าสามารถจริงนะ” คาอีย่อยเสียงเย็น ทำเอาสาวใจกล้านึกหวาดหวั่นอยู่ไม่ใช่น้อย แต่ภาณุมาศก็ไม่ยอมลดราวาศอกให้เขาเลยสักนิด

“ก็ใช่นะสิ ฉันไม่ใช่พวกชีฆลาดตาขาว ที่ชอบจับผู้หญิงไว้เป็นโล่เหมือนกับนายนี้” สาวซ่าแหวกใส่เขา

ถ้อยคำปรามาศที่หญิงสาวเอ่ยออกมานั้น ยิ่งเท่ากับเป็นการยั่วยุอารมณ์ร้ายๆ ให้โหมกระหน่ำและเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดเพิ่มมากขึ้น คาอิจึงร้องเตือนเคลยสาวเสียงเครียด เพื่อให้หล่อนได้รู้ถึงสถานะของตัวเองและระดับอารมณ์ของตัวเอง

“จะพูดจะจาอะไร หัดระวังปากไว้บ้างนะ”

“ทำไมฉันต้องเขื่อนายด้วยล่ะ” ภาณุมาศสวนกลับทันควัน แถมยังเรียกจิกหัวเข่าอีกต่างหาก

“เดี๋ยวก็รู้...ว่าทำไม” คาอีย่อยเสียงล่อโรฟัน พร้อมทั้งแผ่รังสีอำมหิตออกมาข่มขู่อีกฝ่ายอย่างเต็มที่ ก่อนจะหันมาเปิดประตูรถ แล้วกระชากแขนเธอปลิวติดมือตนไปอย่างแรง จนหญิงสาวคิดว่าแขนของตนคงจะหลุดติดคามือเขาไปเป็นแน่ หากว่าเธอไม่รีบกระโจนตามเขาออกจากรถไปเสียก่อน

“นี่นาย ทำไมถึงมีนิสัยปาเถื่อนแบบนี้” คนตัวเล็กร้องโวยวายอย่างโมโห

“นี่! ฉันไม่ใช่พวกชาดิสม์เหมือนกับนายนะ ปล่อย!”

“หุบปากของเธอซะ แล้วเดินตามฉันมาเจียบๆ”

หลังจากที่ต้องทนฟังเธอด่าทออยู่นาน ก็ถึงคราวยากๆ ซ่าหนุ่มจะ

สวนกลับไปบ้าง เพื่อให้แม่สาวจอมโหดเหวี่ยงวอยวายหยุดทำพฤติกรรม
น่ารำคาญนั้นลงเสีย ไม่เช่นนั้นแล้วเขาอาจจะนึกเปลี่ยนใจจากการขับ
รถไปส่งเธอถึงที่ด้วยตัวเอง มาเป็นฆ่าปาดคอคนพุดมากแทนเสียก็
เป็นได้

ถึงแม้ว่าคาอิจจะมีความตั้งใจอันดี แต่กลับเก็บงำเจียบเฉย
ไม่ยอมปริปากให้อีกฝ่ายได้รับรู้ ภาณุมาศเลยยิ่งออกฤทธิ์ออกเดช
ไม่ยอมให้ชายหนุ่มดึงลากเธอไปที่โรงรถได้อย่างง่ายดาย

“นี่ปล่อยนะ ปล่อยเดี๋ยวนี้!”

เสียงลิบแปดหลอดที่เธอจงใจตะโกนใส่หูของเขานั้น ทำให้คาอิจ
ประสาทเสียขึ้นมาในทันใด ร่างสูงจึงเหวี่ยงร่างบางเข้าไปนอนแอ้งแม้ง
อยู่ในรถสปอร์ตคันหรูของเขาทันทีที่พาเธอมาถึงโรงรถ จากนั้นชายหนุ่ม
จึงรีบสาวเท้าก้าวขึ้นไปนั่งประจำตำแหน่งของคนขับ แล้วสตาร์ทรถมุ่ง
ทะยานไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง

“อ้าย!” ภาณุมาศหวีดร้องอย่างขจัดใจต่อความกักขฬะของอีกฝ่าย
เมื่อเธอทรงตัวลุกขึ้นนั่งได้แล้ว

“นี่! ถ้าจะรีบขับรถไปตายแบบนี้ละก็ หยุดให้ฉันลงก่อนเลย
ฉันยังไม่อยากไปตายพร้อมกับนาย”

หญิงสาวบริภาษชายหนุ่มต่อไปอย่างไม่ว่างเว้น คนขี่รำคาญเลย
เบรกรถกะทันหัน จนหัวของเธอที่มลงไปโขกกับหน้ารถ

“โอ๊ย!” หญิงสาวร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด พลางยกมือขึ้น
ลูบคลำศีรษะที่คาดว่าจะปูดโปนขึ้นมาหลังจากนี้เป็นแน่ ดวงหน้า
หวานตวัดสายตาหันไปจ้องมองเขาอย่างเอาเรื่อง ส่วนคนต้นเหตุนั้น
ก็กำลังจะกลายร่างเป็นยักษ์เป็นมารอยู่รอมร่อ เพราะรู้สึกเบื่อหน่าย
แม่สาวปากกล้าอวดเก่งคนนี้เสียจริง

“เมื่อไหร่จะเลิกวอยวายสักที” หนุ่มเย็นชาเอ่ยถามเธอเสียงเรียบ

“ก็เมื่อนายยอมปล่อยฉันไปนั่นแหละ” ภาณุมาศเถียงกลับทันควัน

พร้อมกับสบตาเขาอย่างไม่เกรงกลัว

“ถ้าอย่างนั้นก็หุบปากไปได้แล้วเพราะฉันกำลังจะไปส่งเธออยู่นี่ไง”
เมื่อพูดจบ คาอิจึงหันกลับมาออกรถต่อ

“เฮอะ! ฉันเองก็ไม่ว่าจะเสวนากับนายนักหรอก” ภาณุมาศ
ตอกกลับอีกฝ่ายอย่างไม่ยอมแพ้ แล้วจึงสับดหน้าพรีตออกไปมองยัง
นอกรถ เพื่อพิสูจน์ในคำพูดของเธอที่บอกว่า

‘ไม่ว่าจะเสวนากับเขานัก’

ส่วนยาคุซ่าหนุ่มก็เพียรไม่ใส่ใจกับท่าทีกระฟัดกระเฟียดของ
เจ้าหล่อนให้ยิ่งหัวเสียหนักขึ้น

หลังจากนั้นความเจียบงันจึงเข้าปกคลุมไปทั่วทั้งรถ จนเมื่อคาอิ
ขับรถคันหรูเข้ามาเทียบจอดยังบริเวณด้านหน้าของคฤหาสน์โอคาวะก็รู้
ภาณุมาศจึงอาศัยจังหวะนี้แอบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาซ่อนไว้ทาง
ด้านหลัง พร้อมกับโทร. หาพี่ชาย เพื่อส่งสัญญาณให้รับรู้ ว่า ศัตรูนั้นกล้า
ดีเข้ามาหามหาเขถึงในถิ่น

“ลงไปสิ จะนั่งพิริพิไรอยู่ทำไม” เมื่อรถหยุดสนิทปั๊บ คนตัวสูง
ก็ออกปากไล่ปั๊

“ยี้...คิดว่าฉันอยาکنั่งอยู่กับนายนักหรอกงิ คนหลงตัวเอง”
ภาณุมาศแสร้งทำที่เป็นหาเรื่องต่อล้อต่อเถียงกับอีกฝ่าย เพื่อถ่วงเวลา
ให้เจ้าพ่อหนุ่มส่งคนออกมาจับตัวเขาไว้

“อย่าคิดว่ามาส่งฉันแค่นี้ แล้วมันจะเป็นบุญคุณกับฉันล่ะ”

ตอนนั้นสาวจอมแสบกล่าวย้ำคำว่า ‘มาส่ง’ ให้คนในสายได้รับรู้ แต่
มีหรือที่คนซึ่งได้ขึ้นชื่อว่าเป็นยาคุซ่าจะไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมของเธอ ยิ่งเมื่อ
เขาได้เห็นมือข้างซ้ายของเธอถูกยึกยูกอยู่ไม่สุขด้วยแล้ว คาอิจึงสามารถ
คาดเดาได้ทันทีว่า

‘หล่อนซ่อนอะไรเอาไว้ด้านหลัง’

ภาณุมาศมองอีกฝ่ายด้วยความงวยงที่จู่ๆ อริของพี่ชายก็ระตุก

ยิ้มขึ้นบนมุมปาก แต่ความสงสัยของเธอก็ได้รับการเฉลยในเวลาต่อมา เมื่อทันใดนั้นคาก็ก้าวลงจากรถออกมาเปิดประตูด้านที่เธอนั่งอยู่ ก่อนจะฉวยเอาเครื่องมือสื่อสารขนาดเล็กของตนไปอย่างง่าย ๆ

“อย่าคิดว่าฉันจะโง่มองลูกไม้ต้นๆ ของเธอแค่นี้ไม่ออก” ชายหนุ่มกล่าวเสียงลวดโรฟัน

“ลงมาได้แล้ว” แล้วจึงกระซกหล่อนให้ลูกออกมาจากรถของเขา “อ๊ะ...อ๊ะ!” หญิงสาวที่ไม่ทันตั้งตัวจึงเซถลาลงจากรถมาแทบไม่ทัน

จากนั้นคาก็ปิดประตูเสียงดังปัง แล้วก็เดินย้อนกลับขึ้นไปบนรถและขับเคลื่อนออกไปอย่างรวดเร็ว

ไป...พร้อมกับโทรศัพท์ของเธอ

“อ้าย ไอ้บ้า จะไปก็เอามือถือมาคืนฉันก่อนสิยะ” เธอยืนทำหน้าบึ้งตึง พลังกระหึบทำอย่างชัดใจ

และนี่ก็เป็นอีกครั้งที่เธอทำให้เธอหงุดหงิดหัวเสียได้มากถึงเพียงนี้ ก่อนที่ภาณุมาศจะอดโมโหในการพบกันครั้งล่าสุดมิได้ ซึ่งเธอเป็นฝ่ายเสียท่าโดนนายยาภูเขาบ้าเลือดจับตัวเอาไว้เป็นเครื่องต่อรองกับพี่ชายอีกครา

ตอนนั้นเธอเองก็น่าจะเอะใจอยู่แล้วเชื่อว่า คนไร้มารยาทอย่างเขาทำไมถึงมาโผล่ที่ตึกคณบดีของมหาวิทยาลัยที่เธอเรียนอยู่แห่งนี้ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะเขายินยอมมาเป็นอาจารย์สอนพิเศษให้แก่ชมรมศิลปะการต่อสู้นั่นเอง

ด้วยความไม่รู้ของเธอในวันนั้น ทำให้หญิงสาวรีบสาวเท้าตามคนตัวสูงไปติดๆ โดยมีเป้าหมายของเธอรู้ตัวเมื่อเห็นเขาเดินอยู่หน้าตึกคณบดี แต่เธอคงลืมความจริงบางประการไปว่า พ่อยาภูเขาใหญ่ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นนักฆ่าโดยสายเลือด และได้รับสืบทอดเพลงดาบมาตั้งแต่ครั้งบรรพกาลเช่นนั้น มีหรือจะไม่รู้เท่าทันอุปบายต้นๆ เพียงแค่นี้ของเธอ

แม้ยากุซ่าหนุ่มจะไม่ได้หันไปมองด้านที่หญิงสาวเดินตามมา แต่
กระนั้นเขาก็สามารถรับรู้ความเคลื่อนไหวได้จากทางหางตา คาอิจึงออก
อุบาย ‘ล่อเหยื่อ’ ให้เดินตามตนไปยังลานจอดรถที่อยู่ใกล้ๆ นี่ทันที

ส่วนแม่คนเก่งที่กำลังกระทำตนราวกับเป็นนักสืบก็เริ่มชะล่าใจ
เดินตามเขาไปติดๆ ด้วยปณิธานที่ตั้งมั่นว่า

‘ฉันจะต้องเอามือถือของฉันคืนมาให้ได้ และจะต้องรู้ด้วยว่าพวก
นายเอาต้นข้าวไปไว้ที่ไหน’

ครั้นพอเห็นคาอิมายุดยืนอยู่ตรงรถสปอร์ตหรูที่เขาเคยขับพา
เธอไปส่งที่บ้าน ภาณุมาศจึงเข้าแฝงเร้นกายหลบหลังพุ่มไม้ขนาดย่อม
โดยจับพลัน พลังสังเกตการณ์อีกฝ่ายที่เดินอ้อมตัวรถไปยังฝั่งของ
คนนั่งอย่างสงสัยว่า

‘ตานั่นคิดจะทำอะไรกันแน่นะ’

แล้วทันใดนั้น จู่ๆ ร่างสูงก็หายแวบไปจากสายตาของเธออย่าง
กะทันหัน ทำเอาภาณุมาศออกอาการเลิ่กลั่ก รีบสอดส่องมองหา
เป้าหมายอย่างรวดเร็ว ทว่าหาเท่าใดเธอก็ไม่พบเจ้าตัวเลย

“เฮ้ย! หายไปไหนเนี่ย” หญิงสาวบ่นพึมพำ แล้วจึงเดินออกมา
จากที่ซ่อนตรงเข้าไปยังรถคันงาม โดยหารู้ไม่ว่าเหยื่อของเธอกำลัง
เคลื่อนไหวกายก้มต่ำลัดเลาะไปตามแนวรถ เพื่อตรงเข้าเผด็จศึกผู้ล่าอีกที

ในขณะที่เธอกำลังเดินวนเวียนอยู่ตรงบริเวณรถเก๋งของเขานั้น
ร่างสูงก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาหญิงสาวทางด้านหลังอย่างเงื่องขำ ก่อนจะ
พุ่งจู่โจมเข้ายึดสองข้อมือเล็กอย่างรวดเร็ว แล้วจับไหล่หลังไว้ในทันที

“โอ๊ย! อะไรกันเนี่ย”

กว่าจะรู้ตัวว่าตนเสียทำให้แก่คนเจ้าเล่ห์เข้าแล้ว มันก็ต้องแลกมา
ด้วยอิสรภาพของเธอที่ถูกเขาจองจำ

“ขึ้นรถ” คาอิออกคำสั่ง พลังดันหลังภาณุมาศให้เดินตรงไปยัง
รถสปอร์ต ซึ่งตลอดเวลาที่เขากำลังบังคับเธอนั้น ยากุซ่าหนุ่มก็ได้รับ

ทั้งคำบริภาษคำทอและอาการตื่นรนชัดขึ้นอย่างเต็มกำลังจากสาวน้อย
เป็นการตอบแทน

“ไอ้บ้า ไอ้เลว ปล่อยฉันทสิ มาจับฉันไว้ทำไม” เสียงแหลมเล็กร้อง
ออกมาอย่างฮึดฮัดขัดใจ

“ไอ้คนชอบรังแกผู้หญิง ปล่อยฉันทนะไว้ย” ภาณุมาศตะโกน
สุดเสียง หวังให้คนที่อาจจะบังเอิญผ่านมาได้ยิน แล้วตรงเข้ามาช่วย
เหลือเธอได้ทันการณ์

หากแต่ดูเหมือนว่าโชคจะไม่เข้าข้างเธอสักเท่าไรนัก เพราะไม่
ว่าหญิงสาวจะส่งเสียงร้องดังขนาดไหน รอบกายเธอก็ยังคงนิ่งงันไร้เงา
ของผู้คนเหมือนดังเดิม หญิงสาวจึงหันกลับมาเล่นงานคนชั่วร้ายอีกครั้ง

“นี่แกลัวฉันใช่ไหม ถึงได้ใช้วิธีลอบกัดแบบนี้”

คาถิพยายามอดทนต่อเสียงเจื้อยแจ้วอันน่ารำคาญ และถ้อยคำ
สาดเสียเทเสียของเธออย่างเต็มที่ แล้วจึงใช้กายแรงของตนเป็นปราการ
มิให้หญิงสาวตื่นรนชัดขึ้นได้อย่างถนัดถนี่ ก่อนจะปลดมือข้างหนึ่งที่
เกาะกุมมือเธอไว้มาล้วงกระเป๋าทาบุญแจเพื่อปลดล็อกสัญญาณรถ
จากนั้นจึงเปิดประตูด้านคนขับออกพร้อมกับเหวี่ยงร่างของเธอเข้าไป
ในรถอย่างแรง

“อื้อย” ภาณุมาศร้องดังลั่นด้วยความเจ็บปวดจากแรงกระแทกเข้า
กับของแข็งภายในรถ แต่ก็มิได้ทำให้ยากุซ่าหนุ่มผู้เลือดเย็นบังเกิดความ
สงสารหรือเห็นใจเลยสักนิด มิหนำซ้ำเขายังผลักร่างของเธอให้เคลื่อน
กายเข้าไปประจำที่ยังฝั่งคนนั่ง แล้วตามติดมาด้วยตัวเขาที่ประจำ
ตำแหน่งคนขับอย่างว่องไว

“ไอ้ผู้ชายเลว” ภาณุมาศตะโกนใส่หน้าอีกฝ่าย หลังจากที่เขา
กระซากรถคุโจออกไปจากบริเวณนั้นแล้ว

“แกจะพาฉันไปไหน” หญิงสาวตะคอกถามเขา

“นั่งเงียบปากของเธอไว้ซะ ก่อนที่มันจะไม่ได้พูดอีก” คาถิกล่าว

เสียงลอดรั้วขึ้น โดยมีได้เหลียวมองเธอเลยสักนิด ทว่าคนอวดเก่งก็
มึนงงพูดจาทำทนายอีกฝ่ายออกไปทันควัน

“ทำไม แกจะทำอะไรฉัน หรือจะยึดมือถือฉันไปอีกรึไง เฮอะ!”
หญิงสาวจบถ้อยคำดูแคลนด้วยน้ำเสียงขึ้นจมูกอย่างจงใจ ทำเอาคนฟัง
ถึงกับอุนขาด

‘เกิดมาก็เพิ่งมีแม่นี้เป็นคนแรกเนียแหละ...ที่พูดจาดูถูกเขาถึง
ขนาดนี้ ถ้าคนอย่างนายคาอิม่สั่งสอนให้รู้สำนึกเสียบ้างละก็ ชาตินี้ฉัน
ไม่ขอเกิดเป็นยาภูเขาแล้ว’

เมื่อหมดความอดทนกับเด็กปากกล้าอย่างเธอแล้ว ยาภูเขาหนุ่ม
จึงใช้มือข้างหนึ่งปลดรั้งเนกไทที่ผูกคล้องคอออก ในขณะที่มืออีกข้าง
ก็บังคับพวงมาลัยให้หักเลี้ยวเข้าจอดตรงข้างทางอย่างรวดเร็ว

“นายจะทำอะไรนะ” ภาณุมาศเหลือบมองอีกฝ่ายสลับกับถนนวน
หนทางอย่างหวาดระแวง ด้วยไม่รู้ว่าตาคนบ้าเลือดจะเล่นงานอะไรเธอ
อีก

เมื่อยาภูเขาหนุ่มไม่ยอมตอบคำถามนั้น มิหนำซ้ำยังหันมามอง
เธออย่างมีเลศนัย ภาณุมาศจึงตัดสินใจเอื้อมมือเตรียมจะเปิดประตูรถ
วังหนี ทว่า...เธอก็ยังคงเคลื่อนไหวช้ากว่า ‘พ่อนักฆ่าหน้าหยก’ หลายขุม
อยู่ดี

มือหนาใหญ่เอื้อมไปรั้งต้นแขนบอบบางเอาไว้ ก่อนจะออกแรง
กระชากทีเดียว ร่วงเล็กๆ ของเธอก็ปลิวเข้าสู่อ้อมแขนแข็งแรงทันที จาก
นั้นคาอิม่ก็จัดการรวบข้อมือทั้งสองข้างของเธอผูกมัดไว้กับพนักรองศีรษะ
โดยฉับไว

“อ้าย นี่แกจะทำอะไรฉัน ไอ้คนเลว ปล่อยฉันนะ ปล่อยฉาน”
ภาณุมาศพยายามขดขึ้น ทั้งดิ้นทั้งร้องและยกเท้าหมายจะยันออกกว้าง
หรือแม้กระทั่งใช้ปากด่าทอเขาด้วยความโมโห

“เจ็บบ!” คาอิม่วาดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ทำเอาคนข้างวิน

หุบปากฉบับลงทันควัน

“ถ้าเธอแหกปากอีกทีละก็ อย่าหาว่าฉันไม่เตือนนะ!”

คำข่มขู่นั้นไม่ได้ทำให้แม่สาวบ๊าระหำรู้สึกหวาดเกรงไปได้มากกว่าการเสียหน้า ปากบางๆ จึงทำการตอบโต้เธออย่างไม่ยอมแพ้

“กร๊ืด!” ภาณุมาศจงใจตะโกนร้องใส่หูเขา หวังจะให้ยากๆ ขำบ้าหูตึงไปเลยทีเดียวนะ

“ฉันไม่กลัวแกหรอก ฉันจะแหกปาก มีอะไรไหม” แล้วสาวน้อยก็ลอยหน้าลอยตาตอบเขา

“ดี!” คนขี้รำคาญมองใบหน้ายียวนกวนประสาทนั้นด้วยความเดือดดาล ดวงตาของเสือร้ายวาวโรจน์วิบวับขึ้นอย่างน่ากลัว พร้อมทั้งกัดกรามจนเป็นสันนูน

เมื่อคาอิมัดมือเธอด้วยสายเนกไทเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มจึงหันมาหยิบผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อตัวใน แล้วค่อยๆ คลี่มันออกอย่างช้าๆ ด้วยแววตาโหดเหี้ยมให้อีกฝ่ายขนลุกขนพองเล่น

“แกจะทำบ้าอะไร” ถึงแม้จะหวาดกลัวสุดหัวใจ แต่มันก็สายเกินไปเสียแล้ว หากว่าเธอคิดจะกลับตัวยอมศิโรราบแก่เขาโดยดี

“ฮึ! อย่ากลัวไปเลย ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอกสาวน้อย ฉันก็แค่...” คาอิมัดมือขึ้นบีบคางมันอย่างไม่เบานัก

“อื้อ” ภาณุมาศเปล่งเสียงครางออกมาด้วยความเจ็บปวด ทำเอาคนมองเกือบจะหลุดเสียงหัวเราะออกมาทันทีที่สบเข้ากับดวงตาสีน้ำวาระริกของเจ้าตัว ดวงหน้าคมจึงกระตุกรอยยิ้มหยันขึ้นบนนุ้มปาก

‘ไหนว่าเก่งไงล่ะ’

แม้จะรู้สึกสงสารหญิงสาวตรงหน้าขึ้นมานิดๆ แต่คนตัวสูงก็ใจแข็งพอเลือกที่จะตัดไฟเสียแต่ต้นลม ด้วยการใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นปิดปากบาง เพื่อยุติเสียงแหลมๆ ที่อาจจะตามมาหาว่าเขาอีกคราว

“อื้ออออ อื้อออออ อื้อออออออ” ภาณุมาศได้แต่ร้องโวยวายผ่าน

สิ่งกีดขวางอย่างขุ่นเคือง

“เออ...อย่างนี้ค่อยดีหน่อย” ชายหนุ่มรู้สึกดีขึ้นเยอะ ที่ไม่ต้องนั่งทนมลพิษทางเสียงของเธอ

แต่เพียงแค่นี้ก็ยังมีอาจจะทำให้แม่คนฤทธิ์เยอะแบบเธอหมดสิ้น ขี้เยวเลียบลงไปได้ เมื่อภาณุมาศยกสองขาขึ้นยันเข้าไปที่หน้าอกของชายหนุ่มเสียเต็มแรงทันทีที่เขาออกรถ ทำให้คาอิลเสียหลักจนเกือบจะขยับรถพุ่งชนกับรถคันหน้าอย่างหวุดหวิด

ดี...ที่เขายังเหยียบเบรกไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นแล้วละก็...

“ยังไม่สิ้นฤทธิ์อีกนะ” ยากุซ่าหนุ่มกัดฟันพูด แกวตาลูกโซนไปด้วยเพลิงโทสะที่จ้องมองมายังสาวแสบอย่างเช่นขี้เยว ก่อนจะจำใจเลื่อนรถของตนไปจอดตรงข้างทางอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงแตรรถที่บีบไล่ไม่ขาดสายมาจากคันหลัง

คาอิลแทบจะยกมือขึ้นบีบคอสาวแสนพยศที่ชื่อภาณุมาศให้หักตายคามือ หากไม่คิดว่าเขาจะต้องเอาตัวเธอไว้เป็นเหยื่อล่อให้มาเพียหนุ่มรุ่นพี่ยอมออกมาพบเขาก่อนละก็ เขาคงจะจับเธอเชือดแล้วยัดศพลงชักโครกเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“อ้อออ อ้อออ อ้อออ อ้อออ”

‘มีอะไรไหมล่ะ’ แกวตาของเธอบอกเขาอย่างนั้น

“เก่งให้ตลอดรอดฝั่งก็แล้วกัน” คาอิลกล่าวเสียงต่ำ

“อ้อออ อ้อออ”

‘อยู่แล้ว’ แล้วเธอก็ขีดหน้าขึ้นอย่างถือดี

คนถูกยั่วจึงเอื้อมมือไปหยิบเชือกซึ่งอยู่ในที่เก็บของด้านหลังรถ ขึ้นมาขึงตึงข่มขวัญใส่หน้าหญิงสาว เพื่อเป็นรางวัลตอบแทนที่หล่อนกวนโทสะของเขาได้ชนะเลิศ ส่งผลให้ภาณุมาศฉายแววตื่นกลัวออกมาอย่างเด่นชัด แต่คราวนี้คาอิลกลับไม่รู้สึกลงสารยายเด็กตัวแสบแต่อย่างใด เมื่อได้รับรู้พิษสงของเธอเข้าให้เต็มเปาเสียแล้ว

สองมือบริหารจัดการก้มลงผูกมัดข้อเท้าของเธอเสียจนแน่นหนา ก่อนจะหยิบกองแฟ้มเอกสารทั้งหลายที่วางอยู่ตรงเบาะหลังมาสุ่มใส่ลงบนตักเธอ แฟ้มหลายสิบอันทำให้ภาณุมาศบังเกิดความเมื่อยล้าจนยากเกินแก่การจะขยับเขยื้อนร่างกายได้ หญิงสาวเลยได้แต่มองเขาด้วยแววตาอาฆาต

‘ไอ้บ้า อย่าให้อันหลุดไปได้นะ แม่จะ...แม่จะมัดให้றுขาดเลย’

ฝ่ายคาอิกก็เลิกคิดขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างไม่มีหยักระ แล้วจึงหันกลับมาสตาร์ทรถได้อย่างสบายใจอีกครั้งตามเดิม จบจนเวลาล่วงผ่านไปสักพักภาณุมาศจึงสังเกตเห็นว่า เส้นทางที่นายคนนี้ขับพาเธอมาช่างคุ้นตาเสียเหลือเกิน และเมื่อรถคันงามหักเลี้ยวแล่นขึ้นสู่เนินเขาถูกเล็ก ณ อาณาจักรไอคาวะ เธอจึงได้รู้ว่าเป้าหมายของอีกฝ่ายคือที่ใด

‘คนชั่ว! แกคิดจะมาข่มขู่เอาอะไรจากพี่ชายของฉันทอีกล่ะ’

ตอนนั้นเธอรู้สึกเจ็บใจตัวเองเสียเหลือเกิน ที่ดันใจจนต้องตกเป็นเชลยของคนเจ้าเล่ห์แบบนี้!

ครั้นเมื่อรถจอดลงตรงหน้าอาคารหลักหลังใหญ่ คาอิกจึงจัดการโยนกองแฟ้มทั้งหลายบนตัวหญิงสาวไปไว้ทางเบาะหลังตามเดิม ก่อนจะก้าวลงจากรถเดินมาเปิดประตูทางฝั่งคนนั่ง เพื่อคลายปมเชือกที่ผูกมัดตัวหญิงสาวทั้งหมดออกไป

“ไอ้คนเลว ไอ้คนทุเรศ ไอ้คนชั่วช้าลาด” ทันทีที่ปากบางเป็นอิสระเสียงก่นด่าก็ลอยมากระหน่ำคาอิกอีกครั้ง

“เก็บปากของคุณเอาไว้รอดอันผู้ชายจะดีกว่านะ ผมขอเตือน”

คาอิกปรายตามองสาวปากกัลลอย่างเดือดดาล แต่ก็เพียรสะกดกลิ่นอารมณ์ของตนเอาไว้เพื่อไม่ให้เสียแผน แล้วจึงหันไปหยิบปืนพกขนาดเล็กจากลิ้นชักหน้ารถขึ้นมาเหน็บไว้ที่เอว

“เอาปืนออกมาทำไม นายคิดจะทำอะไรกันแน่”

ตอนนั้นภาณุมาศจำได้ดีว่า เธอมองวัตถุสีดำนับนั้นอย่างตกใจ

เช่นไรบ้าง

“เอามาถือเล่น” คาถิตบเสียงเรียบอย่างจงใจจนประสาท แล้วจึงหันมาคว้าแขนเล็กๆ ของเธอไว้ ก่อนจะออกแรงกระซากร่างบางให้ปลิวติดตามมือมา จนหญิงสาวต้องรีบก้าวขาลงจากรถแทบไม่ทัน

“โอ๊ย! ไ้บ้า” ภานุมาศร้องออกมาอย่างเจ็บใจ ที่ตกเป็นเบี้ยล่างให้อีกฝ่ายได้ใช้กำลังอยู่ร่ำไป

“ไอควะซัง!” ทันทีที่ร่างสูงดูดคร่าร่างบางมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ารั้วคฤหาสน์ใหญ่ คูมิโจคนน้องก็ตะโกนร้องเรียกเจ้าพ่อหนุ่มให้ออกมาเผชิญหน้ากัน

“นายจะทำอะไรนะ...ไ้บ้า หยุดนะ” สาวน้อยที่ถูกใช้เป็นตัวประกันร้องด่าทอแข่งกับเสียงตะโกนของเขา มือที่ว่างอยู่ก็ทุบตีไปที่ไหล่กว้างเพื่อตัดทอนกำลังคู่ต่อสู้ของพี่ชาย

ทว่ายากุซ่าหนุ่มก็ไม่ได้สนใจอาการด้นรนของอีกฝ่าย เขายังคงร้องเรียกศัตรูอยู่อย่างนั้น จนเมื่อสิ้นเสียงตะโกนครั้งที่สาม ประตูรั้วสูงตระหง่านก็พลันเปิดออกโดยอัตโนมัติ ก่อนที่ร่างสูงและบรรดาลูกน้องคนสนิทจะก้าวขาออกมาประจันหน้ากับผู้มาเยือนด้วยแววตาดุดันพร้อมด้วยข้อตกลงบางอย่างที่ยากุซ่าหนุ่มหยิบยกขึ้นมาต่อรองกับเจ้าพ่อหนุ่ม และนั่นเองที่เป็นส่วนหนึ่งซึ่งทำให้พี่ไอซียอมปฏิบัติตามเงื่อนไขของอีกฝ่าย

และก่อนที่เขาจะจากไป ผู้ชายปากจืดก็ยังมิวายจะหันกลับมาแหวะเธอด้วยความเข้าใจผิดอีกคราวว่า

“อ้อ...ฉันขอบอกอะไรไว้อย่างนะ” คาถิตที่นั่งอยู่บนเบาะรถที่มีอมายังเธอ

“ไม่น่าเชื่อเลยว่านายจะตกต่ำ ถึงขนาดเอาผู้หญิงปากจืดแข่งกระด้างแบบนี้...มาทำเมีย!”

คำปราชญ์จบลงพร้อมกับประตูรถที่เปิดลงและเสียงหวีดร้อง

อย่างโมโหโหดของผู้เสียหาย

“อ้าย ไอ้คนปากไม่ดี ทุเรศที่สุด แน่จริงนายลงมาอีกครั้งสิ ฉันจะ
ด่าให้นายม้วนเสื่อกลับบ้านไปเลย”

คาอิกระตุกยิ้มมองอีกฝ่ายที่ยืนเด่นเร่ๆ รวากับภูน้ำร้อนลวก
ผ่านกระจกรถสีหะมิน ก่อนจะขับรถออกไปจากตรงนั้นทันที ทั้งหน้าที่
ปลอบใจให้ตกอยู่กับพี่ชายสุดรัก ซึ่งต้องคอยห้ามปรามเธอมิให้อารมณ์
เสียยิ่งไปกว่านี้

ทั้งหมดนี้จึงเป็นที่มาของความเกลียดชัง และความมุ่งหวังจะแก้
เผ็ดนายยากซ่าบ้าเลือดให้จงได้...

ดังนั้นการที่เธอได้พบกับเขาอีกครั้งในวันนี้ จึงถือว่าเป็นโอกาส
อันดีที่เธอจะได้ทวงคืนของรักของหวงของตนกลับมาจากอีกฝ่ายเสียที่
นั่นก็คือ...

‘มือถือที่ถูกนายหน้าโหดฉกชิงไป!’

3

ทวงของคืน

“เอาละ เรื่องที่ผมพูดมาทั้งหมดนั้นก็คือ กฎกติกาก็พวกคุณทุกคนต้องยึดมันเอาไว้”

อาจารย์หนุ่มกล่าวกับบรรดานักศึกษาให้ได้รับรู้ถึงกฎระเบียบข้อบังคับทั้งหลายอยู่ตรงหน้าชั้นเรียน ก่อนจะหันไปจับจ้องมองลูกศิษย์สาวที่นั่งสมาธิด้วยสีหน้าอันแสนจะเบื้อยอย่างสงสัยใคร่รู้ว่า

‘แม้ตัวเธอกำลังคิดอะไรอยู่นะ...หวังว่าคงไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้เขาต้องปวดหัวอีกล่ะ’

แม้จะเป็นแค่ลางสังหรณ์ แต่ชายหนุ่มก็กลับคาดเดาเรื่องราวได้อย่างถูกต้องแม่นยำเสียยิ่งกว่าการลงดาบบนคอของศัตรูด้วยซ้ำ เมื่อตอนนี้ภาณุมาศกำลังนึกแข่งชกหักกระดูกเขาอย่างเมามั่น เพราะรู้สึกอินจัดกับฝันร้ายที่ผ่านมาจากน้ำมือของยาคุซ่าหนุ่ม

“เอาละ วันนี้พอแค่นี้ก่อน ทุกคนลืมหืมตาขึ้นได้” คาอิบอกกล่าวแก่นักเรียนทุกคน โดยไม่ยอมเหลียวมองแม่สาวแสบให้ใบหน้าหวานๆ นั้นสะท้อนภาพอยู่ในแววตาของตนเลยแม้แต่นิด

“โดโมะ อาริมาโตะ โกไซมัส” เสียงประสานของเหล่าผู้รำเรียนกล่าวขอบคุณผู้เป็นอาจารย์อย่างพร้อมเพรียงกัน หลังจากที่พวกเขาทั้งหมดลุกขึ้นยืนอย่างสงบนิ่งเรียบร้อยแล้ว

“แยกย้ายกันกลับบ้านได้ พรุ่งนี้บ่ายสามโมงมาเจอกันที่นี่เหมือน

เดิม” อาจารย์หนุ่มเอ่ยนัดแนะ ก่อนปล่อยบรรดานักศึกษาชายหญิงทั้งหลายให้ทยอยกันเดินออกจากห้องไป เหลือก็เพียงแต่สาวหน้าบึ้งและเพื่อนหนุ่มของเธอเท่านั้น

“กลับกันเถอะไม่จริง” หนุ่มผู้ร่าเริงและเอาแต่ใจพุดขึ้น เมื่อเห็นเพื่อนสาวยังไม่มีทีท่าว่าจะขยับตัว

“ซาโนะคุงกลับไปก่อนเถอะจ๊ะ พอดีว่าเรามีเรื่องจะถาม เอ่อ... อาจารย์นิดหน่อยนะจ๊ะ” ภาณุมาศรีบหันมาตอบด้วยรอยยิ้มสดใสในแบบที่อีกฝ่ายบอกกับตัวเองว่า

‘รอยยิ้มแบบนี้แหละ ที่ทำให้เขาหลงใหล’

“ถ้าอย่างนั้นเรารอมา...หมา...”

ซาโนะพยายามจะออกเสียงเรียกชื่อภาษาไทยของเจ้าตัวให้ถูกต้องเพื่อว่ามันอาจจะส่งผลให้เธอรู้สึกประทับใจในตัวเขาบ้างไม่มากก็น้อย ทว่าการออกเสียงในภาษาไทยนั้นมันช่างยากเย็นเหลือเกินสำหรับเขา ทำเอาคนฟังถึงกับอดขำไม่ได้

“เรียกเราเหมือนเดิมดีกว่านะซาโนะคุง” ภาณุมาศบอกพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ

“อ่า...เอ่อ...ก็ได้” จันเรารอไม่จึงอยู่ข้างนอกก็แล้วกันนะ” หนุ่มน้อยหันกลับมาเรียกเพื่อนสาวเป็นภาษาญี่ปุ่นดั้งเดิม ซึ่งเป็นชื่อที่ภาณุมาศตั้งเอาไว้ให้สอดคล้องใกล้เคียงกับชื่อภาษาไทยของตน เพื่อให้คนที่นี้ออกเสียงเรียกเธอได้ง่ายขึ้น

“ก็ได้จ๊ะ รอแป๊บนึงนะ” ภาณุมาศพยักหน้ารับ ก่อนจะบอกให้เพื่อนหนุ่มเดินออกไปรอเธออยู่ด้านนอก ตอนนี้จึงเหลือเพียงแค่หญิงสาวและยากุซ่าหน้าโหดที่ยืนมองเธอด้วยสายตาเย็นชาเท่านั้น ภาณุมาศเลยไม่ชักช้า รีบเดินเข้าไปทวงทรัพย์สินของตนคืนทันที

“เอามือถือของฉันคืนมา” สาวตุ๊กตาบอกอีกฝ่ายอย่างกระแทกกระทั้น

“คุณควรจะให้เกียรติผมมากกว่านี้นะ” คนตัวสูงปรายตามองเธอ ด้วยสายตาตำหนิ พร้อมทั้งกล่าวย้าให้หญิงสาวได้ตระหนักถึงสถานะ และหน้าที่ระหว่างเขากับเธอในตอนนี คนขี้โมโหเลยออกอาการฮึดอัด อยู่สองสามที ก่อนจะจิบปากจิบคอพูดอย่างไฟเราะเพราะพริ้งว่า

“กรุณาคืนมือถือของฉันมาด้วยนะคำ...” ภาณุมาศกล่าวประชด ประชันด้วยใบหน้าบอญญไม่รับ

กิริยากระแทกแตกดันแบบเด็กเอาแต่ใจของแม่ตุ๊กตาสาวนั้น ทำเอาคาคิแทบกลืนหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่ ถ้าหากเขาไม่ต้องมาคอยยืนบั้น หน้าวادمาดเคร่งขรึมเช่นนี้แล้วละก็ เชื่อเถอะว่าเขาคงจะปล่อยเสียง หัวเราะงอหาย

“คุณต้องเรียกผมว่าเซนเซด้วยสิ เพราะตอนนี้ผมเป็นอาจารย์คุณ เสียวันะ” คาอิจิบังคับต้อรองให้เธอกล่าวรั้งตำแหน่งของเขาด้วย ซึ่งสิ่งนั้น ทำให้ใบหน้าที่บูดบึ้งอยู่แล้ว ยิ่งบึ้งตึงมากขึ้นไปอีกเป็นหลายเท่าตัว

“โปรดคืนมือถือให้ฉันด้วยคะ ซากาโมโต้เซนเซ”

แม้ว่าวาจานั้นจะสุภาพ แต่น้ำเสียงที่เอ่ยกลับห้วนกระซกไม่ชวน ฟังเลยสักนิด

‘เซนเซ’ ของชมรมนี้จึงกระตุกรอยยิ้มหยันขึ้นบนมุมปากเพียง เล็กน้อย แล้วจึงบอกแก่อีกฝ่ายว่า

“พรุ่งนี้ผมจะเอามาคืนให้คุณก็แล้วกัน” ที่คาอิจิยอมรับคำหญิง สาวง่าย ๆ ก็เพราะคิดว่า

‘หากเขาไม่ยอมคืนของให้หล่อนไปละก็ มีหวัง...แม่ก็ต้องตาม จองล้างจองผลาญเขาไม่เลิกแน่ แล้วเขาก็ไม่มีเวลาจะมาเล่นอะไรเด็ก ๆ แบบนี้กับเธอเสียด้วยสิ’

“ให้มันจริงเถอะ” ภาณุมาศกล่าวลอยๆ

ขนาดเขาสัญญากับปากแล้วแท้ๆ แต่ยายตัวแสบก็ยังไม่วายจะ ขวेषเขาให้รู้สึกขุ่นเคืองขึ้นมาอีกหนจนได้ คนพูดน้อยแต่ต้อยหนักเลย

ยกมือขึ้นกอดอกมองเธอด้วยแวตาวิบวับ พร้อมกับแผ่รังสีแห่งความ
เหี้ยมหาญออกมาอย่างเต็มที่ เพื่อให้คนตัวเล็กได้ยำเกรงถึงศักดิ์ศรี
ความเป็นยาภูเขาของตนเสียบ้าง ทำเอาคนปากเก่งถึงกับยืนสงบเสงี่ยม
ได้ในทันควันเช่นกัน

“ถ้าอยากรู้ว่าผมจะเอาของมาคืนจริงไหม ฟุ้งนี้คุณก็มาดูที่นี้เอา
เองแล้วกัน” คาอิบอกหล่อนเสียงเข้ม

‘ซี!’ คนฟังได้แต่ทำอึดอัดอยู่ในใจ เพราะไม่กล้าเสียงบั่นหัวให้
เขาหงุดหงิดขึ้นมาอีกครั้ง

“คะ! เซนเซ” แล้วจึงไม่วายออกฤทธิ์กระแทกเสียงรับคำอีกฝ่าย
อย่างกระแทกกระทั้น แม้ว่าเจ้าตัวนั้นจะรู้ถึงความน่ากลัวของตาจอม
โหดก็ตามที

ครั้นเมื่อหมดธุระของตนแล้ว ภาณุมาศจึงรีบซึ่งเดินออกไปยัง
หน้าประตูโดยเร็วไว ด้วยหมายจะหลีกหนียาภูเขาหนุ่ม แต่เพราะความ
รีบร้อนทำให้เธอชนกับคณบดีของมหาวิทยาลัยแห่งนี้เข้าดังจิ้งเบอร်
จนหญิงสาวชนเซถอยหลังกลับมาสู่อ้อมอกของคนเป็นครูแทน

คาอิกสองมือประคองร่างหญิงสาวเอาไว้ไม่ให้ล้มลงไป ก่อนจะ
รีบดันสองไหล่บอบบางให้ออกห่างจากตัวทันทีที่อีกฝ่ายสามารถทรงตัว
ได้แล้ว จากนั้นจึงหันมาโค้งกายนับผู้ที่มิ้วยุติสูงกว่า

“คนนิชวะ” คาอิกกล่าวทักทาย คุณได้ ริวอิจิ คณบดีวัยห้าสิบกว่า
ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้

“คนนิชวะ ซากาโมได้ซัง” ชายสูงวัยเอ่ยทักทายกลับ พลัน
สายตาของตนก็เหลือบไปเห็นร่างน้อยซึ่งอยู่ข้างกายชายหนุ่มเข้า เขาจึง
ได้เอ่ยขึ้นว่า

“เอ๊ะ! นั่นคุณหนุ่มไม่จ้งแห่งตระกูลโอคาวะรีเปล่าครับ?”

“เอ่อ...ใช่คะ” ภาณุมาศรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก ที่जूๆ
คนระดับคณบดีจะมารู้จักหน้าค่าตานักศึกษาตัวเล็กๆ อย่างเธอได้ แต่

หญิงสาวก็ไม่กล้าเอ่ยถามออกไปด้วยกลัวจะเป็นการเสียมารยาท จนผู้ที่สร้างข้อกังขานั้นแหละเป็นฝ่ายเฉลยขึ้นเสียเอง

“พอดีเมื่อเช้าไอคาวะซังส่งคนมาพบผมที่ห้อง เพื่อขอร้องให้ผมช่วยแนะนำเรื่องชมรมแก่คุณนะครับ”

‘ไอ้ย นี่พี่ชายฉันถึงกับลงทุนใช้เส้นสายมาเฟีย ตามมากำชับคนบดีที่มีมหาวิทยาลัยเลยหรอ’

ภาณุมาศบ่นโอดโอยอยู่ภายในใจ พลงให้นึกเช่นเดียวกับพี่ชายขึ้นมาอย่างกะทันหันเป็นที่สุด

“แต่ถ้าคุณได้เข้าชมรมศิลปะการต่อสู้แบบนี้แล้ว ผมเองก็โล่งอกจะได้กลับไปบอกไอคาวะซังให้สบายใจได้นะครับ” คุณได้ยิ้มอย่างอ่อนละมุน แต่มั่นกลับไม่ได้ช่วยให้คนฟังรู้สึกดีขึ้นมาเลยสักนิด

“ซากาโมโต้ซัง ผมฝากเธอด้วยนะครับ” จากนั้นชายสูงวัยจึงหันมาฝากฝังหญิงสาวกับผู้เป็นอาจารย์

“ครับ ผมจะอบรมเธอให้เป็นพิเศษเลยครับ” คาอิบอกพร้อมรอยยิ้ม

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด...ภาณุมาศจึงรู้สึกขนลุกกับคำว่า ‘พิเศษ’ ของอีกฝ่ายขึ้นมาเสียนักหนา ครั้นพอเธอหันไปสบแววตาเย็นยะเยือกเข้า หญิงสาวจึงรู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมาทันที เมื่อสายตาของนายพรานนั้นกำลังมอง ‘เหยื่ออันโอชะ’ เช่นเธอด้วยความกระหายและอยากจะเล่นเกมไล่ล่าให้ถึงที่สุด

‘พี่ไอซังจะรู้ไหมว่า...พี่กำลังจะส่งน้องไปตายในอุ้งมือมารซะแล้ว’

“ถ้าอย่างนั้น ดิฉันขอตัวก่อนดีกว่านะคะ” ภาณุมาศตัดสินใจรีบกล่าวคำอำลาโดยเร็วไว เพราะขืนยืนอยู่ตรงนี้นานเข้า มันก็จะยิ่งรู้สึกอึดอัด ซึ่งถ้าเป็นแบบนี้แล้ว ลุกกลับไปเคลียร์กับพี่ชายตัวแสบซะเลยยังจะดีกว่า

“เชิญครับ ฝากความคิดถึงไปให้ไอคาวะซังด้วยนะครับ” คุณได้คนเดิมเป็นคนกล่าว

“คะ ซาโยนาระ” ภาณุมาศรับคำพร้อมกล่าวอำลา ก่อนจะรีบเดินจ้ำอ้าวออกไปให้พ้นเสียจากที่ตรงนั้น

ครั้นพอนักศึกษาสาวหายลับไปแล้ว คุณได้จึงได้กล่าวธุระของตนกับอาจารย์คนใหม่ของชมรมนี้ต่อว่า

“เป็นยังไงบ้างครับกับการสอนในวันแรก” คุณได้ถามยิ้มๆ ตามสไตล์ผู้ใหญ๋ใจดี

“ก็ดีครับ” คนตอบแสดงที่ทำเรียบเฉย ทั้งที่ภายในใจนั้นเริ่มรู้สึกสนุกกับงานชิ้นใหม่นี้ยิ่งไม่น้อย

“ผมดีใจมากเลยนะครับ ที่คุณยอมมาสอนให้” แตกต่างจากชายสูงวัยที่เปิดเผยออกมาอย่างจริงจัง

“ตอนแรกผมกลัวคุณจะมีปฏิเสธร้ายด้วยซ้ำ เพราะใครๆ ต่างก็ว่า ลือกันว่าคุณหวงวิชาของสำนักมากขนาดไหน”

คาอิผื่นยิ้มออกมาพร้อมกับคำกล่าวนั้น ในเมื่อมันคือความเป็นจริงยามที่เขายังมีอายุอยู่ด้วยกัน เพราะตัวเขานั้นคือผู้สืบทอดมือนึงแห่งสายเลือดตระกูลโรนินเก่าที่เป็นพวกซามูไรไร้เจ้านายในสมัยก่อน จึงไม่มีผู้ใดในใต้หล้าจะสามารถเอาชนะเพลงดาบเหนือลูกหลานโรนินเยี่ยงเขาได้

นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาหวงวิชาของสำนักเป็นนักหนา ด้วยเกรงว่าจะมีสายลับจากสำนักอื่นแอบเล็ดลอดสอดแนมเข้ามาเรียนรู้วิชาของพวกเขา เพื่อโค่นล้มอำนาจแห่งยอดตระกูลซามูไรนี้ลงได้

แต่ครั้นพอเวลาผันผ่านไป...เมื่อเขาต้องสูญเสียพี่ชายฝาแฝดผู้เป็นชีวิตจิตใจ และเปรียบได้ดั่งเงาตามตัวที่คอยอยู่เคียงข้างกันมาโดยตลอด ความเป็นมนุษย์ที่เคยมีเลือดมีเนื้อก็ดูจะเลือนหายไปกับงานนั้นด้วย คาอิจึงตัดสินใจก้าวย่างออกมาจากความเจ็บปวด แล้วทำตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคมแทน

“นั่นมันเป็นเรื่องในอดีตไปแล้วละครับ” คาอิตอบสั้นๆ พร้อมกับ

ซ่อนแวตาทแห่งความเจ็บปวดไว้อย่างมิดชิด แล้วค่อยเปลี่ยนไปกล่าวถึง
เจตนารมณ์ของตน

“ตอนนี้ผมอยากให้คนรุ่นหลังได้รู้จักกับเพลงดาบที่แกร่งกล้าของ
เราบ้าง”

“ผมเห็นด้วยครับ เพลงดาบชั้นครูของคุณจะได้ไม่สูญหายไป
ตามกาลเวลาเหมือนของสำนักอื่นๆ” คุณได้พยักหน้าสนับสนุนความคิดนั้น
แล้วจึงเข้าสู่สาระสำคัญของเรื่องที่คุณต้องการจะบอกกล่าวแก่อีกฝ่ายว่า

“เดือนหน้าจะมีงานประจำปีวันก่อตั้งมหาวิทยาลัย ผมเลยอยาก
จะขอร้องให้คุณช่วยแสดงฝีมือดาบให้ทุกคนได้เห็น ไม่ทราบว่าจะเป็นการ
รบกวนคุณมากไปหรือเปล่าครับ”

“ไม่หรอกครับ ผมยินดี” คาอิตอบตกลงด้วยความเต็มใจ

“ขอบคุณมากครับ แล้วผมจะส่งรายละเอียดต่างๆ ให้คุณอีกที
นะครับ” ผู้พูดยิ้มแย้มอย่างพึงพอใจ

“ได้ครับ” มาถึงตอนนี้ พ่อคนมาดขรึมก็ยังคงไว้อยู่ซึ่งที่ท่าเรียบเฉย
เช่นเดิม

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่รบกวนคุณแล้วละครับ คุณจะได้อีกกลับไปพัก
ผ่อนเสียที ขอขอบคุณอีกครั้งนะครับ” คุณได้โค้งกายแสดงความขอบคุณใน
น้ำใจของนักดาบหน้าหยกอย่างซาบซึ้ง ก่อนที่เขาจะก้าวเดินจากไปใน
นาที่ต่อมา

กฎหมายเดินกลับเข้ามาภายในคฤหาสน์ตระกูลโอคาวะ
ด้วยท่าทางกระพืดกระพือย เหตุเพราะเรื่องราวอันไม่น่าพิสมัยที่เธอ
ต้องพบเจอมาทั้งวัน ซึ่งตัวต้นเหตุนั้นก็ไม่ใช่ใครอื่นไกล หากแต่เป็นคนที่
บังคับให้เธอไปสมัครเข้าชมรมศิลปะการต่อสู้ จนเธอต้องผจญเวรผจญ
กรรมกับไต่ยากุซำบ้านนั้นอีกครั้ง ทั้งๆ ที่หญิงสาวนึกสาปส่งขออย่าให้ได้
พบเจอกับตาจอมโหด ซึ่งชอบทำตัวป่าเถื่อนกับตนทุกครั้งที่เจอหน้ากัน

แล้วแท้ๆ เชียว

ดังนั้นบุคคลที่สาวแสนต้องการพบหน้ามากที่สุดในตอนนี้ก็คือ
ผู้เป็นพี่ชาย ไชยเกะ ไชยเกะ นั่นเอง!

“พี่ไอซี!” เสียงเรียกขานที่แม้จะไม่ห้วนนัก แต่มันก็บ่งบอก
อารมณ์กรุ่นโกรธของเจ้าของได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้เจ้าพ่อหนุ่มต้อง
วางมือจากกองเอกสารตรงหน้า แล้วเงยหน้าขึ้นมองผู้มาเยือนในทันใด

“มีอะไรหรือน้องมาศ ส่งเสียงดังมาแต่ไกลเชียวนะ” ไชยเกะเอ็ด
น้องสาวเบาๆ

“มาศไม่อยากเข้าชมรมศิลปะการต่อสู้ที่มหาวิทยาลัยค่ะ พี่ไอซี
ให้มาศเรียนกับทานากะซัง หรือไม่ก็ลูกน้องคนอื่นๆ ไม่ได้หรอ”
ภาณุมาศร้องกระจองอแงราวกับเด็กเล็กที่ไม่ปาน ทำเอาคนมองบังเกิด
ความอ้อนนอกอ้อนใจขึ้นมาโดยพลัน

‘มาอีกแล้ว...นิสัยน้องเล็ก’

“ไม่ได้!” ไชยเกะตอบอย่างขึงขัง

“เรื่องนี้พี่ได้โทร. ไปปรึกษากับนายวัฒน์แล้ว และพวกเขาก็เห็น
พ้องตรงกันว่า น้องมาศควรจะต้องเรียนรู้วิชาการต่อสู้เอาไวบ้าง เพื่อ
ประโยชน์ของตัวเองนะ”

“แต่มาศไม่อยากไปเรียนที่นั่นนี่นา” สาวหน้าหวานพูดอย่าง
กระเจ้ากระงอด

“ให้มาศเรียนอยู่ที่บ้านเราเถอะนะคะ...นะพี่ไอซี” พร้อมทั้ง
ออดอ้อนพี่ชายให้ยอมใจอ่อน

“หัวเด็ดตีนขาดยังงี้ก็ไม่ได้” ไชยเกะบอกเสียงเข้ม

“เพราะพี่รู้ว่าเรานะคือแพ่งแค่นั้น เดี่ยวคนอื่นฯ เขาจะปวดหัว
กันไปล่ะๆ”

“พี่ไอซี! มาศไม่ใช่เด็กๆ ที่จะมานั่งทำตัวเหลวไหลแล้วนะ”
คนถูกปรามาสออกอาการจุนด์ๆ

“พี่รู้ว่าเธอไม่ได้เหลวไหล แต่นั่นมันเฉพาะกับสิ่งที่เธอเต็มใจทำเท่านั้นนะ” โซชีเกาะสวนคำพูดกลับอย่างรู้ทัน

“จันเอาแบบนี้ มาขอสัญญาว่าจะไม่เกรงกับทานากะซึ่งเป็นอันตราย” สาวแสบยอมลงทุนสาบานอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ เพื่อให้พี่ชายของเธอยอมใจอ่อน

“เพราะฉะนั้น ให้มาสมาเรียนที่บ้านเออะนะคะ...นะคะ” เมื่อโซชีไม่แข็งไม่ได้ผล คนตัวเล็กเลยจัดไม้นวมขึ้นมาใช้กับพี่ชายแทน

“ยังไงก็ได้”

ทว่าคำตอบที่เธอได้รับก็ยังคงเป็นเหมือนเช่นเดิม เมื่อโซชีเกะตั้งท่าสายหัวปฏิเสธเพียงอย่างเดียว คนที่จ้นหนทางเช่นเธอจึงจัดไม้เด็ดที่คิดว่า

“ถ้าหากพี่ไอชีได้รู้เรื่องนี้เข้าแล้วละก็ จะไม่ยอมยกเลิกคำสั่งก็ให้มันรู้ไปสิ!”

“ก็ได้ค่ะ ถ้าพี่ไอชีอยากให้มาศไปเรียนกับศัตรู มาศก็จะไป”
สาวแสบพูดอย่างมีเลศนัย

“หมายความว่ายังไง” เจ้าพ่อหนุ่มเอ่ยถามขึ้นทันทีด้วยความสงสัย

“หมายความว่าคนที่จะมาสอนมาศก็คือ หัวหน้าแก๊งยาคุซ่า ซากาโมโต้ คาอิ ยังไงล่ะคะ”

“ฮะๆ ฮ่าๆ...” แทนที่คำกล่าวนอกเล่าของเธอจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกตกตะลึง โซชีเกาะกลับมีปฏิกิริยาตรงกันข้ามเสียนี้ เมื่อเจ้าพ่อหนุ่มเอาแต่นั่งหัวเราะอย่างตลกขบขัน พร้อมทั้งบังเกิดความคิดไปว่า

‘ແມ່! น้องมาศเอ๋ย...จะหามาให้พี่ยอมใจอ่อนทั้งที ก็น่าจะหาคนที่มันดีกว่านี้นั่นหน่อย’

“เอาเออะ ถ้าคาอิคุงเขายอมมาสอนเราจริงๆ ละก็ พี่จะยอมให้น้องมาศไปเรียนกับเขาเหมือนกัน”

เหตุที่โซชีเกะไม่ยอมเชื่อเช่นนั้นมันก็เพราะว่า ทุกคนในแวดวงนี้

ต่างรู้ดีถึงกิตติศัพท์ในความหวนเคล็ดวิชาของแผ่นดินแห่งตระกูล
ชากาโมโต้ เพราะฉะนั้นจึงเป็นไปได้เลย ที่คาอิจะยอมเผยแพร่ความรู้
นี้ต่อสาธารณชนตามที่น้องสาวของตนบอก

“นี่พี่ไอชิหว่ามาศโกหกหรือคะ” ภาณูมาศถามเสียงขุ่น

“เปล่าๆจะไปเล่า” ไอชิเกะยังหัวเราะร่วนอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะ
ขยายความต่อไปว่า

“แต่ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่า คาอิคุงะหวงวิชาขนาดไหน เพราะ
ฉะนั้นเขาคงไม่ยอมมาสอนเราหรอก”

“ถ้าพี่ไอชิไม่เชื่อก็ตามใจ มาศคงไม่มีอะไรจะพูดแล้วละคะ” คน
ที่ถูกหัวเราะเยาะยิ่งพานโมโหโหดเข้าไปใหญ่ หญิงสาวเลยกล่าว
ประชดประชันพี่ชายออกไปว่า

“เอาเป็นว่ามาศจะก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่งของพี่ก็แล้วกันนะคะ
เพราะยังไงซะมาศก็เป็นแค่คนอาศัย จะไปมีสิทธิ์มีเสียงได้ยังไงกัน
ละคะ” เมื่อกล่าวจบ ร่างเล็กก็หมุนตัวเดินกลับออกไปจากห้องทันทีด้วย
ความน้อยใจ โดยไม่รอฟังคำทัดทานจากผู้เป็นพี่ชายเลยสักนิด

“เดี๋ยวน้องมาศ พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่าง...นั้น อ้อ!” พอเห็น
น้องสาวอนตูปองเดินจากไป ผู้เป็นพี่ชายเลยได้แต่ถอนหายใจหนักๆ
ออกมาหลายครั้ง พร้อมกับความคิดที่ผุดขึ้นมาในใจว่า

‘ซึ่งอนจริง ๆ ยายตัวแสบ ที่พี่บังคับเราแบบนี้ ก็เพราะว่ารักและ
เป็นห่วงหรืออะ ยายเด็กใจ’

ไอชิเกะรู้สึกปวดหัวกับแม่จอมปวนเสียเหลือเกิน ชายหนุ่มจึงจำต้อง
พักปัญหาของน้องสาวไปก่อนแล้วหันกลับมาสะสางงานที่ค้างค้างตรงหน้า
ต่อ คิดในใจว่าค่อยหาโอกาสไปอ้อนเจ้าหล่อนภายหลังก็แล้วกัน

เช้าวันรุ่งขึ้น ภาณูมาศก็ได้รับเครื่องแบบและอุปกรณ์เคนโด
ครบชุดจากทานากะ ซึ่งเธอได้ให้वानเขาให้ช่วยจัดหามา เมื่อเดินออก

มายังบริเวณหน้าบ้านของเรือนไม้โบราณที่ตนาอาศัย ซึ่งอยู่ทางด้านหลังของเรือนหลักหลังใหญ่ที่ใช้เป็นฐานบัญชาการของตระกูลไอคาวะ หญิงสาวกลับมีอันต้องชะงักฝีเท้าลงทันที เมื่อเห็นใบหน้าของบุรุษที่กำลังยืนรอเธออยู่ด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่น

“กำลังจะไปเรียนหรือน้องมาศ พี่ไปส่งนะ” โซซึเกะตั้งใจจะมางอนน้องสาวนอกสายเลือดเสียหน่อย เพราะเขาเองก็ไม่สบายใจนักที่ทำให้หญิงสาวคิดน้อยอกน้อยใจกับเหตุการณ์เมื่อวานนี้

“ขอบคุณค่ะ แต่มาศไปเองได้” คนพูดตอบรับด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้รอยยิ้ม

“ขอตัวก่อนนะค่ะ” จากนั้นสองขาเรียวยาวจึงก้าวผ่านหน้าผู้เป็นพี่ชายไปอย่างไม่ไยดี ถึงแม้ว่าภายในใจนั้นจะรู้สึกตื่นตันและหายโกรธคนเป็นพี่ไปจนเกือบจะหมดแล้วก็ตาม แต่ด้วยความที่เป็นคนนอยาง สาวซึโมโหเลยยังคงวางฟอร์มไม่ยอมคืนดีกับอีกฝ่ายง่าย ๆ

‘เฮ้อ เอาใจยากจริงๆ เลยแม่ตัวแสบ’

โซซึเกะมองตามร่างบางไปอย่างจนปัญญา พลังถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ พร้อมทั้งคิดไปว่า

‘เอาไว้รอวันหลังอีกทีก็แล้วกัน รอให้แม่ตัวแสบหายหงุดหงิดก่อนจะดีกว่า’

สาวน้อยใบนางดงามราวกับตุ๊กตารีบเก็บข้าวของยัดลงกระเป๋าทันทีที่เรียนเสร็จ เพื่อจำใจไปเข้าเรียนวิชาการต่อสู้ของชมรม ซึ่งมีเซนเซไม่น่าฟังประสงค์เป็นที่สุด ด้วยตัวเธอนั้นไม่อาจจะหลบลิ้นหนีหน้าตาเยาะจู้จี้จนหมดได้แล้ว เพราะฉะนั้นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับตนในตอนนี้นี้ก็คือ การร่ำเรียนศาสตร์บ้าๆ นี่ให้จบสิ้นโดยเร็วไว จะได้ไม่ต้องมาเจอเจอกับคนป่าเถื่อนอีกต่อไป

ถึงกระนั้น ภาณูมาศก็ยังมิวายจะค่อนข้างแค้นคนที่ทำให้เธอต้องมา

ตกอยู่ในสภาพนี้ด้วยความขุ่นเคืองว่า

‘มีการโทร. ไปบอกพี่วัฒน์เพื่อไม่ให้เราหืออีกนะ พี่ไอชี่นี่ร้ายจริงๆ’

จะว่าไปแล้วภาณุมาศก็เกรงใจพี่ชายทั้งสองคนนั่นแหละ แต่เธอออกจะเกรงกลัวภาณุวัฒน์มากกว่าไอชี่เกะอยู่เล็กน้อย เพราะภาณุวัฒน์ซึ่งเป็นพี่ชายแท้ๆ นั้น ถึงจะเป็นคนสนุกสนานร่าเริงอยู่ตลอดเวลา หากแต่ยามใดที่เจ้าตัวเกิดเอาจริงเอาจังขึ้นมาแล้วละก็ ตัวเธอเองยังไม่กล้าจะต่อกรด้วยเลย

ผิดกับไอชี่เกะที่แม้ภายนอกจะดูแข็งแกร่งราวเย็นชา ทว่าภายในจิตใจนั้นกลับเป็นคนอ่อนโยนและมักจะตามใจเธออยู่เสมอ ภาณุมาศเลยได้ใจกล้าออกไขว่กับชายหนุ่มอยู่เป็นนิตยมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ในขณะที่ภาณุมาศกำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ นั่น มือหนาของใครคนหนึ่งก็แตะลงบนไหล่บอบบางของเธอ ส่งผลให้หญิงสาวถึงกับสะดุ้งเล็กๆ ก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเจ้าของมือ

“อ้าว ซาโนะคุงเองหรือหะ ตกใจหมดเลย” สาวน้อยยิ้มแหยๆ

“ไม่จ้งกำลังใจลอยคิดอะไรอยู่หรือ?” เพื่อนหนุ่มเอ่ยถามอย่างสงสัย

“อ้อ เปล่าหรือหะ เราแค่ นั่งคิดอะไรเล่นๆ ไปเรื่อยเปื่อยนะ” ภาณุมาศเลือกที่จะตอบเลี่ยงไป

“ว่าแต่...ซาโนะคุงมีอะไรกับเรารึเปล่าจ๊ะ” แล้วจึงเปลี่ยนประเด็นไปเรื่องอื่นเสีย

“ผมไม่ได้มีอะไรสำคัญอะไรหรือหะ แค่จะชวนไม่จ้งไปที่ชมรมพร้อมกันก็เท่านั้นแหละ” ซาโนะคุงมือเกาหัวแก้มก้อมด้วยรู้สึกกระดากอายอยู่ไม่น้อย ที่เขาต้องพยายามชักชวนสาวหน้าหวานผู้ปกครองบงกชกลางอกของตนด้วยความบริสุทธิ์ใจแบบเพื่อน

“ได้สิ เราเก็บของเสร็จพอดีเลย ไปกันเถอะจ๊ะ” พุดจบ ภาณุมาศก็เหวี่ยงเบ้ขึ้นพาดหลังพร้อมกับออกเดินนำหน้าเพื่อนหนุ่มไปทันที จึง

ไม่มีโอกาสได้เห็นแวตาลึกซึ่งเกินกว่าคำว่า ‘เพื่อน’ ของหนุ่มญี่ปุ่นที่มองตามแผ่นหลังของเธอ

ซาโนะยังจดจำได้ดีถึงวันที่พบกับสาวไทยเป็นครั้งแรกในห้องเรียนว่า ตนนั้นตกตะลึงพริ้งเพริดเพียงใด ยามที่ได้สบเข้ากับดวงหน้าอ่อนละมุนงดงามราวกับตุ๊กตาของเจ้าตัว แล้วชั่วโมงเรียนนั้นทั้งชั่วโมง เขาก็ได้แต่แอบจ้องมองสาวหน้าหวานคนนั้นอยู่เพียงไกลๆ ราวกับว่าตนนั้นถูกแรงดึงดูดให้ตกลงไปในดวงตากลมโตพร่างพรายทั้งสอง จนทำให้จิตใจของเขาหวัดแกว่งอ่อนไหว ใคร่อยากจะสัมผัสสลับได้ผิวแก้มนวลเนียนเปล่งปลั่งเสียเหลือเกิน

จวบจนกระทั่งสิ้นสุดคาบเรียนแล้วนั้นแหละ ชายหนุ่มถึงบอกกับตัวเองว่า ให้รีบวิ่งถลาเข้าไปทำความรู้จักกับเธอซะเดี๋ยวนี้

ซึ่งครั้งแรกที่เขาได้เห็นสายตาคู่สวยคนนั้นจ้องมองกลับมายังตนหนุ่มระห่ำก็พลันบังเกิดความหวั่นวิตกขึ้นมาทันทีเมื่อคาดคิดไปว่า

‘เธอกำลังมองเขาในแง่ไหนกันนะ?’

ก็ดูเขาลี...มีทั้งรอยสักที่หัวไหล่ แต่งตัวก็เซอร์ ดูปอนๆ แกมยังย้อมผมเผ้าเป็นสีทองอร่ามไปทั้งหัว ยิ่งเมื่อรวมเข้ากับรูปร่างหน้าตาอันขวางโลกและนิสัยบ้าดีเดือดด้วยแล้ว ถ้าจะให้เทียบกับคนในวัยยี่สิบสองเท่ากันแล้วละก็ เขาคงจะดูเหมือนพวกเด็กอันธพาลที่พบเห็นได้ตามถนนชินจูกุนั้นแหละ

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยสักนิด หากเธอจะรู้สึกหวาดกลัวเขาตั้งแต่แรกเห็น

ทว่าทั้งหมดที่ซาโนะคาดการณ์เอาไว้กลับผิดถนัด เพราะนอกจากหญิงสาวจะไม่หวั่นเกรงเขาแล้ว เธอยังส่งรอยยิ้มหวานๆ มาบาดหัวใจของเขาเล่นเสียอีก

นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของความรักที่ต้องซ่อนเร้นไว้ภายใต้ความสัมผัสอันฉุนเพื่อนของพวกเขา...

ซาโนะและภาณุมาศยืนเข้าแถวรวมกลุ่มกับนักศึกษาคนอื่น ๆ
อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ภายในโรงยิมของชมรมศิลปะการต่อสู้
ภายหลังจากที่พวกเขาเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดฝึกเคนโดแล้ว

โดยนักศึกษาทุกคนจะต้องสวมใส่ชุดฮากามะสีดำสนิททั้งตัวที่ทำ
จากผ้าดิบ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับชุดซามูไรในสมัยโบราณของญี่ปุ่น
แล้วค่อยสวมทับด้วยชุดเกราะโบงุที่เป็นเครื่องป้องกันส่วนนอกประกอบ
ไปด้วย

‘เม็ง’ เกราะป้องกันส่วนหัวที่ต้องสวมครอบลงไปทั้งศีรษะ

‘โด’ เกราะป้องกันส่วนท้องทำมาจากโฟเบอร์ และตามมาด้วย

‘โคเทะ’ ถุงมือป้องกันที่บุด้วยหนังกวาง สุดท้ายคือ

‘ทาเระ’ ซึ่งเป็นส่วนที่สวมไว้เพื่อป้องกันสะโพก

ทั้งนี้สิ่งที่ผู้รู้เรียนทุกคนจะขาดไปไม่ได้เลยนั่นก็คือ ‘ดาบไม้ไผ่’

เมื่อนักศึกษาทุกคนยืนตั้งมั่นอยู่ในสมาธิพร้อมแล้ว ผู้เป็นอาจารย์
ซึ่งสวมใส่เครื่องแบบอย่างครบครัน จึงย่างก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า
นักเรียนของเขาทุกคน

“คนนิชิวะ เซนเซ” ทุกคนกล่าวทักทายยามบ่ายอย่างพร้อมเพรียง

“คนนิชิวะ” คาอิทักทายเหล่าลูกศิษย์ด้วยท่าทางสงบนิ่งเช่นเคย

“วันนี้ผมจะเริ่มสอนคุณจากพื้นฐานระดับคิวก่อน” คาอิบอก
กล่าวแก่นักเรียน

“ขอให้ทุกคนยืนทำสมาธิและตั้งท่าตามผม โดยให้มือทั้งสองที่
กำดาบอยู่ยื่นออกไปด้านหน้าในระดับเอว และให้ปลายดาบไม้ไผ่เฉียง
ออกไปอีกสี่สิบห้าองศาแบบนี้” อาจารย์หนุ่มอธิบายลักษณะท่าทางการ
จับดาบ

ในขณะที่นักเรียนทุกคนทำตามคำสั่งนั้น คาอิซึ่งสวมเม็งอยู่ก็
กวาดสายตามองบรรดาลูกศิษย์ผ่านช่องเล็กๆ ของเครื่องป้องกัน เมื่อ
เห็นทุกคนปฏิบัติได้อย่างถูกต้องแล้วเจ้าตัวจึงได้กล่าวนำเข้าบทเรียนถัดไป

“เคนโดคือศาสตร์แห่งวิถีดาบ ซึ่งมีพื้นฐานมาจากการใช้ดาบของชามูไร เป็นวิชาการต่อสู้ที่รวดเร็วและเด็ดขาด เพราะฉะนั้นแก่นแท้ของมันจึงอยู่ที่การผนวกจิต กาย และดาบเข้าเป็นหนึ่ง”

“จริงหรือซาโนะคุง” ภาณูมาศแอบกระซิบถามเพื่อนหนุ่มข้างกายด้วยความที่เธอเป็นนักศึกษาต่างชาติเพียงคนเดียว ดังนั้นจึงไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่อาจารย์หนุ่มกล่าวอย่างลึกซึ้งดั่งนี้

“อืม” ซาโนะตอบสั้นๆ แล้วจึงรวบรวมสมาธิหันมาทำตามสิ่งที่อาจารย์สอนสั่งต่อไป

“จากนี้ไปขอให้ทุกคนยึดมั่นในการมุ่งโจมตีดาบไม้หรือชินัยเอาไว้” คาโอเอ่ยถึงหลักของการต่อสู้ชนิดนี้

“เพราะพวกเธอจะสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ด้วยวิธีอิทโชะคุอิโตโต ซึ่งก็คือการโจมตีเพียงหนึ่งครั้งตามหลักดาบเดียวในหนึ่งก้าว” อาจารย์หนุ่มกล่าวย้ำถึงวิธีการสำคัญในการเล่นเพื่อเอาชนะให้นักศึกษาทุกคน

“มันมีอาวุธพ่ายแรงขนาดนั้นเลยหรือ” ภาณูมาศหันมาเอ่ยถามเพื่อนหนุ่มด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ใช่ วิชาดาบของญี่ปุ่นนะ น่ากลัวทั้งนั้น ผมถึงได้อยากมาเรียนไงล่ะ” คนที่กำลังตั้งมั่นในสมาธิหันมาสนทนากับเธอโดยลืมไปว่า ตนและหญิงสาวกำลังศึกษาอยู่ในบทเรียนของยากุซ่าใหญ่ผู้เคร่งขรึม

“อ้อ” ภาณูมาศพยักหน้าหงึกๆ พยายามทำความเข้าใจกับมันอย่างตั้งใจ ถึงจะไม่ค่อยอยู่เรื่องก็ตามที่ การชอกแซกแสวงหาความรู้ของเธอคงไม่ใช่เรื่องผิดเท่าใดนัก หากว่าเธอไม่ได้กระทำต่อหน้าเขา...

คุมิโจแห่งตระกูลซากาโมได้ผู้เขียนขาดและกำลังสอนเธออยู่ในคาบเรียนนี้

ดังนั้นสายตาของคาโอจึงกวาดจับจ้องมองไปยังชายหญิงคู่หนึ่งในทันที เพื่อหมายจะสั่งสอนเด็กไร้มารยาทให้รู้สำนึกเสียบ้าง เมื่อการ

อธิบายพื้นฐานเบื้องต้นของเขาจบลงแล้ว

“เออละ ก่อนที่ผมจะสอนอีกคิ่วซึ่งเป็นพื้นฐานขั้นแรกของการเรียนเคนโดให้พวกคุณในวันนี้ ผมอยากให้คุณฝึกทำสมาธิ จนกระทั่งจิตใจและร่างกายสัมพันธ์อยู่กับดาบให้ได้เสียก่อน”

“สมาธิเนี่ยมันสำคัญขนาดนั้นเชียวนะหรือ ถึงเราจะมีสมาธิแต่ไม่รู้กระบวรท่า แล้วจะไปเอาชนะใครเขาได้ละ”

ภาณุมาศไม่ได้มีเจตนาจะก่อกวนป่วนประสาทใครทั้งสิ้น แต่ที่ถามออกไปเป็นเพราะเธอสงสัยอย่างนั้นจริงๆ ซึ่งคนข้างกายก็รับรู้ได้เป็นอย่างดี เพราะเขาเข้าใจว่าเธอเป็นคนต่างชาติ แล้วโยจะมาเข้าใจในบทเรียนนี้ดีลึกซึ้งเท่าเขาได้เล่า ซาโนะจึงยินดีและเต็มใจที่จะตอบคำถามของเธอเป็นอย่างยิ่ง

“สำคัญ ถึงจะไม่สำคัญครอบคลุมทั้งหมด แต่ก็มีส่วนในการต่อสู้ถึงเจ็ดสิบหรือแปดสิบเปอร์เซ็นต์เลยละ ที่เหลือก็จะเป็นเรื่องของกระบวรท่านะ” ซาโนะยิ้มหวาน โดยหาว่าไม่ว่ายังมีอีกหนึ่งรอยยิ้มเพศฆาตที่ซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากากป้องกันและกำลังส่งตรงมาถึงพวกตน ทั้งๆ ที่คาอิชยามมขมิใจให้เย็นลง เนื่องจากบทบาทที่เขาแสดงอยู่ตอนนี้มิใช่การเป็นคู่มือใจแห่งสำนักซาคาโมโตะ หากแต่เขากำลังรับหน้าที่เป็นครูบาอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่นักศึกษาทั้งหลาย ชายหนุ่มจึงต้องคำนึงถึงคนส่วนมากเอาไว้เป็นหลัก โดยไม่ยอมให้ปลาเน่าทั้งสองมาเป็นตัวถ่วงความเจริญของคนอื่นๆ

แต่กระนั้น ยายเด็กไม่รู้จักรักสมมาครวะคนนี้ก็ยิ่งเอาแต่กระซิบกระซาบพูดคุยกับเพื่อนชายอยู่ตลอดเวลา โดยมีได้มีความเกรงใจเขาเลยสักนิด บุรุษผู้มีจิตใจเหมือนดั่งน้ำแข็งจึงสุดที่จะระงับจิตใจไว้ได้อีกต่อไป

“คุณ!” คาอิชิตาบไม่ไผ่ของตนไปที่ภาณุมาศโดยฉับพลัน “เชิญออกมาข้างนอกนี้หน่อยซิ”

การถูกเรียกออกไปหน้าชั้นอย่างปัจจุบันทันด่วน ส่งผลให้ภาณุ-
มาศออกอาการหน้าเหลอในทันที ทว่าหญิงสาวก็ยังยอมเดินออกไปแต่
โดยดีตามคำสั่งของอีกฝ่าย

“ดูท่าทางคุณจะไม่ค่อยมีสมาธิสักเท่าไรเลยนะ” คาอิตำหนิ
หล่อนให้ได้ายต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้น

“คะ เพราะดิฉันไม่เข้าใจบทเรียนพวกนี้เลยสักนิด”

ทว่าความรู้ที่กลับทำป็นทองไม่รู้ร้อน พลางลอยหน้าลอยตาตอบ
อาจารย์หนุ่มอย่างไม่นึกเกรงกลัว ซึ่งยิ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มเชื้อฟืนลงบน
กองไฟที่กำลังเผาผลาญให้ยิ่งลุกไหม้ไหม้เกรนหน้ามากขึ้น

“เออละ ถ้าอย่างนั้นผมจะสาธิตให้คุณได้รู้แจ้งเห็นจริงเลยก็
แล้วกัน” คาอิกล่าวด้วยดวงตาวาวโรจน์

“คุณจะได้เข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น”

‘เฮ้ย! อีตาบ่านีจะทำอะไรนะ หัวงว้างคงไม่...’

ภาณุมาศนึกขยาดกับคำพูดนั้นขึ้นมาอย่างกะทันหัน แต่เพียง
ไม่นานนักคำตอบที่หญิงสาวสงสัยก็ถูกเอื้อนเอ่ยออกมาจากปากผู้ชาย
ใบหน้าเย็นชาว่า

“เออละทุกคน เตรียมจับตาดูการต่อสู้ครั้งนี้ให้ดีนะ แล้วอย่าลืม
ขอบคุณบริษัทซึ่งด้วยละ ที่ช่วยมาเป็นคู่สาธิตให้พวกคุณได้ดู เธอจะได้
ไม่ต้องเจ็บตัวฟรี”

อาจารย์หนุ่มจงใจเน้นย้ำประโยคสุดท้าย ก่อนที่จะขยับกายหัน
ดาบเข้าหาหญิงสาวร่างเล็กในทันที โดยไม่รอคำตอบจากอีกฝ่ายเลย
สักนิดว่า...เต็มใจที่จะเป็นคู่ซ้อมให้เขาหรือไม่?

‘กร๊ิด! ไหม้หน้าโหดนี่มันจะฟาดดาบใส่เราจริงๆ หรือ!?’

ในขณะที่หญิงสาวกำลังคิดฟุ้งซ่านด้วยความตื่นตระหนกจน
ไม่เป็นอันตั้งท่าเตรียมตัวรับการจู่โจมของคู่ต่อสู้เลยนั้น ฝ่ายอาจารย์
หนุ่มหน้าโหดที่ถูกก่นด่าอยู่ก็กล่าวเตือนเธออย่างเย้ยหยันเพียงสั้นๆ ว่า

“บิริกซ์ซัง...เตรียมตั้งท่ารับมือผมให้ดีละ”

เพียงเสี้ยววินาทีหลังจากที่เขาพูดจบ ร่างสูงก็สาวเท้ายาวๆ แค่วินาทีเดียวก่อนจะพุ่งตรงเข้ามาประชิดถึงตัวเธออย่างรวดเร็ว...เร็วเสียจนภานุมาศไม่ทันได้ตั้งหลัก หญิงสาวที่ยังคงยืนแข็งที่อยู่อุ้งถูกดาบไม้ไผ่ฟาดลงตรงบริเวณท้องน้อยเข้าให้อย่างจัง

“โครม!” แรงปะทะและความเร็วที่ผู้เป็นเลิศด้านเพลงดาบใช้โจมตีเข้าไปในร่างกายน้อยนั้น ส่งผลให้ภานุมาศถึงกับเจ็บจุจนตัวงอ ก่อนที่จะสลัดล้มลงกระแทกกับพื้นห้องอย่างแรงเลยทีเดียว

“โอ๊ย!” แล้วจึงตามมาด้วยเสียงโอดครวญของผู้บาดเจ็บ

ส่วนชายซึ่งเป็นคนลงดาบก็รู้สึกตกใจอยู่ไม่น้อย เพราะตอนที่เขาดังท่าเตรียมจะบุกนั้น ตนก็ได้กล่าวเตือนหญิงสาวไปก่อนแล้ว แม่สาวแสนใจน่าจะหลบดาบของเขาที่พุ่งเข้ามาได้ แต่ใครจะคาดคิดล่ะว่ายายชื้อบื้อดันยืนที่อ้อมยอมหลบจนดาบไม้ของเขาต้องแผดแสงฤทธิ์ใส่หล่อน เพราะผู้ใช้ไม่สามารถควบคุมทิศทางหรือหยุดน้ำหนักรั้งได้ในระยะกระชั้นชิดเช่นนั้น

“ไม่จริง!” ซาโนะร้องเรียกเพื่อนสาวด้วยความตกใจระคนห่วงใย

เสียงตะโกนที่ดังมาจากหลังห้องอย่างไร่มารยาท กลายเป็นเครื่องเตือนสติให้ชายผู้แสนจะเย็นชาระลึกถึงความผิดที่เจ้าหล่อนก่อไว้ ส่งผลให้เท่าที่กำลังจะย่างก้าวเดินเข้าไปหาหล่อนด้วยความเป็นห่วง กลับต้องหยุดชะงักลง พร้อมกันนั้นก็ถอดเครื่องป้องกันศีรษะออกแล้วค่อยปรายตามองไปที่ร่างสูงซึ่งวิ่งถลาเข้ามาโอบอุ้มหญิงสาวไว้อย่างห่วงหาอาทร

“ซาโนะซัง...ผมจำไม่ได้ว่าอนุญาตให้คุณลุกขึ้นจากที่นั่งตั้งแต่เมื่อไหร่” คาอิกิกล่าวเสียงเข้ม บอกไม่ถูกเช่นกันว่าเขารู้สึกอย่างไรกับภาพที่ได้เห็นตรงหน้า รู้แต่ว่ามันช่างดูน่าหมั่นไส้และขัดอกขัดใจเขาเสียจริง

“กลับไปนั่งที่เดียวนี้ ไม่อย่างนั้นผมจะถือว่าคุณอยากเป็นคู่ซ้อม

ของผมด้วยเหมือนกัน”

น้ำเสียงเรียบขาดที่เอ่ยถึงการผู้เป็นลูกศิษย์นั้น ทำให้หนุ่มเลือดร้อนหันขวับมามองคนพูดด้วยดวงตาแข็งกร้าว ส่งผลให้คนถูกมองตอบกลับเช่นนั้นเชิดดวงหน้าขึ้น พลังสบตาอีกฝ่ายอย่างทำทนาย

“หรือนายคิดจะลองดีกับฉัน!”

สารที่คาอิจส่งไปหานักเรียนหนุ่มผ่านทางแววตาเลือดเย็นนั้น ทำให้ผู้ที่ดูอยู่ภายนอกอ่อนข้อและจำใจต้องวางร่างบางลงกับพื้นดังเดิม ก่อนจะหันกลับมาโค้งคำนับขอขมาผู้เป็นอาจารย์อย่างไม่เต็มใจ

“ขออภัยครับ” แล้วชายหนุ่มผมสีทองก็เดินกลับไปนั่งที่ของตนตามเดิม

เมื่อคาอิจลุกขึ้นจากไปแล้ว คาอิจจึงเคลื่อนกายเข้าไปหาร่างบอบบางที่นอนอ่อนระทวยอยู่บนพื้นด้วยความเจ็บจนนั้นแทน ก่อนที่สองมือใหญ่จะซ้อนกายคนตัวเล็กขึ้นแนบอกอย่างแผ่วเบาและระมัดระวัง

“จะทำอะไร ปล่อยฉันนะ” ภาณุมาศกัดฟันกล่าว พร้อมทั้งออกอาการแข็งขึ้นตามแต่เรี่ยวแรงที่เหลืออยู่จะอำนวย

“อยู่นิ่งๆ ไปเลย ถ้าไม่อยากโดนตีอีก” คาอิจกระซิบบอกเธอ แล้วจึงหันกลับมากล่าวแก่นักเรียนทุกคนว่า

“วันนี้พอแค่นี้ก่อน ทุกคนแยกย้ายกันกลับบ้านได้”

เมื่อพูดจบแล้ว หนุ่มร่างสูงก็อุ้มนักเรียนสาวที่ได้รับบาดเจ็บจากฝีมือของเขาก่อนออกห้องไปทันที ทั้งนี้ก็เพื่อจะรีบพาเจ้าหล่อนกลับไปรักษาอาการบาดเจ็บยังคฤหาสน์ของตน เพราะคงไม่มียาแก้ปวดขนานตีที่ไหน จะทำให้แค้นเก่งหายทุกข์ทนจากความเจ็บปวดในการลงดาบของเขาได้ นอกเสียจาก...

การรักษาทั้งหมดประจำตระกูลซากาโมโต้เพียงเท่านั้น

4

ศึกรบร้อยเล่ห์

คำอิพาร่างของสาวน้อยมาหยุดอยู่ที่รถของตน ก่อนจะเปิดประตูแล้ววางคนเจ็บลงบนเบาะนั่งอย่างนุ่มนวล นำมาซึ่งความแปลกใจระคนสงสัยให้บังเกิดแก่ภานุมาศยิ่งนัก คนที่มีได้เต็มใจมาด้วยจึงเอ่ยถามด้วยความไม่พอใจทันทีที่เขาก้าวขาขึ้นมานั่งเคียงคู่เธออยู่ฝั่งคนขับว่า

“คุณจะไปไหน” น้ำเสียงที่เอ่ยออกมานั้นลั่นเครือ เพราะคนพูดต้องกัดฟันทนต่อความเจ็บปวดอันแสนสาหัสจนริมฝีปากบางสีนระริก ในขณะที่มือน้อยๆ ก็กุมหน้าท้องของตนเอาไว้เสียแน่นหนา

‘ให้ตายสิ ทำไมหมอนี่ถึงได้มือนั่นก้อย่างกับควายแบบนี้ละ นี่คงจะฟาดเรามาซะเต็มแรงเลยละสิทำ’

คำอืเลือกที่จะนิ่งเงียบไม่ต่อปากต่อคำใดๆ กับเจ้าหล่อน เมื่อตนสังเกตเห็นอาการบาดเจ็บของอีกฝ่ายผ่านทางสีหน้าซีดเขียวที่ตอนนั้นดูเหมือนจะมีเหงื่ออาฟ้ไหลแตกพลั่กออกมาไม่ขาดสาย ก่อนจะสตาร์ตรถมุ่งหน้ากลับไปยังคฤหาสน์ของตนเป็นการด่วน

“นี่! ฉันถามนายไม่ได้ยินรึไง” เมื่อเห็นอีกฝ่ายเอาแต่นิ่งงันไม่ยอมตอบคำถามของเธอ ภานุมาศจึงร้องโวยออกมาอย่างลื้มตัว

“หุบปากไปซะ แล้วก็นั่งอยู่เฉยๆ ด้วย” คำอืเอ็ดหล่อนเสียงเข้ม

“เดี๋ยวผมจะพาคุณไปหาหมอ” เมื่อพูดจบ คนขับก็รีบปิ้งรถด้วยความเร็วสูงที่เพิ่มขึ้นไปอีก

“เฮอะ! ใครเขาขอร้องนายกันมิทราบ” เด็กแสบขีดหน้าขึ้นอย่าง
ถือดี แล้วจึงเอ่ยต่อว่ายากุซ่าหนุ่มทันที

“ที่ฉันต้องมาเจ็บตัวแบบนี้ก็เป็นเพราะนายนั่นแหละ อย่ามาทำ
เป็นใจดีไปหน่อยเลย”

“อวดดีนักนะ” คาอิพูดเสียงต่ำ พลังปรายตามองเธอเพียงนิด

“แรงจะเดินก็ไม่มี ยังมาทำเป็นปากเก่งอยู่อีก” ชายหนุ่มเอ่ย
แหวะสวสแสบอย่างหมั่นไส้

“ถ้านายไม่ใช้วิธีสกปรกมาแกล้งฉันแบบนี้ละก็ อย่าหวังเลยว่าจะ
พาตัวฉันมาได้ง่ายๆ” สาวปากคมเอ่ยสวนกลับทันควัน

ภาณูมาศนั้นเจ็บทั้งใจเจ็บทั้งกาย เมื่อคิดไปว่าเธอมันโง่เง่าที่
พลาดทำให้คู่ปรับเล่นงานเอาได้ โดยมีได้รับรู้ความจริงเลยว่า คนข้าง
กายของเธอไม่ได้มีเจตนาจะให้เรื่องราวออกมาในรูปการณ์แบบนี้เช่นกัน

“ว่ายังไงนะ ผมนะหรือใช้วิธีสกปรกกลั่นแกล้งคุณ” คาอิเอ่ย
อย่างฉุนเฉียวกับข้อกล่าวหา นั่น สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่พื้นถนน
เพราะเขาต้องตั้งสมาธิอยู่กับการควบคุมเครื่องยนต์

“ก็ไชนะสิ ทำร้ายผู้อื่นที่ไม่มีทางสู้แบบนี้ ถ้าไม่เรียกว่าจางใจ
แล้วจะให้เรียกว่าอะไร” ภาณูมาศย้อน

“ก็เรียกว่าคุณมันซื่อป้อเองยังงี้ละ” คาอิได้กลับอย่างเผ็ดร้อน
เช่นกันด้วยความคิดที่ว่า

‘ให้ตายเถอะ! เขาใกล้จะหมดความอดทนกับแม่ที่เต็มทีแล้วนะ’

“เฮะ! ว่ายังไงนะ นี่ยากล้าว่าฉันโง่ยังงั้นหรือ” ภาณูมาศแทบ
จะจิตหลุดกับถ้อยคำอันแสบสันของเขา

“ใช่ เพราะคุณมัวแต่ยืนเซ่อซ่าไม่ยอมฟังคำเตือนของผม ถึงได้
เจ็บตัวแบบนี้ไงละ”

“แล้วนายล่ะดีนักกริ๊ง” สาวแสบพูดเสียงขึ้นจมูกอย่างดูแคลน
ก่อนจะสาธิตจากผรุสวาทใส่เขาไม่ยั้ง

“ชอบรังแกคนอ่อนแอ แถมยังปากร้ายกัดไม่ปล่อย นิสัยผู้หญิงชัดๆ ฉันยังดูแมนกว่าเลย”

ภาณุมาศเว้นระยะเพื่อหอบหายใจเพียงนิด ก่อนจะปล่อยหมัดเด็ดใส่คนฟังให้ตะแบกกว่า

“จะบอกอะไรให้รู้ไว้นะ อย่างนายนะไม่มีทางเทียบพี่ไอซีได้แม้แต่ปลายก้อยด้วยซ้ำ”

เอี้ยดด! เสียงยางรถยนต์บดกับถนนอย่างกะทันหัน

โป๊ก! ก่อนจะตามมาด้วยเสียงที่เกิดจากแรงกระแทกของศีรษะกับลิ้นชักด้านหลังรถ เนื่องจากหญิงสาวไม่ทันได้ตั้งหลักว่าเขาจะเบรค และตัวเธอก็ไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัย เพราะไม่ยอมให้มีสิ่งใดมาบีบรัดตรงช่วงท้องของตนจนทวิตความปวดร้าวมากขึ้นไปกว่าเดิม

“โอ้ย! ไช้บ่!” ภาณุมาศโมโหจนเหลืออดกับความกักขฬะของผู้ชายตรงหน้า

“นี่ถ้าแกแกลังฉันให้เจ็บตัวฟรีอีกแค่ครั้งเดียวละก็...”

“จะทำไม” ยังไม่ทันที่สาวขี้ไวยวายจะได้กล่าวจบ น้ำเสียงอันเย็นยะเยือกก็เอ่ยแทรกขึ้นมาทันควัน

บัดนี้ใบหน้าครั้นคร้ามหันมาจับจ้องสบตากับเธออย่างเอาเรื่อง เหตุเพราะคำพูดของยายเด็กปากเปราะที่บังอาจเอาเขาไปเปรียบเทียบกับคนอื่นในเชิงดูหมิ่นเหยียดหยามว่าเขาต่ำต้อยด้อยค่ากว่า ชั่วร้าย คนคนนั้นยังเป็นอดีตศัตรูตัวฉกาจของเขาเสียด้วย ในฐานะแห่งเจ้าตระกูลยากูซ่าใหญ่ในถิ่นนี้ ซากาโมโตะ คาอิ จึงมีอาจจะยอมความให้หล่อนได้

“ไหนบอกมาสิว่า ถ้าผมทำให้คุณเจ็บอีกที คุณจะทำอะไรผมอี!... สาวน้อย”

ทั้งคำพูดและท่าทางคุกคามของคุมิโชนุ่มซึ่งไม่ยอมเปิดโอกาสให้ ‘ลูกแกะสาว’ หนีรอดพ้นจากกรงเล็บ ‘พญาเหยี่ยว’ เช่นเขาไปได้ นั่นมีอาจจะทำให้สาวแสบที่มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงน้องสาวของเจ้าพ่อหนุ่ม

บังเกิดความหวั่นเกรงเลยแม้แต่น้อยนิด

“ฉันก็จะเล่นงานแกเงาะล่ะ” ภาณุมาศตอบอย่างฉะฉาน พลาชมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเรื่อรอง

“หึๆ ดี!” ยากุซ่าใหญ่หัวเราะในลำคอ เพราะรู้สึกถูกอกถูกใจในความพยศของแม่สาวแสบเสียจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นผมก็จะตั้งเงื่อนไขกับคุณบ้างล่ะ”

“เงื่อนไขอะไรของแก?” ภาณุมาศสะบัดเสียงย้อนถามด้วยความสงสัย

“อย่าให้ผมได้ยินคุณเรียกจิกหัวผมอย่างนี้ ทั้งต่อหน้าและลับหลังอีกเป็นอันขาด” คาอิประกาศกร้าว

“เพราะผมเป็นอาจารย์ ส่วนคุณเป็นเพียงแค่ลูกศิษย์เท่านั้น” เขาเอ่ยย้ำถึงสถานะของพวกตนอีกครั้ง

ดวงตาวาววับยามที่คาอิก้าวออกมานั้น เป็นเหตุทำให้ภาณุมาศรู้สึกใจผ่องมีไฉนน้อย เพราะถ้าจะว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว หญิงสาวเองก็นึกขยาดในความโหดร้ายของเขาอยู่เหมือนกัน ด้วยพอนึกไปถึงยามที่เขาปาอาวุธใส่หน้าเธอก็ดี หรือจะเป็นยามที่เขาเอามัดจี้คอเธอยู่ก็ตาม มันล้วนแล้วแต่ทำให้เธออดประหวั่นพรั่นพรึงไปเสียทุกครั้งมิได้

ยิ่งเมื่อเขาข่มขู่บังคับเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แต่แฝงไว้ซึ่งความน่าเกรงขามเช่นนี้ ภาณุมาศเลยจำต้องเจีบบปากลงทันควัน เนื่องจากเธอเองก็ไม่อยากเสี่ยงทำให้เขาโมโหจนขาดสติ แล้วลุกขึ้นมาจับเธอ แลเนื้อเถื่อนหนังเล่น ก่อนจะโยนศพทิ้งลงแม่น้ำอย่างที่พวกยากุซ่าในหนังชอบทำกันนักหนา

อาการสงบเสงี่ยมไม่ต่อต้านของหญิงสาว นำมาซึ่งความพึงพอใจของคนโล่งอกแก่ยากุซ่าหนุ่มยิ่งนัก

‘เฮ้อ...เจีบบแบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย’

“อีกอย่างนะ อย่าเอาผมไปเปรียบเทียบกับคนอื่น จำเอาไว้!”

เมื่อได้ทีเขาจึงกล่าวข่มขู่เธอถึงอีกเรื่องที่ตนไม่พอใจเช่นกัน

“ฉันไม่ได้เปรียบเทียบ แค่ออกข้อเสียให้คุณได้รู้เอาไว้”

คาอิวัตสยตามุดมคงมายังคนที่ตนคิดว่าสิ้นฤทธิ์ไปแล้วอย่าง ไม่สบบารมณ ในขณะที่ยาณูมาศยังคงกล่าวต่อไปให้เขารู้สึกหงุดหงิด อูรามากยิ่งขึ้น

“คุณจะได้มีแบบอย่างที่ดี เอาไว้ใช้ปรับปรุงตัวล่ะ” สาวแสบ จงใจพูดยั่วโมโหอีกฝ่าย

แม้ยาณูมาศจะเรียกขานเขาอย่างให้เกียรติตามที่เจ้าตัวต้องการแล้วก็ตาม แต่เธอก็ยังมีวาทะจะพูดจาเสียดสีประชดประชันพ้อคน มาดขมิบอย่างไม่เลิกรา โดยมิได้ยำเกรงสายเลือดแห่งยากุซ่าในตัวเขา เลยแม้แต่บัดนี้

“ไม่กลัวผมบ้างเลยรีไร? ไม่จ้ง” คาอิจงใจเรียกขานชื่อเล่นของ หญิงสาวอย่างสนิทชิดเชื้อ ตามที่ตนได้ยินมาจากเพื่อนชายของเธอ

“อย่ามาเรียกชื่อฉันอย่างสนิทสนมแบบนี้ละ เพราะเราไม่เคยรู้จัก มักจี้กัน” สาวแสบแย้งเขาเสียงเซียว

“อีกอย่างทำไมฉันต้องกลัวคุณด้วยล่ะ ก็คนเหมือนกันนี่นา” สาวน้อยได้กลับอย่างไม่วิตถอย ทั้งที่ภายในใจนั้นเริ่มจะรู้สึกปอดๆ ขึ้น มาบ้างแล้วเหมือนกัน ก็ตั้งแต่ที่เธอได้ยินเสียงเขากัดฟันดังกรอๆ นั้นแหละ

“เก่งกล้าสามารถเหลือเกินนะ” คราวนี้ยากุซ่าหนุ่มหันมาทั้งตัว เพื่อจ้องมองดวงหน้าหวานเข้มมึง ยิ่งเท่ากับเป็นการสร้างความหวาดหวั่น ให้บังเกิดแก่สาวแสบมากขึ้นไปอีก แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังอดเถียงเขา อดๆ ด้วยความอยากเอาชนะไม่ได้

“แน่นอน ฉันเป็นคนเก่งแบบนี้เสมออยู่แล้ว” ยาณูมาศขีดหน้า ขึ้นอย่างทะนงตน

“ดี! ผมจะชอบนักหนาไอ้คนเก่งๆ เนี่ย” คาอียื่นหน้าเข้ามา

กระซิบซัดข้างหูของสาวน้อย ทำเอาคนที่ไม่ทันระมัดระวังบังเกิดความรู้สึกเขินขึ้นมาโดยฉับพลัน จนมิได้ปกป้องสิ่งใดทั้งสิ้น เมื่อจู่ๆ ใบหน้าหล่อเหลาก็ปรากฏเข้ามาใกล้ดวงหน้าของเธอเพียงเอื้อม แคมลมหายใจร้อนๆ จากปลายจมูกโด่งนั้นก็เปารตผิวแก้มนวล จนเรียกสีเลือดฝาดให้ปรากฏเด่นชัดขึ้นทันตาอีกต่างหาก

“อะ...” เสียงที่เอื่อยแทรกขึ้นในขณะที่ภาณุมาศกำลังจะอำปากร้อง เป็นเสียงดั่งมนต์สะกดทำให้เธอเงยบงในทันใด

“รู้อะไรไหม ในบรรดาเมียของไอศวาระช่งนะ คุณเองก็จัดอยู่ในอันดับบ๊วยเหมือนกัน” เสียงนุ่มทุ่มที่กล่าวออกมานั้นช่างไพเราะน่าฟัง ผิดแผกไปจากคำพูดที่เขากล่าวออกมาเสียนี้กระไร

“กรีด ไข่...ไข่...” หญิงสาวหวีดร้องด้วยความขัดใจ เมื่อเรียกสติกลับคืนมาได้

“ไอ้อะไรเฮอะ อย่าลืมนะว่าถ้าคุณเรียกจิกหัวผมอีกครั้งเดียวล่ะก็...” คนที่เอื่อยข่มขู่หยุดคำพูดไว้เพียงแค่นั้น พลางส่งสายตาพิฆาตมายังเธอแทน แล้วจึงเคลื่อนใบหน้าออกห่างจากหญิงสาว

“คนปากเสีย!” เธอร้องด่าอีกฝ่ายด้วยความเจ็บใจสานไปกับการความกระดากอาย

“เราทั้งคู่ก็พอกันนั่นแหละ” เขาต่อคำพูดนั้นอย่างยียวน

“ทุเรศที่สุด” เธอด่าทอเขาอีกอย่างไม่ยอมแพ้

“หึๆ” คราวนี้ยากุซ่าหนุ่มได้แต่เพียงยกไหล่ พลางหัวเราะอย่างอารมณ์ดีราวกับว่าเป็นผู้กำชัย สร้างความขัดเคืองระคนหมั่นไส้ให้แก่คนมองเป็นที่สุด สาวปากไวจึงเอ่ยขึ้นอีกอย่างเช่นเขี้ยวว่า

“ระวังตัวเอาไว้ให้ดีเถอะ สักวันหนึ่งฉันจะทำให้คุณเจ็บปวดจนต้องก้มหน้าคุกเข่าขออภัยฉัน”

“คุณเองก็อย่าผล่อเซียวละ ไม่ยั้งฉันผมจะสั่งสอนเด็กไร้มารยาทอย่างคุณให้รู้สำนึกเสียเลย” คำอวดไม่พูดเปล่า เขายังจึมนิ้วไปที่หน้าผาก

มนนั้นให้แขนงโยไปข้างหลังอย่างมันเขี้ยวอีกด้วย

“อะ! ไช้ป้า” หญิงสาวร้องออกมาด้วยความเดือดดาล ที่ได้แต่นั่งมองรอยยิ้มกวนโมโหของอีกฝ่ายเพราะไม่สามารถทำอะไรได้

“แล้วนี่ยังปวดอยู่เปล่า” จู่ๆ คนพูดก็เปลี่ยนเรื่องไปอย่างรวดเร็วด้วยการถามไถ่ถึงอาการบาดเจ็บของเธออย่างห่วงใย เมื่อสายตาคมเหลือบเห็นเจ้าหล่อนยังนั่งกุมท้องอยู่ จึงทำให้คนเจ็บเพิ่งนึกได้ว่า

“เออจริงสิ เราปวดท้องอยู่นี่นา สงสัยเพราะมัวแต่เถียงกับตาพี่เลยลืมเจ็บไปชั่วคราว”

ครั้นพอเริ่มจะคิดได้เท่านั้น ภาณูมาศก็ต้องโน้มหน้าขึ้นมาทันที เมื่อความเจ็บปวดที่อันเอาใจไปะทุกลับมารวมตัวกันอยู่ที่ท้องน้อยอีกครั้งสาวแทบเลยนึกต่อว่าอีกฝ่ายเป็นการตอบแทนเสียเลย

“โ๊ย! ดันมาทักกันซะได้ ฉันเลยปวดท้องขึ้นมาอีกแล้ว เพราะตากับนี้แท้ๆ เสีย”

ส่วนคนต้นเหตุที่เห็นท่าทางไม่ค่อยสู้ดีของหญิงสาวเลยเลือกที่จะยุติการโต้แย้ง พร้อมกับหันมาเหยียบคันเร่งทะยานรถคู่ใจออกสู่ถนนอีกครั้ง เพื่อพาหล่อนไปรักษาความเจ็บป่วยยังคงหาสน์ของตนโดยเร็วไว้ในจิตใจก็พลางคิดทบทวนถึงความรู้สึกที่เขาเป็นอยู่ขณะนี้อย่างไม่เข้าใจว่า

“นี่เขาเป็นอะไรไปนะ ทำไมต้องเป็นห่วงแม่ตัวแบบนี้ด้วย หรือเป็นเพราะเขารู้สึกผิด ที่พลั้งมือทำร้ายคนอ่อนแอกว่าอย่างที่เราหล่อนพูดมาจริงๆ”

เมื่อขับรถมาถึงจุดหมายสี่ล้อตะวันตกของเขาแล้ว คูมิโจหนุ่มก็รีบเดินอ้อมรถมาเปิดประตูฝั่งคนนั่ง แล้วจึงโอบอุ้มคนตัวเล็กที่นั่งหน้าชิดหน้าเขี้ยวมาตลอดทางไว้ในอ้อมอก เพื่อทรงดึงไปหาหมอประจำตระกูลทันที

“ปล่อย! ฉันเดินเองได้”

ทั้งที่ปากคอของเจ้าหล่อนนั้นสั่นเทาด้วยผลพวงแห่งความเจ็บอยู่

แท้ๆ แต่คนอวดดีก็ยังคงยึดมั่นอยู่กับเกียรติอันน้อยนิด จึงไม่ยอมรับความช่วยเหลืออันใดจากศัตรูทั้งสิ้น ทำให้คนมองยิ่งทวีความหมั่นไส้ แม้คนมากเรื่องเพิ่มขึ้นไปอีก คาอิจจึงตั้งหน้าตั้งตาเดินต่อไปโดยไม่สนใจเสียงนกเสียงกาที่ดังออกมาเมื่อครู่

“เอ๊ะ! นูหนวกี่ไร ฉันบอกว่าเดินเองได้” ถึงปากจะร้องโวยวาย แต่ภาณุมาศก็ไม่ได้ออกแรงขัดขึ้นแต่อย่างใด เพราะเพียงแค่เธอขยับกายเล็กน้อยเท่านั้น มันก็สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างรุนแรงจนรู้สึกขนลุกเกรียวไปทั่วสรรพางค์กายแล้ว

“หุบปากบ้างได้ไหม หรือว่าผีเจาะปากให้พูดมากตั้งแต่เกิด” คาอิจหล่อนเสียงดังด้วยความรำคาญ

“อ้าย คนป่าเถื่อน ไร้มารยาท กล้าดียังไงมาว่าฉัน” เด็กสาวกรีดร้องอย่างคนเสียสติ

“ทำไมจะว่าไม่ได้ คุณเป็นนางฟ้านางสวรรค์มาจากไหนไม่ทราบ” เขาตอกกลับอย่างหมั่นไส้

ภาณุมาศมองคนกักขฬะตาเขียว ภายในใจก็นึกอยากจะขัดใบหน้าหล่อๆ นั้นสักขาดสองขาดนักเขียว

‘อืม...ใช่สิ ใบหน้าหล่อๆ...’

เมื่อได้เพ่งพิศผู้ชายหน้าโหดในระยะประชิดเช่นนี้ ภาณุมาศถึงเพ่งได้รู้ว่า

‘เรื่องที่เธอเคยคิดว่าเขาหล่อนั้นมันผิดมหันต์’

เพราะอันที่จริงแล้ว ชายหนุ่มตรงหน้าเป็นคนหล่อเหลาเอามากๆ ชนิดที่หาตัวจับได้ยากเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นดวงตาคมเรียวเล็กประดุจเหยี่ยว ซึ่งได้รูปพอเหมาะพอเจาะกับจมูกโด่งจุ่มปลายแหลม และรับกับริมฝีปากบางสีสดตามธรรมชาติแบบบุรุษเพศ ยิ่งเมื่อรวมทุกสิ่งที่กอบารกันอยู่บนใบหน้าเรียวยาวด้วยแล้ว...

ถ้าสาวไหนที่ได้จับจ้องมองเขาอยู่ใกล้ๆ ในอ้อมอกอันอบอุ่นแบบนี้

แล้วไม่บังเกิดอาการใจเต้นละก็

‘ยายคนนั้นคงจะตายด้านเรื่องผู้ชายไปแล้วอย่างแน่นอน!’

นัยน์ตาเคลิบเคลิ้มมองเลยไปยังผมเส้นเล็กดกสีน้ำตาลอ่อนที่จัดแต่งทรงไว้อย่างแปลกตากว่าใคร ถึงแม้ด้านหน้าจะตัดซอยเป็นแบบทรงทรงทั่วๆ ไปก็จริง แต่ด้านหลังนั้นกลับไว้ปอยผมยาวไปถึงกลางหลัง แล้วรวบมัดด้วยปลอกยางที่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษ มีรูปร่างแตกต่างไม่ซ้ำใคร

ภาณุมาศยังคงจะจับจ้องมองเสี้ยวหน้าคมสันด้วยความชื่นชมอยู่อย่างนั้นไปอีกนานสองนาน หากว่าไม่ได้ยินน้ำเสียงของชาตานในคราบเทพบุตรเอ่ยขัดจังหวะขึ้นมาเสียก่อน

“ขอบอกให้รู้เอาไว้เลยนะ ว่าผมไม่มีเวลามานั่งพะเน้าพะนอคุณเหมือนไอความซังหรอก” คาอิไหวไหวอย่างไม่มีเยื่อใยกับคำด่าทอของเธอเมื่อครู่

“หะ! ถึงคุณอยากจะทำอย่างนั้นจริงๆ มันก็คงจะดูพิลึกกึกกือแย่” สาวน้อยเถียงกลับอย่างไม่ลดละ

“นั่นสิ ยิ่งโดยเฉพาะกับผู้หญิงอย่างคุณ ยิ่งดูพิสดารเข้าไปใหญ่” คาอิย้อนกลับด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ทำไม ผู้หญิงอย่างฉันมันเป็นยังไง” ภาณุมาศแหวดใส่เขาอย่างเหลืออด

“ก็เป็นแบบ...” คาอิปรายตามองหญิงสาวด้วยรอยยิ้มเยาะ แล้วจึงกล่าวต่อว่า “ที่คุณเป็นอยู่นี้แหละ”

แค่นั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนซีโมโหระเบิดอารมณ์ออกมาอย่างรุนแรง สาวหน้าใสเลยงจใจกรีดร้องส่งเสียงตะโกนใส่หูของคนยี่วนวนเข้าให้เสียเลย

“กรีดดดดด”

“โธ้ย!” คาอินั้นถึงกับสะดุ้งโหยง เมื่อได้ยินเสียงสับแปดหลอดดัง

สนั่นไปทั่วแก้วหูของตน ก่อนจะโยนร่างบางลงบนที่นอนหนานุ่มในห้อง
ห้องหนึ่งทันที ทำเอาคนตัวเล็กที่เฝ้าอยู่แล้วยิ่งจุกเข้าไปใหญ่

“เสียงคุณนี่มันรกชัดๆ” เขาสบถอย่างหงุดหงิด สร้างความ
สะใจให้แก่สาวแสบเป็นนักหนา

จากนั้นภาณุมาศจึงค่อยๆ ตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง พร้อมทั้ง
สังเกตไปยังรอบด้านด้วยความตกใจ เพราะตนเอาแต่ได้เถียงกับอีกฝ่าย
มาตลอดทางจนไม่ทันรู้สึกตัวเลยว่า

‘เธอเข้ามาอยู่ในห้องหับแห่งนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่’

“คะ...คุณพาดันเข้ามาในห้องนี้ทำไม” สาวใจกล้าเริ่มรู้สึกหวาด
วิตก ด้วยสภาพร่างกายของตัวเองในตอนนี้อยู่ในอานวยให้สามารถ
ต่อสู้กับคนตัวใหญ่เช่นเขาได้ หากว่าเขาคิดจะทำอะไรเธอก็ขึ้นมา

“แล้วไหนล่ะหมอ” พลาญเอ่ยถามหาบุคคลที่สามด้วยความ
หวาดระแวงชายหนุ่มเป็นที่สุด

จึงเป็นเหตุให้คุมิโจหนุ่มผู้เลือดเย็นค้นพบวิธีการแก้เผ็ดยายตัว
แสบขึ้นมาโดยฉับพลัน จากนั้นน้ำเสียงที่ร่อนรอนจนผิดปกติซึ่งบ่งบอกได้ว่า

‘หล่อนกำลังหวาดกลัวเขาอยู่’

คาอิกระตุกยิ้มขึ้นบนมุมปากอย่างเยือกเย็น พร้อมกับสาวเท้า
เคลื่อนกายเข้าหาร่างบอบบางบนเตียงอย่างว่องไว ก่อนจะผล็วร่างบาง
ลงบนที่นอนตามเดิมอย่างรวดเร็ว แล้วค่อยรวบสองมือเล็กแล้วจับตึง
ไว้เหนือศีรษะบนพูกุ่มนิ่มอย่างแน่นหนา

“คะ...คุณจะทำอะไรนะ” ภาณุมาศร้องถามอย่างตกใจทันทีที่ตน
ไร้อิสรภาพ

“แล้วคุณคิดว่าผมควรจะทำอะไรดีล่ะ?” คาอิก้มลงกระซิบติดริม
ฝีปากบาง

“จะให้ผมปิดปากที่ขอบส่งเสียงนำคำของคุณด้วยปากผม
เองซะดีไหม?” คนพูดดีหน้าซึ่งขัง พร้อมทั้งพูดจាក้าวมเพื่อหวังจะ

แก๊งหญิงสาว เพราะเข้าใจผิดคิดไปว่า

‘ต่อให้ทำมากไปกว่านี้ หล่อนก็คงจะไม่สึกหรือสึกเท่าไร ในเมื่อ กับไซซีเกาะเอง...หล่อนก็คงไม่รอดไปแล้วเหมือนกัน’

ทว่า...นอกจากคนตัวเล็กจะไม่เคยมีอะไรกับเจ้าพ่อหนุ่มแล้ว ภาณุมาศยังคงเป็นสาวบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้ราศีใดๆ แม้กระทั่งแฟนเป็นตัว เป็นต้นสักคนเธอก็ยังไม่มี ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายแสดงที่ทำจะล่วงเกินตน หญิงสาวจึงออกอาการตื่นตระหนกตกใจอย่างสุดขีด

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ”

ภาณุมาศออกแรงปิดป้องร่างกายเป็นพัลวัน แวตตาของเจ้าหล่อน นั้นลั่นในวระริกอย่างหวาดหวั่น ในขณะที่ใบหน้านวลเนียนก็ซีดเผือด ลงทันตา อีกทั้งน้ำเสียงที่ค่อยพูดจากวณโตะก็พลันเงียบหายไปด้วย จึงสร้างความประหลาดใจให้แก่คูมิโจหนุ่มเป็นอย่างมาก

“หึๆ ทำท่าตื้นๆ แบบนี้ แปลว่าไอคาระซังไม่ค่อยได้ใช้งานคุณ เลยละสิ” สายตาเย็นขามองไล่เรือนร่างของเธออย่างจาบจ้วง เป็นเหตุ ทำให้ภาณุมาศนึกโมโหจนเลือดขึ้นหน้า

“หยาบคาย สารเลวที่สุด” ดวงตาดึ่นกิ้วเมื่อครู่กลับแปรเปลี่ยน เป็นแข็งกร้าวขึ้นอีกครั้งด้วยความเดือดดาล

“นี่นะเธอคนเป็นครูบาอาจารย์ ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมีความคิด สกปรกได้ถึงขนาดนี้” เธอกล่าววาจาดูหมิ่นเธออย่างรุนแรง

“ปากกล้าเหลือเกินนะแม่คุณ” คาอิคำรามก้อง พร้อมทั้งลงแรง บีบข้อมือเล็กอย่างลึมตัว

“โอ๊ย!” ผลที่ได้คือน้ำเสียงโอดโอยของอีกฝ่ายที่ดังสวนกลับมา

“ฉันทเจ็บ ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ คนบ้า” ภาณุมาศแหงส้เขาเสียงดัง

หญิงสาวนึ่วหน้าลงอีกครั้ง เมื่อความเจ็บปวดตรงเข้าเล่นงานเธอ ทั้งที่ท้องและที่ข้อมือ จนเมื่อความทุกข์ทรมานเดินทางมาถึงขีดสุด เธอ จึงต้องเปิดปากบอกกล่าวแก่ชายหนุ่มอย่างช่วยไม่ได้ว่า

“ละ...ฉันปวดท้อง”

ถ้อยคำที่กล่าวออกมานั้นเป็นเสมือนเครื่องช่วยชีวิตของเธอไว้ เมื่อมันเป็นการตอกย้ำให้ยากุซามุรู้สึกตัวว่าอีกฝ่ายยังบาดเจ็บอยู่ และที่เธอเป็นเช่นนั้นก็เพราะเกิดจากการลงดาบไม้ของเขานั่นเอง

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว ชายหนุ่มจึงรีบปล่อยมือออกจากการเกาะกุมหญิงสาวทันที ก่อนจะถอยกายออกห่างจากร่างบางแล้วค่อยเอื่อยขึ้น

“รออยู่ที่นี่ ห้ามไปไหนเด็ดขาด” คาอิสังสาวแสบเสียงเข้ม ก่อนที่จะเดินจากไปในที่สุด ปล่อยให้ภาณุมาศนั่งหน้าม้วยพลางบ่นพึมพำว่า

“อีตาบ้า แรงเยอะอย่างกับควายจริงๆ ด้วย”

เวลาผ่านไปสักพัก คาอิกิเดินกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับชายสูงวัยคนหนึ่ง ทำให้ภาณุมาศบังเกิดความสงสัยขึ้นมาทันทีว่า

‘ไหนล่ะหมอ!?’

ความคิดนั้นถูกแปรเปลี่ยนเป็นความเข้าใจในเวลาต่อมา เมื่อเธอได้ยินคำเรียกขานชายชราผู้นั้น

“เธอคนนั้นแหละครับหมอ...ที่บาดเจ็บ” คาอิมายมือมาทางหญิงสาว

“เด็กผู้หญิงคนนี้นะเหรอครับ ที่ทำให้ท่านคาอิถึงกับต้องเอาจริง”

ชาวาดะ ริวไซ ในวัยหกสิบห้าปี ผู้เป็นหมอประจำสำนักดาบของตระกูลซากาโมได้บังเกิดความสนใจว่า เหตุใดหนอ...เจ้านายหนุ่มผู้สูงล้ำอยู่เหนือกว่าสมญานาม ‘บุรุษนักดาบอันดับหนึ่ง’ จึงต้องลงมือรุนแรงกับสาวน้อยน่ารักบอบบางที่แลดูไม่มีพิษมีภัยกับใครได้เลยสักนิด เช่นนี้ด้วยเล่า

“ไม่ใช่หรอกครับ เพียงแต่มันเกิดเรื่องผิดพลาดบางอย่างขึ้นมา จนผมยังมือไม่ทันนะครับ” คาอิตอบรับด้วยรอยยิ้มอันอ่อนโยน ทำเอาภาณุมาศที่ร่วมวงสนทนาของคนทั้งคู่ด้วยต้องยกมือขี้ตาอย่างไม่อยากจะเชื่อว่า

‘เฮ้! ตาจอมโหดนี้มีมมน่ารักๆ แบบนี้จะคนอื่นเขาด้วยเหวอ’

“มิน่าล่ะครับ คุณหนูคนนี้เธอถึงได้ดูหมดเรียวหมดแรงไปเลย”

ชาวตะเอยส์พยอก ส่งผลให้คุณชายเล็กแห่งบ้านซากาไม่ได้ถึงกับออกอาการเกือเขินในบัดดล

“เอาเป็นว่า ผมขอฝากเธอด้วยนะครับ” คาอิริบเอ่ยปากขอตัวทันทีที่เห็นสายตาทะลึงจากผู้เฒ่า คนที่นับได้ว่าเป็นผู้เลี้ยงดูทั้งเขาและอาบิดามตั้งแต่ยังเยาว์วัย หลังจากพี่พ่อและแม่ของเขาป่วยตายไปด้วยโรคร้าย

คนแก่ที่อยู่วัยรับใช้คนในตระกูลนี้มาช้านานจึงได้แต่มองตามร่างสูงที่เดินจากไป พลางลอบยิ้มออกมาอย่างขบขัน เมื่อตนได้เห็นหนุ่มน้อยผู้ซื่ออายุในวัยเด็กซ้อนทับกับชายผู้เป็นหนึ่งในเพลงดาบของญี่ปุ่นคนนี้ ก่อนจะหันความสนใจมายังสาวน้อย

“เอาล่ะครับ ที่นี้ก็มาเข้าเรื่องของเรากันบ้าง” ชาวตะเอยส์เดินเข้ามาหยุดนั่งอยู่ข้างกายสาวแสบ แล้วจึงแนะนำตัวเองแก่เธอว่า

“สวัสดีครับ ผมชื่อ ชาวตะ ริวไซ เป็นหมอบประจำสำนักดาบของตระกูลแห่งนี้ครับ”

“เออ...สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ ภาณุมาศ บริรักษ์ หรือจะเรียกสั้นๆ ว่า ไมก็ได้แหละคะ”

รอยยิ้มที่อ่อนโยนทำให้หญิงสาวลดอาการเกร็งลงไปได้บ้าง เธอจึงประณมมือไหว้ตามธรรมเนียมชนชาติของตนอย่างมีมารยาท นำมาซึ่งความประหลาดใจให้แก่อีกฝ่ายเป็นยิ่งนัก ด้วยไม่คิดว่าผู้หญิงผิวขาวดวงตากลมแป้วและมีใบหน้าคล้ายกับตุ๊กตาคนนี้ จะมีเชื้อชาติเดียวกันกับตน

“อ้าว...คุณหนูไม่ใช่คนญี่ปุ่นหรือหรือครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันเป็นนักเรียนในชมรมศิลปะการต่อสู้ที่เซนเซสอนอยู่นะคะ”

ภานุมาศจำต้องเรียกขานเจ้าของบ้านที่ตนซังน้ำหน้าให้ไพเราะเอาไว้ก่อน เพราะตอนนี้เธออยู่ในถิ่นของเขา หากว่าเธอเกิดทำสิ่งใดที่เป็นการหยามเกียรตินายใหญ่แห่งนี้ต่อหน้าลูกน้องของเขาแล้วละก็เห็นทีคงจะไม่เหมาะสมเป็นแน่แท้

“อ้อ อย่างนี้เอง คุณถึงได้รับบาดเจ็บเพราะท่านคาอิ” คำอธิบายของสาวน้อยทำให้ชายชราเข้าใจเรื่องราวได้เองโดยอัตโนมัติ ทว่าคำกล่าวของเขากลับทำให้คนฟังบังเกิดความสงสัยใคร่รู้ขึ้นมาเสียเอง

“คุณลุงพูดเหมือนกับว่า ฉันไม่น่าจะได้รับบาดเจ็บจาก เออ... เซนเซอย่างนั้นแหละค่ะ”

“ถ้าเป็นในยามปกติ เรื่องเช่นนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาดเลยล่ะครับ” คนเป็นหมอเอ่ยชี้แจง

“อืม ไหนขอผมดูแผลหน่อยได้ไหมครับ” พร้อมกันนั้นก็เริ่มลงมือรักษาอาการบาดเจ็บของอีกฝ่ายไปด้วย

ภานุมาศพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะค่อยๆ เลิกเสื่อของตัวเองขึ้น เผยให้เห็นรอยซำดำเขียวเป็นทางยาวตรงช่วงท้องน้อย ซึ่งเกิดมาจากน้ำมือของคุณชายแห่งคฤหาสน์หลังนี้ หญิงสาวรู้สึกกระดากอายเป็นที่สุด เพราะถึงแม้คนตรงหน้าจะเป็นหมอ แต่อย่างไรเสียเขาก็เป็นผู้ชายอยู่ดี

ทว่าความเจ็บปวดที่ได้รับอย่างแสนสาหัส ทำให้สาวไทยจำต้องข่มความอับอายนั้นลง แล้วจึงเพียรหาเรื่องชวนอีกฝ่ายพูดคุยไปเรื่อยเปื่อย เพื่อเป็นการฆ่าเวลาและช่วยบรรเทาความขัดเคืองไปได้บ้าง

“ทำไมคุณลุงถึงบอกว่าเป็นไปไม่ได้ล่ะคะ” หญิงสาวเอ่ยถามต่อจากเรื่องที่ค้างไว้เมื่อครู

“เรื่องของท่านคาอินะเหรอครับ” อีกฝ่ายถามกลับ พร้อมทั้งขมวดคิ้วเป็นปมอยู่เหนือดวงตา เมื่อเขาแลเห็นว่าแรงที่อัดกระแทกเข้ากับช่วงหน้าท้องมวลเนืยนี้คงจะหนักเอาการอยู่ทีเดียว เผลอๆ อาจจะต้อง

ให้เจ้าหล่อนมารักษาตัวที่นี่ทุกๆ วันเป็นเวลาถึงหนึ่งสัปดาห์เสียด้วยซ้ำ

“ใช่ค่ะ” ภานุมาศเอ่ยย้ำ

“ที่เป็นไปไม่ได้ก็เพราะว่าคุณหนูเป็นหนึ่งในสามประเภท ที่ท่าน
คาอิจจะไม่วันลงมือด้วยเด็ดขาดนะสิครับ”

ชาวาคะ ริวไซ บอกกล่าว ในขณะที่มือก็ปาดตัวจากตลับเหล็ก
สีทองนำมาป้ายลงบนหน้าท้องของหญิงสาว พร้อมทั้งนวดคลึงบริเวณ
ที่เป็นรอยฟกช้ำอย่างเบามือ

“ประเภทไหนบ้างเหอคะ” สาวแสบซักต่อ

“อะ...อูย” ก่อนจะหลุดปากร้องครางออกมา เมื่ออีกฝ่ายกดลง
ตรงจุดที่เธอคิดว่าเจ็บสุดๆ

“เจ็บเหอครับคุณหนู” หมอสูงวัยถามอย่างตกใจ

“นิดหน่อยค่ะ” คนตัวเล็กได้แต่ยิ้มแห้งๆ

“ขอโทษนะครับ ผมจะเบามือลงอีก”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไม่ได้เจ็บถึงขนาดนั้น อย่าคิดมากเกินไปเลยนะคะ”
สาวใสยิ้มกว้าง แล้วจึงย้าถามอีกครั้ง

“ว่าแต่คุณลุงยังไม่ได้ตอบฉันเลยนะคะว่า คนประเภทไหนบ้าง
ที่เซนเซจะไม่ลงมือด้วย”

“ก็คนแก่ เด็ก และสตรีโง่ละครับ” ชาวาคะตอบไปนวดไปอย่าง
ระมัดระวังมากยิ่งขึ้น

“ฮ้า! จริงเหอคะ” คนฟังร้องถามอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง
แล้วจึงบังเกิดความคิดขัดแย้งขึ้นมาว่า

‘คนบ้า หน้าโหด เย็นชา ปาเถื่อน ไม่มีอะไรดีอย่างนั้นเนี่ยนะ
จะมีความเป็นสุภาพบุรุษ เซอะ! ร้อยไม่เชื่อ...พันไม่เชื่อ...ล้านไม่เชื่อ
อย่างเด็ดขาด!’

ยิ่งคิดสาวหน้าหวานก็ยิ่งพานโมโหจึงอดที่จะก่นด่าอีกฝ่ายไม่ได้ว่า

‘ขนาดเธอ เขายังฟาดมาได้ซะเต็มแรงเชียว ทุเรศที่สุด!’

เพราะแม้แต่บริภาษคนป่าเถื่อนโดยไม่ยั้ง หญิงสาวจึงไม่ทันได้สังเกตว่าคนเป็นหมอบได้รักษาเธอเช่นไรบ้าง จนเมื่อรู้สึกอุ่นๆ ตรงบริเวณหน้าท้องแบนราบของเธอนั้นแหละ ภาณุมาศจึงได้ก้มลงมองดู

‘เฮ้! ถุงผ้าอะไรหว่า!?’

สาวแสนบังเกิดความงุนงงขึ้นมาทันใด เมื่อเห็นคุณหมอนำถุงผ้าที่มีตาข่ายเล็กๆ ถักยิบ ร้อนพอสมควร นำมาประคบตรงช่วงท้องของเธอ จนร่างกายรับรู้ได้ถึงกระแสไออุ่นที่แผ่ขยายออกมาโดยรอบบริเวณผิวหนังเนื้อที่สัมผัสกับถุงนั้น

“ในถุงนี้มีอะไรหรือคะ ทำไมมันถึงได้อุ่นจังเลย” เด็กสาวซักถามด้วยความอยากรู้

“อ้อ มันคือข้าวสาลีอบที่หุงกับสมุนไพรหลายชนิดนะครับ มันร้อนใช่ไหมล่ะครับ” ชาวาดะเอ่ยถามยื้มๆ พร้อมกับบ่นวดคลึงถุงใบนั้นเบาๆ ลงบนหน้าท้องแบนราบของหญิงสาว

“ก็ไม่ถึงกับร้อนหรอกค่ะ มันอุ่นๆ มากกว่า แต่มันก็ให้ความรู้สึกดีนะค่ะ” หญิงสาวยิ้มยิ้มตอบ

“ครับ วิธีนี้มันจะช่วยให้ตัวยาที่ผมทาไปเมื่อสักครู่ซึมเข้าเนื้อได้ดีนะครับ คุณจะได้อุ่นเร็วๆ”

“อ้อ อย่างนี้เอง ขอขอบคุณนะค่ะคุณลุง”

ชาวาดะมองรอยยิ้มอันสดใสร่าเริงราวกับเด็กน้อยของอีกฝ่าย แล้วก็พลันให้ผุดความคิดแปลกๆ ขึ้นมาในสมองโดยไม่ทราบสาเหตุว่า

‘ทำไมหนอ...เขาถึงได้รู้สึก ว่า อีกหน่อยเด็กคนนี้จะต้องเข้ามาเติมเต็มสืสันในชีวิตให้ท่านคาอิเป็นแน่’

เมื่อรู้สึกว่ใกล้จะได้เห็นความสุขของผู้เป็นนายอยู่รำไร คนแก่จึงคลี่ยิ้มออกมาด้วยความยินดี ทำให้คนที่มองดูเขาอยู่ต้องเอ่ยปากถามออกมาด้วยความสงสัย

“เฮ้?...คุณลุงยิ้มอะไรหรือคะ” ภาณุมาศพูดออกมาไ้ดังๆ ตาม

นิสัยที่เป็นคนตรงไปตรงมา

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมเพียงแค่ว่าเดี๋ยวทายาให้คุณหนูเสร็จแล้ว ผมจะไปตามเซนเซของคุณหนูมาให้ คุณหนูจะได้นั่งรถสบายๆ กลับบ้านไฉ่ครับ”

“อย่าดีกว่าค่ะ” ทว่าภาณุมาศกลับสะบัดเสียงตอบทันทีวัน ส่งผลให้ชายสูงวัยชะงักมือที่กำลังนวดคลึงอยู่ทันที

“อ้าว ทำไมล่ะครับ” ชาวาตะขมวดคิ้วงุนงนในคำปฏิเสธของอีกฝ่าย

“อ้อ...เอ่อ...คือ...มาศเกรงใจนะค่ะ” สาวน้อยรีบตอบตะกุกตะกักก็จะให้เธอพูดได้ยังไฉ่ว่า

‘เธอเกลียดชังน้ำตาช้ำแก้ม ซึ่งเป็นเจ้านายของคุณลุงที่สุด เพราะคุณลุงเองอุตส่าห์ใจดีช่วยรักษาอาการบาดเจ็บให้เธอแท้ๆ’

ท่าทางลึกลับลึกลนของเด็กสาว ยิ่งทำให้ผู้มากประสบการณ์ซึ่งผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างโชกโชนรู้สึกประหลาดใจ เขาจึงจ้องมองลึกลงไปในแววตาคู่สวยที่กำลังเต้นไหวระริกด้วยคำถามที่ผุดขึ้นว่า

‘มีอะไรเกิดขึ้นกับท่านคาอิและแม่หนูคนนี้นักแน่นะ เหตุใดเขาจึงรู้สึกว่าทั้งคู่นั้นมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่มากเกินไปกว่าคำว่า...ศิษย์กับอาจารย์’

“งั้นมาศขอตัวก่อนดีกว่าค่ะ ขอบคุณมากนะค่ะที่ช่วยรักษาให้”

เมื่อรู้สึกอึดอัดต่อสายตาแหลมคมของผู้สูงวัยมากเข้า คนโง่ผางจึงลุกขึ้นพรวดปราดไค้งคำนับคนเป็นหมอ พร้อมทั้งกล่าวคำอำลา แล้วก็รีบเก็บกระเป๋าสัมภาระวิ่งปรูดปราดออกไปทางประตูห้องทันที ปล่อยให้ชาวาตะรู้สึกงงใจอยู่ไม่น้อย ทว่ามันก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะคิดเรื่องนี้ หมอสูงวัยจึงค่อยๆ เก็บเครื่องมือของตัวเองลงกล่องพยาบาลต่อไป ก่อนที่ผู้เป็นนายจะเดินกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับคำถามที่ว่า

“เธอไปไหนแล้วล่ะครับ” คาอิพูดขึ้น เมื่อกวาดตามองไปรอบๆ ห้องแล้วไม่พบแม่นักเรียนสาวจอมแสบ

“กลับไปแล้วละครับ” ชาวาคะตอบ ในขณะที่ตัวเขาก็เพิ่งจะเก็บของเสร็จพอดี

“กลับไปแล้ว?” คาอิทวนคำอย่างสงสัย “กลับไปยังไง เมื่อไหร่ครับ”

“เพิ่งวิ่งออกไปเมื่อ همینแหละครับ จู่ๆ เธอก็ขอตัวลากลับหลังจากที่ผมบอกว่า จะตามคุณให้ไปส่งเธอนะครับ” คนพูดลอบจับปฏิกิริยาของคนฟังอย่างใคร่รู้

ยากุซ่าหนุ่มกำลังบังเกิดความไม่เข้าใจว่า แม่สาวไทยใจกล้าคนนี้ไยถึงได้มีอารมณ์รวนเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาปุปบับขนาดนี้ เพราะในเมื่อเจ้าหล่อนบอกเองว่าอยากได้มือถือคืน เขาก็อุตส่าห์เดินกลับไปเอาให้ที่ห้องในระหว่างที่เธอรักษาตัวอยู่ แต่ครั้นพอเดินกลับมาอีกที ลูกน้องของเขากลับบอกว่าเธอจากไปเสียแล้ว

“เธอครับ” คาอิตอบรับสั้นๆ ก่อนจะเดินไปยังหน้าต่างบานใหญ่ซึ่งหันหน้าออกไปทางลานกว้างหน้าบ้าน สายตาแหลมคมจึงทันได้เห็นร่างเล็กกำลังวิ่งกระหืดกระหอบมุ่งตรงไปยังประตูทางออกของคฤหาสน์ ทั้งที่เธอยังบาดเจ็บอยู่แท้ๆ

‘หยิ่งเหลือเกินนะแม่คุณ’

คาอิจับจ้องมองร่างบางอย่างไม่วางตาด้วยความหมั่นไส้ จนกระทั่งได้ยินเสียงของหมอชราประจำตระกูลเอ่ยออกมานั้นแหละ เขาจึงเลิกสนใจหญิงสาว แล้วหันกลับมาของผู้เฒ่าตรงหน้าแทน

“แผลหนักพอสมควรเลยนะครับ” หมอสูงวัยบอกคุมิโจหนุ่มด้วยความเป็นห่วง ก่อนจะกล่าวต่อว่า

“แต่ยังดีที่ผมช่วยνωดคลายอาการวูบเข้าไปบ้างแล้ว ไม่อย่างนั้นคินนี่เธอคงต้องนอนร้องโอดโอยแน่ๆ”

“ครับ” คาอิขานรับสั้นๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นต้นเหตุทำให้เธอได้รับบาดเจ็บก็ตาม ก่อนจะตั้งใจฟังสิ่งที่หมอสูงวัยจะกล่าวต่อไป

“ท่านคาธิต้องพาเธอมาให้ผมνωดทุกวัน เป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์นะครับ”

“ได้ครับ ขอขอบคุณไว้ซึ่งมากนะครับ” ชายหนุ่มโค้งคำนับคนที่เป็นเหมือนดังญาติผู้ใหญ่อย่างนบนอบ

“ไม่เป็นไรครับ มันเป็นที่ของผมอยู่แล้ว” ชายชรายิ้มรับในคำขอบคุณนั้น

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวเลยนะครับ”

“เชิญครับ” คาธิผายมือส่งแขกไปยังบานประตูห้อง จนเมื่อผู้เป็นหมอลาออกไปแล้ว เขาก็หันกลับไปมองหาสาวแสบที่นอกหน้าต่างอีกครั้ง แต่ปรากฏว่าร่างนั้นหายไปจากสายตาเสียแล้ว คาธิจึงปิดม่านลงแล้วเดินออกไปจากห้อง พร้อมกับความมุ่งมั่นตั้งใจที่มีต่อสาวน้อยผู้อาจหาญว่า

‘คอยดูเถอะ ฉันคนนี้จะสั่งสอนให้เธอได้รู้ซึ่งถึงความเป็นยากุซ่าเสียบ้างว่า ไอ้เขี้ยวเล็บอันน้อยนิดของเธอนั้น มันเป็นเพียงแค่เล็บแมว...ไม่ใช่กรงเล็บของแม่เสือสาว!’

ฝ่ายภานุมาศเองก็จากไปด้วยความเจ็บแค้น พร้อมทั้งตั้งใจเพียรหาหนทางเอาคืนอีกฝ่ายอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกัน

‘คอยดูเหอะไอ้ยากุซ่าบ้า...ฉันจะทำให้นายปวดหัว แสบทรวง จนต้องหมอบกระแด่ไปเลย!’

ด้วยเหตุนั้น ภานุมาศจึงพับเก็บความคิดที่จะลาออกจากชมรมศิลปะการต่อสู้ไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อพุ่งเป้าหันมาสั่งสอนคนไร้มารยาทให้แสบสันและสำนึกในความผิดของตนเสียบ้าง ซึ่งหากว่ายากุซ่าหนุ่มได้รับรู้ความนึกคิดของสาวเจ้าคิดเจ้าแค้นในตอนนี้เข้าละก็ เขาคงจะตีดนิ้วดังเป๊าะแล้วบอกกับตัวเองว่า

‘เห็นไหมล่ะ มันเป็นอย่างที่เขาคิดจริงๆ ด้วย’

5

ห้าแค้น

ภาณุมาศตื่นขึ้นมาในตอนเช้าด้วยสภาพอ่อนเพลียเหลือแรง ก่อนจะเดินดูปัดดูเป็ดลงมาข้างล่างคล้ายกับซากผีดิบไร้วิญญาณ เนื่องจากเมื่อคืนนี้เธอต้องอดทนนอนทรمانโอดครวญจากอาการบวมซ้ำที่บริเวณท้องน้อย เหมือนดังคำทำนายของหมอสูงวัยไม่มีผิด

ครั้นเมื่อเธอเดินผ่านหน้าสองสามีภรรยาที่กำลังพลอดรักกันอยู่ตรงสวนญี่ปุ่น สาวแสบก็เลยกะว่าจะเดินผ่านไปเงียบๆ เพราะไม่อยากขัดจังหวะความสุขของคนทั้งคู่ แต่กระนั้นเสียงหัวเราะของพี่ชายจอมเผด็จการก็ซิงเอ๋ยดักคอเรียกเธอเอาไว้เสียก่อน

“จะรีบไปไหนละน้องมาศ ใจคอจะไม่ยอมหักทลายพี่ชายคนนี้สักหน่อยเหวอ” โซซี้เกะแสร้งเย้าน้องสาว

“ก็จะไปเรียนวิชาป้องกัน...อูย!” ครั้นพอจะตอบกลับไป คนตัวเล็กก็เกิดปวดท้องขึ้นมาจะทันหัน

“เป็นอะไรไปนะน้องมาศ!?” สองสามีภรรยาต่างกรีบวิ่งกรูเข้ามาดูอาการคนเจ็บทันที

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ” ภาณุมาศยกมือกุมท้องเพื่อกดเก็บความเจ็บปวดเอาไว้ แล้วจึงพูดปดออกไป เพราะไม่อยากให้คนทั้งสองต้องเป็นกังวลเรื่องของเธอ

“พอดีเมื่อวานมาศซ้อมผิดท่าไปหน่อยนะค่ะ ก็เลยเกิดอุบัติเหตุขึ้นเล็กน้อยเท่านั้นเอง”

“แน่ใจหรือว่าไม่เป็นไร พี่เห็นเราน้ำช้ำตมมากเลยนะ” โซชีเกาะเอ๋ยามอย่างห่วงใย

“นั่นนะสิคะ มาศไม่เป็นไรแน่นอน” ต้นข้าวเองก็กล่าวเสริม

“ไม่เป็นไรจริงๆ จำ ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกนะ” ภาณุมาศผีนยิ้ม

“ถ้าฝึกแล้วต้องเจ็บตัวขนาดนี้ พี่ว่ามาศไม่ต้องไปเรียนแล้วละเดี่ยวพี่จะสอนให้เราเอง” ด้วยความสงสารน้องสาวนอกสายเลือดที่เติบโตมาด้วยกัน ทำให้เจ้าพ่อหนุ่มตัดสินใจยกเลิกคำสั่งของเขาเสีย

“ไม่ได้! มาศต้องไปเรียนให้จบ” ครานี้ฝ่ายที่เคยถูกเขาบังคับกลับร้องปฏิเสธเสียงแข็ง

“พี่ไอชีอุตสาหะฝึกมาศไว้กับคนบดแล้วแท้ๆ จะให้มาศทำเป็นเล่นได้ไงกันล่ะคะ” คนพูดพยายามยกเหตุผลขึ้นมาอ้าง ต่างจากใจจริงของเธอที่ต้องการจะแก้เผ็ดคู่อริให้ได้เสียก่อน

“ถ้าจะให้มาศยอมแพ้ไอ้หน้าโหด แล้ววิ่งหนีหางจุกตูดแบบนั้นละก็ มาศไม่ยอมหรอกค่ะ”

“แต่ถ้าน้องมาศต้องเจ็บตัวอย่างนี้ พี่เองก็ไม่สบายใจเหมือนกันนะ” โซชีเกาะพูดแย้ง เพราะอดเป็นห่วงไม่ได้

“ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะอุบัติเหตุพวกนี้มันเป็นเรื่องปกติสำหรับมือใหม่อีกหน่อยพอมาศเก่งขึ้นแล้วก็คงไม่ต้องเจ็บตัวอีก” เด็กสาวพยายามหวานล้อมคนเป็นพี่

“ก็ได้ แต่เราต้องระวังตัวให้มากๆ หน่อยนะ” โซชีเกาะยกมือขึ้นลูบหัวน้องสาวอย่างเอ็นดู ก่อนจะยอมตามใจอีกฝ่ายในที่สุด

“คะ มาศจะระวังไม่ให้เจ็บตัวบ่อยๆ นะคะ” สาวแสนเอ๋อย่างทะเล้น พลงงฐนิ่วเป็นเชิงสัญญา

“พี่ไอชีไม่ต้องห่วงนะคะ เพราะคนที่จะต้องเจ็บเป็นรายต่อไป มัน

‘ไม่ใช่มาศอย่างแน่นอนค่ะ’

“ถ้าอย่างนั้น เดี่ยววันนี้พี่จะขับรถไปส่งเราที่มหาวิทยาลัยเอง
ก็แล้วกัน” คนเป็นพี่อาสาอย่างใจดี

“ได้เลยค่ะ ถึงพี่ไอซีไม่พูด มาศก็ว่าจะขอให้ไปส่งอยู่ที่เดียว”
เด็กแสนสนองตอบอย่างยินดี

“มาศขอยืมตัวสุดหล่อของข้าวสั๊กแป็บนึงนะจ๊ะ” จากนั้นจึงหัน
มาพูดหยอกล้อกับภรรยาสาวของพี่ชาย

“เอาไปนานๆ ก็ได้จ๊ะ ข้าวไม่หวง” ต้นข้าวกล่าวรับมุกอย่างตลก
ขบขัน เป็นเหตุให้สามีหนุ่มออกอาการโวยวายด้วยความน้อยอกน้อยใจ
ขึ้นมาโดยพลัน

“อ้าว ไหงเป็นงั้นละฮิ! ยายจอมเซยของฉัน” โชชีเกะหันมาบิ๊
จมุภรรยาสาวเล่นด้วยความมั่นใจ

“โอ๊ย ไม่เอาค่ะ เล่นแบบนี้ข้าวหายใจไม่ออก” สาวแสนเซยของ
เขาเลยได้แต่ยืนหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุขอยู่ข้างๆ คนเป็นสามี
ส่งผลให้บุคคลที่สามซึ่งยืนมองดูอาการอิจฉาคนทั้งคู่

“แหม หวานกันน้อยๆ หน้อยก็ได้ละคะ อายคนที่ยืนอยู่ตรงนี้
บ้าง” เธอแก้มขัดคอ แล้วจึงเร่งพี่ชายว่า

“เรารีบไปกันเถอะค่ะพี่ไอซี เดี่ยวมาศก็เข้าเรียนสายกันพอดี
เซนเซคาบแรกยิ่งดูๆ อยู่ด้วย”

“จ๊ะ ไปสิ” เมื่อถูกน้องสาวตบตบ พี่ชายผู้แสนดีเลยจำต้องหยุด
มือที่กำลังจะจีเวยภรรยาของตนต่อ

“เดี๋ยวฉันมานะต้นข้าว” ก่อนจะไป ชายหนุ่มก็ยังไม่วายจะหันมา
จุบลาคนรักอย่างหวานซึ่งเพียงแผ่วเบาตรึงหน้าผากเกลี้ยงเกลา

“ค่ะ” ต้นข้าวโบกมือหยอยๆ ไล่หลังสามีหนุ่ม เมื่อเขาพาเพื่อน
สาวของเธอลัดเลาะทางเดินแคบๆ ไปยังโรงจอดรถ ซึ่งตั้งอยู่ด้านข้าง
คฤหาสน์เรือนเหล็กหลังใหญ่

ภาณุมาศเรียนหนังสือตลอดทั้งวันอย่างไม่ค่อยจะรู้เรื่อง
สักเท่าไรหรอก เหตุเพราะเธอยังคงรู้สึกเจ็บร้าวตรึงรอยฟกช้ำที่ถูกเซนเซ
ในชมรมฝากไว้ไม่หาย นอกจากจะเจ็บกายแล้ว สาวแสบยังเจ็บใจอีก
ต่างหาก ดังนั้นสมาธิในการเรียนจึงแตกซ่านกระเจิดกระเจิงไปเสียหมด

ครั้นพอหมดคาบเรียนสุดท้ายของวันนี้ ภาณุมาศจึงกระวี
กระวาดเก็บข้าวเก็บของยัดลงกระเป๋า ก่อนจะปรื๋อออกจากห้องเรียนไป
ทันที โดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่โรงยิมของชมรม

ระหว่างทางที่เดินไปนั้นสาวแสบก็เหลือบมองนาฬิกาข้อมือไปด้วย
เพราะเธอตั้งใจจะหาทางแก้เผ็ดอาจารย์หนุ่มด้วยการเอาชุดและ
อุปกรณ์เคนโดไปซ่อน เพื่อให้คู่อริได้รับความอับอาย ก่อนที่นักศึกษา
คนอื่นๆ จะเดินทางมาถึง

‘ดูซิว่าถ้าไม่มีอุปกรณ์แล้ว เซนเซจะทำยังไง คี?’ หญิงสาวคิด
อย่างสะใจ

ครั้นเมื่อเธอเดินผ่านหน้าโรงยิม เสียงฝีเท้าที่เหยียบย่ำลงบน
พื้นไม้อย่างหนักแน่นก็ส่งเสียงดังเล็ดลอดออกมาให้เธอได้รับรู้ว่า ยังมี
คนอื่นเดินทางมาถึงที่นั่นก่อนหน้าตน และเขาคอนั่นก็กำลังใช้โรงยิมแห่ง
นี้เป็นสถานที่ฝึกปรือฝีมืออยู่ ร่างโปร่งบางจึงก้าวเท้าเข้ามาซุ่มแอบดูอยู่
ทางหน้าประตูโรงยิม

ตึ้ง! ตึ้ง! ตึ้ง!

เสียงฝีเท้าที่ดังก้องกังวานเป็นจังหวะเดียวกันกับเสียงหัวใจของ
เธอที่เต้นระทึก เมื่อภาณุมาศแอบแหม่ประตูลงมุดออกดูด้วยความอยาก
รู้ อยากเห็น เธอจึงได้เห็นภาพของชายหนุ่มที่ร้ายรำเพลงดาบด้วยความ
องดามและให้ความรู้สึกเด็ดเดี่ยวมั่นคงราวกับเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ที่ไม่ปาน
อยู่เบื้องหน้า

แม้สาวแสบจะคิดว่าตัวเองเคลื่อนไหวได้เบาที่สุดในชีวิตแล้ว
แท้ๆ แต่มันก็ยังไม่อาจจะรอดพ้นผ่านหูนักล่าอันดับหนึ่งแห่งญี่ปุ่นโดย

สายเลือดไปได้ เสียงทุ้มห้าวที่เอ่ยออกมาจึงทำให้สาวน้อยถึงกับสะดุ้ง
โหยง

“เข้ามาสิ มาถึงแล้วจะมัวไปยืนแอบดูอยู่ข้างนอกทำไม”

คาอียุคการเคลื่อนไหวลง พร้อมทั้งตัวดวงดาบอันแหลมคม
กลับเข้าฝักตามเดิม

ถ้าหากสายตาของเธอไม่ผิดพลาดละก็ ภาณุมาศแน่ใจว่าดาบที่
เขาใช้เมื่อสักครู่นี้ใช่ดาบไม้ซึ่งเอาไว้ฝึกเคนโดอย่างแน่นอน แต่มันเป็น
ดาบชาโมไรโนสมัยก่อนที่มีความเฉียบคมเป็นที่สุด เพราะหญิงสาวนั้นยัง
รู้สึกติดตากับแสงซึ่งสาดส่องสะท้อนตัวดาบวาววับมาสู่สายตาของเธอ
ได้เป็นอย่างดี ก่อนที่มันจะถูกเก็บลงฝักไป

“ขออนุญาตค่ะเซนเซ”

สาวตุ๊กตาเปิดประตูออกกว้าง แล้วจึงก้าวเท้าเข้ามาหยุดยืนอยู่
ในห้องชมรม จากนั้นก็ค่อยๆ ไค้กายค่านับชายหนุ่มอย่างสุภาพ เหตุ
เพราะภาพอันน่าประทับใจเมื่อครู่มันทำให้เธอรู้สึกที่งั้น จนนต้องยอมทำ
ความเคารพเขาในฐานะอาจารย์เป็นครั้งแรก

ทว่าความชื่นชมที่บังเกิดขึ้นในจิตใจของสาวน้อยกลับหดหายไป
ในทันที เมื่อได้ยินคำพูดซึ่งเปรียบดังพายุลูกใหญ่ที่พัดพาเอาความรู้สึก
ดีๆ ให้ปลิวหายไปอย่างรวดเร็ว

“คุณจำเป็นต้องขออนุญาตผมด้วยเหรอ?” คาอิกกล่าวแดกดัน
สาวแสบ ซึ่งไม่เคยเคารพเขาในฐานะอาจารย์เลยสักครั้ง

“จริงๆ มันก็ไม่จำเป็นหรอกค่ะ” ภาณุมาศยกไหล่เล็กน้อย
อย่างไม่มีี่หระ

“ฉันก็แค่ฝึกเอาไว้ตามมารยาท เพื่อไม่ให้ใครมาก่อนแค่นั้นเองได้ที
หลังนะค่ะ”

“หิ คุณนี่เก่งกล้ำสามารถซะจริง ทั้งที่ปากยังไม่ลั่นกลั่นน้ำนมเลย
แท้ๆ” คาอิกกล่าวเย้ยหยัน

“คุณเองก็ปากดีไม่แพ้กันหรอกค่ะ” สาวแสบเอ่ยยอกย้อน

“ระวังนะค่ะ สีเขียวข้าเลือดข้าหนองมันเริ่มจะขึ้นที่ปากของคุณ” คนพูดขึ้นไปที่ริมฝีปากของตนได้อย่างยียวนชวนให้น่าโมโหเป็นที่สุด

“หัดรู้จักความกลัวไว้บ้างก็ดีนะ ชีวิตคุณจะได้ยืนยาวขึ้น” คำอิกคำรามเสียงต่ำ แวตานั้นเปี่ยมไปด้วยเพลิงโทสะ ซึ่งบ่งบอกให้อีกฝ่ายได้รับรู้ถึงขีดความอดทนที่ใกล้จะดับสูญลงทุกที

“ถ้าจะบอกให้ใครได้รู้ถึงข้อนี้ละก็ คนแรกน่าจะเป็นคุณมากกว่านะค่ะ” ภาณุมาศสบตากับเขาโดยไม่หวั่น

และนั่นก็คือขีดสุดความอดทนของคนเลือดร้อนอย่างเขา คาอิจึงเปลี่ยนโหมดมาสวมบทคุมิโจหนุ่มผู้นำเกรงขามในทันควัน เพื่อหมายจะสั่งสอนให้คนปากกล้าได้รู้จักความ ‘เขี้ยมโหด’ ของคนเป็นยาภูเขาอย่างแท้จริง

“ถ้าไม่โดนเชือดซะบ้าง คุณคงไม่กลัวใช่ไหม?” เสียงที่ถามออกมาฟังดูเรียบเย็นน่าขนลุกยิ่งนัก พร้อมกันนั้นมือใหญ่ก็กำดาบที่เขาเพิ่งเก็บเข้าฝักไปไวแน่น ทำเอาหัวใจของหญิงสาวเต้นระรัวด้วยความตื่นตระหนก เพราะไม่ว่าใครตรงหน้าจะมาไม่ไหนกับเธออีก

“คุณจะทำอะไรนะ ฆ่าคนมันผิดกฎหมายนะ” เสียงแหลมเอ่ยข่มขู่อีกฝ่ายทันทีที่เห็นเขาเดินเข้ามาใกล้ ก่อนที่คาอิจะไขว้ความคมกริบของโคนดาบที่ต้นชักออกมาเพียงนิดให้สาวแสบได้เห็นอีกครั้ง

“นี่! อย่าเข้ามานะ” ภาณุมาศหวีดร้องเสียงหลง ในขณะที่สองเท้าก็ก้าวถอยหลังหลบหลีกการคุกคามอันน่าสะพรึงของคนโหดร้ายไปด้วย สองตากกลมโตก็คอยจับจ้องอาภัพกิริยาของเขาเขม็ง

ครั้นเมื่อล่าถอยจนแผ่นหลังของลูกแกะน้อยอยู่ติดชิดฝาผนังห้องจนหมดหนทางหลบหนีแล้ว พญาราชสีห์อย่างเขาจึงไม่รั้งรอรีบกวัดแกว่งปลายดาบอันแหลมคมนั้นใส่เธออย่างรวดเร็ว...

เร็วเสียจนภาณุมาศไม่ทันเห็นจุดมุ่งหมายอันแท้จริงที่ปลายดาบ

นั่นกรีดลงไป

“อย่า!” เด็กสาวอวดเก่งเปล่งเสียงร้องอย่างหวาดกลัวโดยไม่กล้าขยับเขยื้อนร่างกายส่วนใดเลยทั้งสิ้น หรือแม้แต่การหายใจแรงๆ ก็ตามที ดังนั้นสภาพของเธอในตอนนี้อาจเหมือนกับถูกแช่แข็ง จนไม่สามารถกระดิกกระเดี้ยไปไหนได้

พรีบ! เพียงดาบเดียวที่คาอีนันตัวลดลง ก็ส่งผลให้รอยปริของสิ่งที่เขาฟันลงไปแยกตัวออกจากกัน

เจ้าของร่างสูงกระตุกยืมบนมูมปากหยักลึกพร้อมกับมองดูผลงานของตนอย่างพึงพอใจ ก่อนจะก้าวเดินจากไปพร้อมด้วยคำพูดทวนประสาทที่ทำให้ฝ่ายหญิงยิ่งหวาดผวาว่า

“นี่ผมแค่สั่งสอนคุณเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นนะ ต่อไปถ้าคุณยังกล้าอวดดีก็บ่มอีกละก็ ดาบของผมคงได้ลิ้มรสเลือดหวานๆ ของคุณเข้าบ้างสักวัน”

ภาณูมาศยืนสลับรับฟังถ้อยคำข่มขู่ด้วยแข็งขาที่สั่นเทา ม่านตาเบิกกว้างขยายออกอย่างเสียขวัญ หัวใจเต้นรัวเร็วผิดปกติจนแทบจะหายใจหายคอไม่ทัน กระทั่งเขาเดินออกไปได้สักพักแล้วนั้นแหละ หญิงสาวถึงเพิ่งคืนสติจากการช็อกกลางอากาศได้! ก่อนจะพลันรู้สึกลังเลไถ่ถอนของอุณห์ภูมิจากรอบด้าน ที่ลอดผ่านเข้าไปเลยใต้ผิวหนังแล้วเนืองจากรอยแยกของสากเสื้อ

“กรีดดดดด!”

เสียงหวีดร้องที่ดังขึ้นนั้นเต็มไปด้วยความคับแค้นใจ เมื่อภาณูมาศได้รับรู้การแฉ่แฉ็ดของชายหนุ่มซึ่งทำให้เธอได้รับความอับอายอดสูเป็นอย่างยิ่ง พร้อมกันนั้นก็ก้มลงดูเสื้อผ้าของตนที่ถูกเขาใช้ดาบตัวดัดขาดเป็นทางยาวตรงช่วงเนินอก สองมือเรียวยาวเล็กจึงรีบยกขึ้นปิดบังของสงวนแทบจะทันที

“ฉันทเกลียดนายที่สุด!” ภาณูมาศตะโกนก่อนจะหลุดเสียง หวัง

จะให้คนที่เพิ่งเดินออกไปได้รับรู้

“เช่นนั้นนะสาวน้อย” คาอิซึ่งยังเดินห่างออกมาไม่ไกลมากนัก พิมพ์ตอบรับน้ำเสียงนั้นอย่างอารมณ์ดี ก่อนที่เขาจะไปเตรียมการเรียนการสอนในวันนี้ต่อไป

หลังจากที่ภาณุมาศถูกไอ้คนโรคจิตในความคิดของเธอ กลั่นแกล้งด้วยการกรีดเสื้อผ้าเสียจนขาดวินแล้ว หญิงสาวก็รีบวิ่งตรงไปยังห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่อยู่ข้างๆ โรงยิมทันที ถือว่าเป็นโชคดีอย่างมากที่ชมรมแห่งนี้ตั้งเป็นเอกเทศอยู่ห่างจากคณะอื่นๆ จึงไม่ค่อยมีใครเดินผ่านไปผ่านมามากนัก และที่สำคัญ ยังไม่มีเพื่อนร่วมชมรมคนไหนเดินทางมาถึงเลยสักคน

“กรี๊ด! เจ็บใจนักเชียว คอยดูเถอะ ฉันจะเอาคืนนายบ้าง” ภาณุมาศแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บใจ พลางเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยอาการกระแทกกระทั้นจากแรงฤทธิ์แห่งโทสะ จนเมื่อเธอสวมชุดเคนโดเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเดินกลับไปที่โรงยิมด้วยความโมโหอีกครั้ง ก่อนจะได้พบกับเพื่อนหนุ่มที่เดินเข้ามาหาเธอด้วยรอยยิ้มกว้าง

“ไม่จำเป็นไหนดานะ ทำไมไม่รอมาชมรมพร้อมกับผมล่ะ” ซาโนะที่ยืนคอยเธออยู่ก่อนแล้วเอ่ยขึ้นอย่างน้อยใจ

“ขอโทษทีนะ” สาวสวยยิ้มเหี้ยๆ ก่อนจะจำใจพูดปิด “เอ่อ...คือเรารีบมาหาของที่ลืมไว้เมื่อวานนะจ๊ะ”

“แล้วหาเจอไหม เดี่ยวผมไปช่วยหาอีกแรงเอาρίเปล่า” คนมีใจเลยได้ออกาสเสนอตัว

“ไม่ต้องหรอกจ๊ะ มันคงหายไปอยู่แล้ว” ภาณุมาศรีบโบกมือห้าม เพราะรู้ว่าต่อไปช่วยกันเกณฑ์คนค้นหาทั้งโรงเรียนก็คงไม่เจออยู่ดี

“ช่างมันเถอะจ๊ะ เดี่ยวเราค่อยซื้อใหม่ก็ได้” ภาณุมาศจบคำพูดด้วยรอยยิ้มหวานๆ ที่กระแทกใจคนมองเสียเหลือเกิน

“โอเค งั้นเราไปเข้าเรียนกันเถอะ” ซาโนะยิ้มกับสาวตรงหน้าด้วยความรักที่เปี่ยมล้นไปทั้งหัวใจ

“จ๊ะ” ผิดกับหญิงสาวที่ยิ้มรับอย่างใสซื่อ ไม่ได้รู้สึกอะไรเป็นพิเศษกับอีกฝ่ายเลยแม้แต่หน่อย

จากนั้นคนทั้งสองจึงพากันเดินเข้ามาตั้งแถวรออาจารย์หนุ่ม ก่อนที่ซาโนะจะเอ่ยปากถามถึงอาการบาดเจ็บของเพื่อนสาวอย่างห่วงใยว่า

“ไม่จิง...แผลเป็นยังงบบ้าง” คนเป็นห่วงล็งเลใจที่จะยื่นมือไปสำรวจอาการบาดเจ็บตรงหน้าท้องแบนราบนั้น ด้วยเกรงว่ามันจะเป็นการเสียมารยาทแก่หญิงสาว

“ก็ดีขึ้นแล้วจ๊ะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก เรานะแข็งแรงจะตาย” คนพูดทำตลกด้วยการแก้งก๊กแขนเบ่งกล้ามเนื้อให้อีกฝ่ายดู

ชายหนุ่มจึงได้แต่มองท่อนแขนเรียวเล็กที่ไม่ว่าจะดูยังไง ก็ไม่มีมัดกล้ามเนื้อขึ้นมาได้เลย ด้วยความหลงใหลติดอยู่ในวังวนเสน่ห์หาของหญิงสาวอย่างถอนตัวไม่ขึ้น พร้อมทั้งส่งมอบรอยยิ้มอันอบอุ่นกลับมาให้เธอ ทว่าก่อนที่เขาจะได้กล่าวอะไรออกไป เสียงหัวเราะที่สะกดทุกความเคลื่อนไหวของผู้คนในห้องนี้ก็ดังขึ้นเสียก่อน ซาโนะจึงเก็บคำพูดไว้ในใจดังเดิม

“คนนิชิวะ” คาอิกิกล่าวทักทายนักเรียนทุกคน เมื่อเขาอย่างก้าวกลับเข้ามาในห้องเรียนอีกครั้ง

“คนนิชิวะ ซากาโมโตะเซนเซ” เสียงของทุกคนกล่าวเคารพผู้เป็นอาจารย์อย่างพร้อมใจ ยกเว้นแค่เพียงหนึ่งคนเท่านั้นที่จ้องมองบุรุษผู้ยืนโดดเด่นอยู่หน้าชั้นเรียนด้วยดวงตาวาววับ เพราะมุ่งมั่นหมายจะเอาคืนเขาอยู่ทุกลมหายใจ

“วันนี้ฉันต่อให้คุณก่อน แต่คอยดูเถอะ วันต่อไปฉันจะเอาคืนให้สาสมเลยทีเดียว’

รังสีแห่งแรงอาฆาตแค้นของเธอคงจะแผ่ขยายออกมาอย่างเต็มที่
เลยทำให้คนข้างกายนั้นสัมผัสได้ ซาโนะจึงกระชับถามเธออย่างสงสัย

“ไม่จึงทำหน้าดุจังเลย เป็นอะไรี่ไปล่ะ?”

“อ้อ เปลาโน่จ๊ะ” ภาณุมาศรีบปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เป็นปกติ
เหมือนเดิม ก่อนจะหันไปตอบอีกฝ่ายยิ้มๆ

“สงสัยเราคงจะตั้งใจฟังที่เซนเซพูดมากไปละมัง”

พูดจบ สาวแสบก็หันมาให้ความสนใจกับบุรุษที่ยืนกล่าวอยู่หน้า
ชั้นเรียนต่อ

“วันนี้ผมจะให้พวกคุณฝึกสมาธิ และหัดลงดาบไม้ให้แม่นยำ”

คาอิกวาดสายตามดมมองไปรอบห้อง

“เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกคนตั้งแถวทิ้งระยะห่างจากกันห้าซาคู
ปฏิบัติ!”

อาจารย์หนุ่มออกคำสั่งให้เหล่านักเรียนวัดระยะห่างตามหน่วย
นับความยาวของดาบ โดยหนึ่งซาคูมีค่าประมาณสามสิบเซนติเมตร
เพื่อที่เวลาซ้อมฟันดาบลงมานั้น ปลายดาบของแต่ละคนจะได้ไม่โดน
เพื่อนที่อยู่รอบข้าง

“ยืนแยกขา ให้เท้าขวาเฉียงไปข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อการทรงตัว
มือทั้งสองจับดาบไว้ให้มั่น ทำมุมสี่สิบห้าองศากับพื้น”

คาอิตะโกนสั่ง ในขณะที่เดินไปรอบๆ แถว เพื่อตรวจทานท่าทาง
การยืนและการจับดาบของผู้ว่าเรียนทุกคนให้ถูกต้อง ซึ่งความน่าเกรง
ขามของยากุซ่าหนุ่มนั้น ส่งผลให้บรรดานักศึกษาต่างก็พากันยืนตัวเกร็ง
ไปหมด

“ปล่อยตัวตามสบาย ฝอนคลายกล้ามเนื้อนะ ไม่อย่างนั้นพวก
คุณอาจจะเส้นยึดเอาได้” คาอิพูดขึ้นเะ

เมื่อเห็นลูกศิษย์ทุกคนตั้งท่าและจับดาบได้ถูกต้องดีแล้ว เขาจึง
สั่งให้ฝึกในชั้นตอนถัดไปทันที

“เอาละทีนี้ก็ตั้งสมาธิ รวบรวมกาย ใจ และดาบให้เป็นหนึ่งเดียว ก่อนจะฟาดดาบไม้ลงมาให้เหมือนกับว่า อากาศตรงหน้านั้นคือศัตรูของเรา”

พริบ...พริบ...พริบ...

เสียงลงดาบของเหล่านักเรียนถูกฟาดออกมาในเวลาที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะสามารถทำสมาธิและเข้าใจบทเรียนได้ช้าเร็วกว่ากัน ทว่าคนเป็นครูนั้นกลับมองเห็นทุกการเคลื่อนไหวของลูกศิษย์ได้อย่างรวดเร็วโดยไม่มีพลาด และสามารถให้คำแนะนำแก่ทุกคนในใจได้อย่างไม่ยาก ยกเว้นก็แต่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่ดูจะไม่มีสมาธิ ข้าฝีมือก็น่าสงสัย แถมยังไม่มีพรสวรรค์ทางด้านนี้เอาเสียเลย

“บริรักษ์ซัง ออกมาหาผมที่หน้าห้องซิ” เขาออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่เรียบเฉย

‘จะหาเรื่องแกล้งอะไรฉันอีกล่ะ?’

คนถูกเรียกแอบเหน็บแนมอีกฝ่ายในใจ ก่อนจะยอมเดินออกไปหาเขาตามคำสั่งนั้น

ในขณะเดียวกัน อาจารย์หนุ่มก็บอกให้คนอื่น ๆ ชักซ้อมต่อไป

“ทุกคนฝึกแบบนี้ไปอีกหนึ่งร้อยทีจากนั้นก็แยกย้ายกันกลับบ้านได้”

“ครับ / ค่ะ” เสียงนักเรียนทุกคนขานรับ คาอิจึงหันความสนใจมายังคนไร้ฝีมืออีกคราว

“เรียกฉันออกมามีอะไรหรือคะ หรือว่าจะฝึกพิเศษให้ฉันตัวต่อตัวคะหากไม่ได้เช่นนั้น” ภานุมาศชิงพูดประชดเขาออกมาก่อน

“ใช่! เพราะผมทนดูฝีมือห่วยๆ ของคุณไม่ไหวแล้วนะสิ” คาอิตอบเสียงดัง จงใจฉีกหน้าสาวแสบให้อับอายขายหน้าเพื่อนร่วมชั้น ส่งผลให้เจ้าตัวได้แต่ยืนแน่นปากแน่นสนิทเป็นเส้นตรงด้วยความขุ่นเคือง

“เอาละ ยืนแยกขาออก ให้เท้าขวาเอียงไปข้างหน้าเพื่อการทรงตัวที่มั่นคง...แบบนี้”

อาจารย์หนุ่มผู้ดูดสารพิษจนสาธิตท่าทางให้เธอดูเป็นตัวอย่างแต่...
ให้ตายเถอะ!

‘ดูที่แม่คนนี้ทำสิ ดูเธอยืนเข้า เข่ากึ่งอ ขาก็บิด ยังกับเป็นนาง
แบบอย่างนั้นแหละ เขาจะอยากจะทำตายกับเจ้าหล่อนจริงๆ เสีย’

“ยืนให้ดีๆ สิ แบบนี้นั่นใช้ไม่ได้” คาอิดูเสียงเข้ม

ภาณุมาศนั้นคิดว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะหาเรื่องแกล้งเธอ ปากน้อยๆ
จึงเอ่ยยกย่อนเขากลับทันควัน

“ทำไมถึงใช้ไม่ได้ล่ะคะ ฉันก็ทำตามที่คุณบอกทุกอย่างแล้วนี่นา
อย่าเรื่องมากนักจะได้ไหมคะ”

เผียะ!

เสียงไม้ที่กระทบลงบนต้นชาด้านซ้ายของเจ้าหล่อน ทำเอาแข้ง
ขานั้นทรุดไปตามแรงฟาด อีกทั้งเสียงดังที่เกิดขึ้นก็ยังเรียกให้สายตา
ทุกคู่ที่กำลังฝึกซ้อมกันอยู่หันกลับมามองเธอด้วย

“โธ้ย” ภาณุมาศร้องครวญออกมาด้วยความเจ็บปวด

“ไหนว่าทำเหมือนแล้วไง” เขาตำหนิ “ถ้ามันใช้ได้จริง ตอนที่คุณ
ถูกตีคงจะไม่เข่าอ่อนแบบนี้หรอก”

“ก็เซนเซเล่นฟาดมาซะเต็มแรงขนาดนี้ เป็นใครก็ต้องเข่าอ่อนกัน
ทั้งนั้นแหละค่ะ” สาวปากไวเถียงกลับอย่างฉับพลัน พลางมองอีกฝ่าย
ตาเขียวปัดที่เขาทำให้เธอต้องเจ็บตัวฟรีอีกแล้ว

เผียะ!

ครานี้ถึงทีที่เนื้อไม้ไผ่จะกระทบลงบนปลีน้องข้างขวาเสียบ้าง แต่
มิใช่เพื่อให้เธอเห็นถึงข้อบกพร่องของตัวเอง หากแต่เป็นเพราะเขาตั้งใจ
จะสั่งสอนให้เธอรู้สำนึกว่า

‘ใครเป็นศิษย์...ใครเป็นอาจารย์... ที่หลังหล่อนจะได้ไม่กล้า
ก้าวร้าวกับเขาแบบนี้อีก’

“โธ้ย” เสียงร้องโอดโอยดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับสองขาที่ทรุดลง

กองกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง

“นี่คุณเขาสำนึกตนอย่างนี้ไปทั้งชั่วโม่งนั่นแหละ ดี!” คาอิสั่งเสียงเย็น แล้วจึงหันกลับไปสอนนักศึกษาคนอื่น ๆ แทน ทิ้งให้เด็กสาวมองตามเขาไปด้วยแววตาแค้นเคือง

ในขณะที่ภาณุมาศต้องทนนั่งกระสับกระส่ายจากความเจ็บปวดและความเมื่อยล้า ฝ่ายคาอิเองก็ตั้งอกตั้งใจอยู่กับการสอนโดยไม่ยอมหันกลับมามองเธอเลยสักนิด ด้วยเขาเจตนาจะทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนดังเป็นอากาศธาตุที่ไม่มีตัวตนอยู่ในห้องนี้ จวบจนเขาสั่งเลิกเรียนแล้วนั่นแหละ คนตัวสูงจึงหันกลับมากล่าวกับเธอว่า

“ทุกคนกลับบ้านได้ ยกเว้นบริรักษ์ซัง!”

“ขอบคุณครับเซนเซ”

เสียงขานรับดังขึ้น ก่อนที่นักเรียนทั้งหมดจะทยอยกันเดินออกจากโรงยิม หลงเหลือแต่เพียงชายหนุ่มผมทองคนหนึ่งที่ยังไม่ยอมก้าวขาไปไหน

“มีอะไรเล่าซาโนะซัง” ดวงตาคมกริบมองสบกับลูกศิษย์หนุ่มนิ่ง

“ไม่มีอะไรครับ ผมเพียงแต่จะรอกลับพร้อมไม่เจ้งเท่านั้น”

ถึงแม้คำพูดจะฟังดูให้เกียรติคนเป็นอาจารย์อย่างมาก แต่ดวงตาคมกล้าที่แสดงออกมานั้นกลับไม่ใช่!

“อย่าดีกว่า เพราะไม่เจ้งของคุณต้องไปทำธุระที่อื่นกับผมอีก” คาอิกล่าวเสียงเรียบ ทว่าเฉียบขาดอยู่ในที

“แต่ฉันจำได้ว่าไม่มีธุระอะไรกับเซนเซนะคะ” คนที่ถูกกล่าวถึงร้องแย้งขึ้นโดยฉับพลัน

“ผมอนุญาตให้คุณเลิกสำนึกตนแล้วรีไร?” คาอิวัดสายตาดำหนึ่มาตำหนิคนพูดแทรกอย่างดุขัน ทำเอาภาณุมาศได้แต่นั่งทำหน้าบูดพลางแอบก่นด่าเขาในใจว่า

‘สาบานได้เลยว่าฉันเกลียดนายจริงๆ’

เมื่อสั่งสอนสาวแก่นแก้วเสร็จแล้ว คาอิจึงปรายตามองมายัง ลูกศิษย์หนุ่มอีกครั้งด้วยความหมั่นไส้ ที่อีกฝ่ายนึกอยากจะทำแทเป็นฮีโร่ ลุกขึ้นมาปกป้องสาว โดยไม่ดูตาม้าตาเรือว่าคนที่เขาจะต้องต่อกรด้วย หากคิดจะพิทักษ์แม่ตุ๊กตาคนนี้นั้นคือใคร?

“คุณกลับไปได้แล้ว” เซนเซหนุ่มออกปากไล่ตรงๆ

ทว่า...หนุ่มเลือดร้อนกลับไม่ใส่ใจ และยังคงยืนอยู่ที่เดิมตรงนั้น อย่างไม่มียี่หระ จนคาอิต้องออกปากซ้ำ

“ถ้าหากคุณยังขัดคำสั่งผมอีกละก็ ผมจะถือว่าคุณไม่ให้ความเคารพคนที่เป็เซนเซของชมรมนี้”

เมื่อเจอไม้นี้เข้า ซาโนะเลยต้องยอมล่าถอย เพราะถึงแม้ตนจะบ้าระห่ำขนาดไหนก็ตาม แต่ลูกผู้ชายเช่นเขาก็ถูกสั่งสอนมาให้รู้จักยำเกรง และเตือนคนที่เป็ครูบาอาจารย์ของตนมากที่สุด

“ซาโนะคุณกลับไปก่อนเถอะจ้ะ ไม่ต้องเป็นห่วงเราหรอก” ภานุ- มาศกล่าวเสริมด้วยรอยยิ้ม เพราะไม่ต้องการให้เรื่องราวลุลกลามไปใหญ่โต

“ก็ได้” ซาโนะพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย พลังมองดูเพื่อนสาวที่ยัง คงนั่งคุกเข่าอยู่อย่างนั้นด้วยแววตาห้วงหาอาหาร อีกทั้งยังรู้สึกเจ็บใจ ตัวเองที่ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเธอได้เลย ชายหนุ่มจึงส่งสายตาแทน คำว่า ‘ขอโทษ’ ผ่านไปให้หล่นก่อนที่เขาจะโค้งกายนับคนเป็นอาจารย์ แล้วเดินจากไปในที่สุด

เมื่อตัวกวณเดินหายไปแล้ว คุมิโจหนุ่มจึงหันมาชำระความกับ ตัวการต่อทันที!

“ลุกขึ้นได้” คาอิสั่งเสียงห้วน

“ขอบพระคุณมากค่ะซากาโมได้เซนเซ” สาวตุ๊กตากล่าวขอบคุณ อีกฝ่ายประหนึ่งว่าซาบซึ้งในความกรุณาเสียเต็มประดา ที่เขาปล่อยยให้ เธอต้องนั่งปวดเมื่อยเช่นนี้อยู่นานนับชั่วโมง

“ไม่เป็นไร แต่ถ้าคุณชอบ จิ้งคราวหลังผมจะให้หนึ่งอีกเป็นวันๆ
เลยดีไหม?”

คาอิพุตที่เล่นที่จริง พลังตัวดีสายตาคมมองสาวปากเก่งที่กำลังพยายามจะลุกขึ้นให้ได้ แต่ด้วยความเมื่อยขาและรอยบวมซ้ำทำให้เธอเกิดเป็นเหน็บชาขึ้นมา ร่างกายจึงไม่ค่อยจะทำตามคำสั่งเท่าที่ควรนัก คนที่เห็นดังนั้นจึงเดินเข้ามายื่นมือหวังจะช่วยพยุงกายให้หล่อนลุกขึ้นยืนได้อย่างง่ายดาย

เผียะ! ทว่าไมตรีของเขากลับถูกตอบปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย พร้อมกับบวจากะเลือดเดือดที่ว่า

“อย่ามาทำเป็นคนดีไปหน่อยเลย ตบหัวแล้วลูบหลังกันเล่นแบบนี้ฉันเห็นแล้วคลื่นไส้”

คำพูดถากถางที่ฟังแล้วแสนจะระคายหูนั้น ยิ่งเท่ากับเป็นการสาดน้ำมันลงบนกองเพลิงให้ไหม้ลุกลาม

“ในเมื่อไม่ชอบความหวังดี จิ้งฉนก็จะเล่นบทร้ายให้ถึงพริกถึงขิงเลยทีเดียวนะ”

คาอิที่เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวจึงเอื้อมมือไปจับยึดต้นแขนเรียวไว้ ก่อนจะออกแรงกระชากหญิงสาวให้เดินตามเขาไปโดยฉับพลัน

“เอ๊ะ! จะทำอะไรนะ ปล่อยนะ” ภานุมาศร้องไห้อวยง พร้อมกับทั้งพยายามจะดิ้นรนขัดขืน

แต่ถึงกระนั้นมันก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เนื่องจากชายหนุ่มกำลังตกอยู่ในภาวะโกรธจัด อีกทั้งตัวเธอเองก็ยังเจ็บทั้งแผลเก่าและแผลใหม่ไปพร้อมๆ กันด้วย จึงไม่มีปัญญาจะต่อต้านเขาได้มากนัก

ส่วนคนตัวสูงก็เอาแต่กระชากลากถูร่างบาง โดยไม่เอาทรึงถึงความเจ็บป่วยที่หญิงสาวเพิ่งได้รับจากน้ำมือของเขาเลยแม้แต่น้อย ครั้นพอมาถึงที่รถสปอร์ตคันหรูของตน อาจารย์หนุ่มที่กลายร่างเป็นคุมิโจใหญ่จึงผลักหล่อนเข้าไปในรถทันที ก่อนที่ตัวเขาจะขึ้นนั่งประจำที่คนขับ

แล้วทะยานรถออกไปจากมหาวิทยาลัยด้วยความเร็วสูง

‘ให้ตายเถอะ! ทำไมฉันถึงต้องมายุ่งวุ่นวายกับยายตุ๊กตานี้ด้วยนะ หล่อนนี่ช่างเป็นตัวน่ารำคาญ ทำให้ข้ากลายเป็นคนพูดมาก ทั้งๆ ที่ข้าไม่เคยนึกชอบมันเลยสักนิด’

คุมิโจหนุ่มพาหญิงสาวมาเยือนคุณหาสน์ของเขาอีกครั้ง พร้อมกับเสียงเอะอะโวยวาย ด้วยสาวแสนนั้นไม่ได้รับรู้ถึงความหวังดีที่อีกฝ่ายแสดงออกอย่างแข็งกระด้าง ผิดกับเนื้อแท้ที่อ่อนโยนในจิตใจ เธอจึงออกอาการต่อต้านแข็งขืนอย่างสุดฤทธิ์

“ปล่อยฉันนะ นายจะพาฉันไปไหนนะ?”

เสียงร้องที่แสนแสบแสบนั้น ยิ่งทำให้ยากุซ่าหนุ่มจุกกระซากกว้างบางเข้าไปภายในบ้านโดยเร็วที่สุด เพื่อจะได้ผลักดันตัวภรรยาส่งต่อไปยังคุณหมอประจำสำนักเสียที

“เดินตามมาเจียบๆ ได้ไหม” เขาเฉลตवादเด็กสาวออกไปอย่างเหลือทน ทั้งที่เพิ่งบอกกับตัวเองแล้วแท้ๆ ว่าให้อดกลั้นกับยายเด็กดื้อจอมพยศคนนี้

“ไม่ได้! ปล่อยฉัน” แต่ไฉนสาวแสนจะยอมเชื่อฟังพ่อจอมโหดซะเมื่อไหร่ เพราะคราวนี้เธอทั้งร้องทั้งดิ้นจนคางยิ่งทวีความเดือดดาลเข้าไปใหญ่

“หุบปากเดี๋ยวนี้!” ชายหนุ่มหันกลับมาตะคอกใส่หน้าหล่อน “ผมชักจะโมโหแล้วนะ”

“ไม่หุบ จะทำไม” สาวแสนเองก็แค้นใส่เขาทันควันเช่นกัน

คนที่กำลังบังเกิดความรู้สึกรำคาญใจอย่างสุดขีดนั้นจึงถึงกับหมดความอดทนลงทันที สองแขนแกร่งจึงจับยกกว้างลอยหัวขึ้นพาดไหล่ พร้อมทั้งรีบมุ่งหน้าไปยังห้องเดิมที่เคยใช้ทำการรักษาหญิงสาวในครั้งก่อน โดยมีเสียงร้องก่นด่าของเจ้าตัวดังไปตลอดทางเช่นกัน

“ว้าย ปล่อยฉั่นนะ คนบ้า นายฮิตเลอร์ จอมเผด็จการ...”

ตุบ!

กว่าที่เสียงโหวกเหวกโวยวายนั้นจะหยุดหายไปได้ก็ต่อเมื่อ เขาโยนหล่อนลงบนเตียงเหมือนครั้งที่แล้วไม่มีผิदनั้นแหละ จากนั้นมือหนาใหญ่จึงเอื้อมมาปิดปากของเด็กแสบเอาไว้ มิให้หล่อนแหกปากส่งเสียงร้องสร้างความรำคาญใจแก่เขาอีก พร้อมกับนั้นชายหนุ่มก็กระโดดขึ้นคร่อมอยู่เหนือร่างบางอย่างรวดเร็วเพื่อสกัดกั้นอาการแข็งขึ้นของหญิงสาว ก่อนที่ใบหน้าคมจะลดต่ำลงมากกระซิบบอกเธอด้วยเสียงเยียบเย็นว่า

“ขอร้องละ อย่าทำให้ผมเซ็งคุณมากไปกว่านี้เลย เพราะผมยังไม่อยากจะเช็ดคอดขาวๆ นี่นักหรอกระ” ดวงตาเรืองรองที่จ้องมองมานั้น บอกให้สาวน้อยได้ร่างเขาได้รู้ว่

‘เขาไม่ได้แค่พูดซู่เล่นๆ แน่’

ดังนั้น ภาณูมาศเลยต้องยอมศิโรราบด้วยการนอนนิ่งๆ ไม่ขัดขึ้น เพราะยังนึกเช็ดขยาดกับวีรกรรมที่เขาเคยกระทำกับเธอในครั้งที่ผ่านมา

“เออละ ผมจะปล่อยคุณ แต่คุณต้องไม่ส่งเสียงร้องอีกเข้าใจไหม?” คาอิกกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

ฝ่ายภาณูมาศก็รีบพยักหน้าหงิกๆ รับทันที ชายหนุ่มจึงค่อยๆ เลื่อนมือออกจากเรียวปากนุ่มนั้น

ครั้นพอหญิงสาวได้รับอิสระจากยาภูเขาหนุ่มอีกครั้ง เธอจึงรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นและลงลานกระเถิบถอยหนีร่างสูงใหญ่ไปทางหัวเตียงอย่างว่องไว ส่วนคาอิกนั้นก็เพียงแค่ปรายตามองหล่อนอย่างนึกรันอยู่ในใจ

‘ที่แท้ก็กลัวเขาเหมือนกันนี่นา’

ภาณูมาศที่ทันได้เห็นแววตาไหวระริกตลกขบขันของชายหนุ่ม จึงยังรู้สึกทั้งเจ็บใจและเสียหน้าเป็นนักหนา แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าการสงบปากสงบคำเอาไว้เท่านั้น เพราะตัวเธอเองก็ไม่อยากจะ

เสี่ยงกับความโหดร้ายอำมหิตของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นยาภูเขาเท่าใดนัก

“รอรอยู่นี้นะ ห้ามไปไหนเด็ดขาด!” คาอิสังสาวแสบเสียงเข้ม
เมื่อเห็นว่าเจ้าหล่อนนั้นสิ้นฤทธิ์ไปแล้ว ก่อนที่ตัวเขาจะเดินหายวับไป โดย
ปล่อยทิ้งให้ภาณูมาศนั่งอกสั่นขวัญแขวนอยู่ตามลำพัง

จนเมื่อเวลาผ่านไปเพียงไม่ถึงห้านาที ร่างของชายชราคนเดิมที่
เคยรักษาเธอก็เดินเข้ามาในห้อง พร้อมกับคำทักทายในยามเย็น

“คมบั้งวะครับคุณหนู” ชาวาดะ ริวไซ เดินก้าวย่างเข้ามาหาหยุด
อยู่ต่อหน้าเธอ

“อะ...เอ๋อ คมบั้งวะคะคุณลุง”

ภาณูมาศรีบลุกขึ้นยืนโค้งกายทำความเคารพชายชรา โดยลืมไป
ว่าตนนั้นเพิ่งได้รับบาดเจ็บที่ต้นขาทั้งสองข้าง ผลก็คือสองขาเรียวที่ทรุด
ลงไปเพียงนิด ก่อนที่เธอจะยกมือขึ้นยันกายเอาไว้กับเตียงใหญ่ได้ทัน

“อ้าว นั่นคุณหนูเป็นอะไรไปอีกล่ะครับ” ชาวาดะรีบปรารดเข้ามา
ประคองร่างบางให้นั่งลงบนเตียงทันที

“อ้อ พอดีฉันได้รับบาดเจ็บจากการฝึกอีกแล้วละคะ” สาวแสบ
ยิ้มเหี้ยๆ

“เช่นนั้นหรือครับ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมจะรักษาทั้งแผลใหม่แผล
เก่าควบคู่ไปเลยก็แล้วกัน”

“แผลเก่า?” ภาณูมาศทวนคำอย่างสงสัย

“ก็แผลที่ท้องยังไงล่ะครับ” ชาวาดะเฉลยข้อสงสัยนั้นด้วยรอยยิ้ม
บางๆ แล้วจึงขยายความต่อว่า

“ผมเป็นคนบอกให้ท่านคาอิพาคุณหนูมานวดรักษาบาดแผลที่นี้
เป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ เพื่อให้คุณหนูหายขาดยังงัยล่ะครับ”

“เอ! งั้นก็แปลว่า เซนเซพาฉันมาที่นี่เพื่อรักษาแผลเก่ากับคุณลุง
เหรอะ” เธอร้องถามเสียงหลง

“ใช่ครับ” ชาวาดะตอบรับสั้นๆ

คำตอบที่หญิงสาวได้รับนั้นฟังดูไม่น่าเชื่อเลยสักนิด แต่ภาณุมาศก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า สิ่งนี้อีกฝ่ายทำไปเป็นเพราะหวังดีกับเธอนั่นเอง แต่ถึงกระนั้นสาวแสบก็ยังอดคอนแค้นชายหนุ่มไม่ได้

‘แหม...จะช่วยเหลือเราทั้งที ก็บอกกันดีๆ ไม่ได้รีงนะ ตาขี้เก๊ก’

“เอละ ไหนผมขอคูแผลใหม่หน่อยสิครับ” หมอสูงวัยบอกกล่าวกับคนไข้ เพื่อเริ่มต้นรักษาอาการ

“ต้องรบกวนคุณลุงอีกแล้วนะคะ” เธอกล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจ

“ไม่เป็นไรครับ” นายแพทย์ชรายิ้มรับอย่างอ่อนโยน

จากนั้นชาวตะลุงจับสว่น้อยนอนคว่ำ ก่อนจะค่อยๆ เลิกกางเกงอาทามะที่เธอสวมใส่ขึ้นมา จนเมื่อเขาได้เห็นริ้วรอยแดงเป็นปื้นตรงปลีช่องทั้งสองข้างเข้า ชายชราจึงร้องถามด้วยความตกใจ

“โอ้โฮ คุณหนูโดนท่านคาอิตาโทหรือครับเนี่ย?”

“เอ๊ะ! คุณลุงรู้ได้ยังไงคะ?” ภาณุมาศย้อนถามด้วยความแปลกใจที่อีกฝ่ายกล่าวได้ถูกต้องแม่นยำราวกับตาเห็น

“รู้สิครับ เพราะกัฟาคเณโดนนั้นจะไม่ตีคู่ต่อสู้ต่ำลงมากกว่าเฮว นอกเสียจากเซนเซที่เจฟาดซาของลูกศิษย์ เพื่อทดสอบความมั่นคงในการยืนครับ” คนตอบอธิบายอย่างผู้รู้

“อย่างนั้นเองหรอคะ”

“คุณหนูอย่าไปโกรธท่านคาอิตาเลยนะครับ ที่เขาทำแบบนี้ก็เพราะอยากให้คุณหนูได้เรียนรู้อย่างถูกวิธี และนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องยังงี้ละครับ” คนเป็นบ่าวยังช่วยแก้ต่างให้แก่เจ้านายของตนอีกด้วย เมื่อเขาสัมผัสได้ถึงความบาดหมางไม่ลงรอยระหว่างคนทั้งคู่

คำบอกเล่าของหมอสูงวัยทำให้สาวแสบสำนึกได้ว่า เธอ นั้นคงจะฝึกซ้อมอย่างผิดวิธีจริงๆ นั่นแหละ ถึงได้ถูกอาจารย์หนุ่มลงโทษเอาเช่นนี้ แถมเธอยังมีจิตคิดอกุศลหาว่าเขากลับแก้งตนเอาเสียอีก ดังนั้นจึงถือเป็นเรื่องที่สมควรแล้วกับโทษทัณฑ์ที่ตนจะได้รับในครั้งนี้

แต่ถึงจะเป็นแบบนั้นก็เถอะ...

‘นายนั่นก็เล่นตีชาเรามาซะเต็มแรงเชียรว นี่นายทำชาติสมแบบนี้กับนักเรียนทุกคนเลยหรืงนะ?’

ครั้นเมื่อคิดไปคิดมา แทนที่สาวแสบจะเข้าใจเขา เธอกลับโมโหโทโสอีกฝ่ายมากยิ่งขึ้น เพราะร้องรอยความเจ็บปวดที่กำลังได้รับการรักษาจากนายแพทย์ใหญ่ประจำตระกูลของเขาอยู่นี้มันบ่งบอกให้เธอรู้ว่า ‘เซนเซนนั่นสั่งสอนเธอหนักมือเพียงใด...’

แต่ถึงอย่างไรเสียภาณูมาศก็คิดว่าความผิดที่เธอก่อขึ้นกับรอยแผลที่เขาได้ฝากไว้ มันก็ดูเสมอภาคทัดเทียมเท่ากันดี เพราะฉะนั้นเรื่องในครั้งนี่จึงให้ถือเป็นการเจ้ากันไป เพื่อที่คราวหน้าเธอจะได้แก้แค้นชายหนุ่มแบบไม่มีสิ่งใดติดค้างต่อกันอีก

ในขณะที่สาวปากกล้ากำลังคิดหักกลบลบหนี้กับคู่กริยานั้น หมอสูงวัยก็ได้พยายามวดคลึงให้เธอเหมือนครั้งก่อนไปเรื่อย ๆ จวบจนเสร็จสิ้นขั้นตอนทุกอย่างแล้ว จึงได้เอ่ยขึ้น

“เสร็จแล้วครับ” ชายชราขยับมือให้เธอ ก่อนจะหันกลับมาเก็บอุปกรณ์ลงกล่องเครื่องมือแพทย์

“ท่านคาอิบบอกให้คุณนุรรออยู่ที่นี้ก่อน เดี่ยวเขาจะพาคุณหนูไปส่งที่บ้านเองครับ” ชาวาคะกล่าวตามคำสั่งที่ได้รับถ่ายทอดมาจากผู้เป็นนาย

“ฉันกลับเองดีกว่าค่ะ ขอบคุณคุณลุงมากนะคะ”

ภาณูมาศรีบลุกขึ้นยืนโค้งคำนับชายชรา และเตรียมจะวิ่งจากไปในทันที ถ้าหากว่าไม่ได้ยินเสียงร้องเรียกที่ช่วยหยุดสองขานี้ไว้ก่อนละก็ ป่านนี้เธอคงจะวิ่งออกไปนอกห้องเรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวนะครับ พรุ่งนี้คุณหนูต้องมาให้ผมนวดอีกนะคะครับ” ชาวาคะร้องบอก

“ได้ค่ะ แล้วพรุ่งนี้เจอกันนะคะ สวัสดีค่ะ” เมื่อโค้งกายขอบคุณ

นายแพทย์ใหญ่อีกคนแล้ว หญิงสาวก็วิ่งปูดปราดออกจากห้องนั้นไป
อย่างรวดเร็ว ทั้งให้ชายชราสายตืระอย่างอ่อยใจ

‘งานนี้...สงสัยว่าท่านคาคิจะได้เจอคู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้อกันแล้ว
กระมังครับ’